

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 48
10 d'abril de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 29, primera reunió

SUMARI

Commemoració

del trenta-dosè aniversari del restabliment del Parlament de Catalunya p. 3

Pregunta

al Govern sobre el Projecte de pressupostos generals de l'Estat (tram. 310-00191/09) p. 3

Pregunta

al Govern sobre la previsió dels dispositius de seguretat durant la vaga general del 29 de març (tram. 310-00198/09) p. 5

Pregunta

al Govern sobre l'acolliment al programa de pagament a proveïdors (tram. 310-00199/09) p. 6

Pregunta

al Govern sobre els darrers esdeveniments que afecten la funció pública (tram. 310-00190/09) p. 7

Pregunta

al Govern sobre les actuacions per a ajudar el sector del moble i reduir l'atur a la Sénia (Montsià) (tram. 310-00192/09) p. 9

Pregunta

al Govern sobre els resultats de la prova d'avaluació de quart d'ESO (tram. 310-00195/09) p. 10

Pregunta

al Govern sobre els criteris d'habitabilitat als edificis d'habitatges (tram. 310-00196/09) p. 11

Pregunta

al Govern sobre els esdeveniments de la vaga general del 29 de març (tram. 310-00197/09) p. 12

Pregunta

al Govern sobre els pressupostos generals de l'Estat per al 2012 (tram. 310-00193/09) p. 13

Pregunta

al Govern sobre les previsions d'inversions dels pressupostos generals de l'Estat per al 2012 (tram. 310-00194/09) p. 14

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la publicació de les balances comercials amb altres comunitats autònomes i de les balances fiscals entre províncies i entre comarques (tram. 317-00123/09) p. 15

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reacció del Govern de la Generalitat davant la deslleialtat del Govern de l'Estat (tram. 317-00124/09) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 3/2012, de mesures urgents per a la reforma del mercat laboral (tram. 317-00125/09) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els ajustos en els pressupostos de la Generalitat i sobre les negociacions amb el Govern de l'Estat sobre els pressupostos de l'Estat (tram. 317-00128/09) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'assoliment d'acords amb les formacions polítiques davant la greu situació econòmica (tram. 317-00126/09) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els propòsits del Govern davant l'acumulació de fets que afecten l'autogovern de Catalunya (tram. 317-00127/09) p. 21

Liquidació

del pressupost del Parlament corresponent al 2011 (tram. 232-00004/09) p. 23

Procediment

per a designar una terna per al nomenament d'un magistrat o magistrada del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (tram. 284-00048/08) p. 24

Interpellació

al Govern sobre les relacions financeres amb l'Administració general de l'Estat (tram. 300-00146/09) p. 24

Interpellació

al Govern sobre la implantació del macrocomplex de lleure Eurovegas (tram. 300-00148/09) p. 28

Interpellació

al Govern sobre les polítiques per a la recuperació de la memòria de la Catalunya del 1714 (tram. 300-00147/09) p. 33

Interpellació

al Govern sobre la situació de la funció pública (tram. 300-00149/09) p. 37

Interpellació

al Govern sobre les infraestructures d'aigua i sanejament (tram. 300-00141/09) p. 43

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 29.1

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, l'oïdor de comptes i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Liquidació del pressupost del Parlament corresponent al 2011 (tram. 232-00004/09). Mesa ampliada. Liquidació del pressupost (art. 29.3.h del Reglament).
3. Procediment per a designar una terna per al nomenament d'un magistrat o magistrada del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (tram. 284-00048/08). Grups parlamentaris. Designació.
4. Interpel·lació al Govern sobre les relacions finances amb l'Administració general de l'Estat (tram. 300-00146/09). Pere Aragonès i Garcia, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
5. Interpel·lació al Govern sobre la implantació del macro-complex de lleure Eurovegas (tram. 300-00148/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.
6. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques per a la recuperació de la memòria de la Catalunya del 1714 (tram. 300-00147/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre la situació de la funció pública (tram. 300-00149/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures d'aigua i sanejament (tram. 300-00141/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la política general d'equitat en el sistema educatiu (tram. 300-00150/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre el dret a decidir del poble català (tram. 300-00139/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la transparència en l'ús dels recursos públics (tram. 300-00151/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les decisions del Govern de l'Estat en matèria de telecomunicacions i sectors regulats (tram. 302-00125/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el garantiment de la defensa dels consumidors en situació de sobreendeutament i de pèrdua de l'habitatge (tram. 302-00126/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió plenària.

Commemoració

del trenta-dosè aniversari del restabliment del Parlament de Catalunya

Em permetran, abans d'iniciar el punt primer de l'ordre del dia fer-los avinent un aniversari que cal esmentar. El 10 d'abril de 1980, o sigui avui fa trenta-dos anys, aquest palau reobria de nou les seves portes com a seu del Parlament de Catalunya i acollia la junta preparatòria, la constitució del Parlament, l'acte inaugural i la sessió plenària de constitució de la primera legislatura, després del llarg parèntesi de la dictadura franquista. Aquell dia, 10 d'abril de 1980, es reprenien alhora el caminar democràtic i l'autogovern a Catalunya, que es percebien i percebem encara com indissociables.

D'aquella sessió constitutiva i del seu acte inaugural voldria fer esment molt breument del discurs que el molt honorable president de la Generalitat, el senyor Josep Tarradellas, va pronunciar.

D'aquell discurs, dos paràgrafs, crec que són importants de fer ressaltar. I deien així: «Davant vostre teniu una tasca feixuga, molt més feixuga del que pugueu pensar, però estic segur que, si fins ara sempre hem anat endavant, avui no ens aturarem, sinó tot el contrari: continuarem avançant pel camí que tots plegats ens hem traçat.»

I al final de la seva alocució deia: «A tots els homes i dones del nostre poble voldria demanar-los que tinguin present que tots junts som invencibles i que, menats per una enlairada i fidel voluntat de convivència, farem de Catalunya un poble i un exemple a seguir.»

Crec, i ho creiem des de la Mesa, que era important esmentar aquest aniversari i compartir-lo amb tots vostès.

Moltes gràcies.

Pregunta

al Govern sobre el Projecte de pressupostos generals de l'Estat (tram. 310-00191/09)

Comença el primer punt de l'ordre del dia, que és la pregunta al Govern a respondre oralment sobre el Projecte de pressupostos generals de l'Estat. La formula l'il·lustre senyor Uriel Bertran, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Abans, m'agradaria esmentar que també val la pena commemorar dos altres 10 d'abril: el primer, el que fa referència al primer aniversari de la consulta sobre la independència a la ciutat de Barcelona, 10 d'abril de l'any 2011, i el

segon, el de l'afusellament de Carrasco i Formiguera, un 10 d'abril, fundador d'Unió Democràtica de Catalunya.

Dit això, la pregunta per al senyor Andreu Mas-Colell: quina valoració fan i què pensen fer davant els pressupostos de l'Estat espanyol, que han retallat en 3.000 milions d'euros els pressupostos que estan en vigor i que va aprovar aquest Parlament de Catalunya, i què pensa fer davant de l'amenaça de la senyora Esperanza Aguirre i Mariano Rajoy de centralitzar les competències en sanitat, educació i justícia del Govern de la Generalitat.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Els pressupostos generals de l'Estat, com ja hem manifestat repetidament, no ens agraden; no són encara pressupostos definitius, i, per tant, haurem de veure com evolucionen; en particular, com evolucionen totes les mesures anunciades aquest cap de setmana però encara no concretades.

La presidenta

Per a la repregunta, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Senyor conseller Andreu Mas-Colell, a hores d'ara ja hauríem de tenir una opinió més ben formada, al nostre entendre, per part del Govern de la Generalitat, sobre aquests pressupostos, que són una autèntica burla al poble de Catalunya –respecte al que vostè va pressupostar i va aprovar aquest Parlament de Catalunya als pressupostos de la Generalitat, s'han retallat 219 milions d'euros que corresponen a la disposició addicional tercera de l'Estatut, s'han retallat 2.611 milions d'euros que corresponen als ingressos previstos per recaptació impositiva i s'han retallat 250 milions d'euros per a programes específics, com és l'atenció a la dependència–, una autèntica burla, una autèntica asfíxia econòmica premeditada que està orquestrant el Govern de l'Estat espanyol respecte a Catalunya.

Per altra banda, ens trobem avui mateix amb l'amenaça ja directa, ja clara, feta des del Palau de la Moncloa, de la senyora Esperanza Aguirre i del senyor Mariano Rajoy, que plantegen recentralitzar les competències en sanitat, en educació i en justícia del nostre país, deixant sense les competències troncal que en aquests moments ha d'exercir el Govern de la Generalitat de Catalunya, i encara no hem escoltat tampoc cap opinió sensata, cap opinió clara, contundent, del Govern de la Generalitat en defensa del nostre autogovern.

Vam escoltar la senyora Llanos de Luna, delegada del Govern espanyol a Catalunya, que amb la independència del nostre país Catalunya s'empobriria, quan totes les dades econòmiques, tots els arguments racionals, econòmics i científics, i l'excap del Fons Monetari Internacional diuen que Catalunya seria un dels estats més rics d'Europa.

I ens dol, senyor conseller Mas-Colell, que vostè no hagi sortit en defensa de la idea de l'estat propi, que no hagi sortit responnent amb claredat a la senyora Llanos de Luna i que hàgim hagut d'aguantar aquests impropis per part d'aquesta senyora.

Li demanem, senyor Mas-Colell, i a tot el Govern de la Generalitat...

La presidenta

Senyor diputat...

Uriel Bertran Arrué

...que passem, d'una vegada per totes, a l'acció i que ens plantem com a poble per la nostra dignitat i pel nostre prestigi.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyor Bertran, el Govern de la Generalitat no fa altra cosa que defensar l'autogovern cada dia, cada nit, cada minut i cada hora.

Els pressupostos, efectivament, no ens agraden; per una banda, pel que representen de pèrdues d'ingressos respecte als pressupostats, i que sumen 1.800 i escaig, a més a més del descens de les partides finalistes, la magnitud de les quals encara no és completament clara.

Però tampoc ens agraden d'aquests pressupostos les coses que no fa. Ens preguntem per què el sector..., per què l'Administració general de l'Estat no ha considerat actuar sobre els salaris públics, com sí que ha fet la Generalitat; per què, contra les recomanacions europees, ha augmentat les pensions; per què no ha actuat sobre l'IVA; per què no ha actuat sobre el quadre general de les compensacions de l'atur.

Amb aquest pressupost ens sembla que el Govern central està posant unes exigències molt elevades sobre les autonomies, i en particular sobre Catalunya, reflectides en part en aquestes pèrdues d'ingressos relatius a les que ara tenim en el pressupost, sense posar-se sobre si mateix una pressió similar.

Veurem, ho repeteixo, totes les mesures...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...que s'estan articulant aquest cap de setmana.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la previsió dels dispositius de seguretat durant la vaga general del 29 de març.

Pregunta

al Govern sobre la previsió dels dispositius de seguretat durant la vaga general del 29 de març (tram. 310-00198/09)

La formula l'il·lustre senyor Pere Calbó, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, molt honorable presidenta. Amb motiu de la vaga general del passat 29 de març, quina va ser la previsió dels dispositius de seguretat, i si considera, honorable conseller, que aquesta previsió va ser suficient?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Felip Puig i Godes)

Gràcies, senyora presidenta. El 29 de març, a més de l'activitat ordinària, havíem de garantir, com a requeriment previ, l'exercici del dret a fer vaga i del dret a no fer-ne. Per tot això vàrem desplegar tota una operativa per garantir la vigilància i la protecció d'objectius estratègics, de tot tipus; també per adoptar mesures de prevenció i d'informació que permetessin detectar qualsevol acció que pogués pertorbar el normal desenvolupament de la jornada de vaga general, i també vam establir òrgans de coordinació policials oportuns per al seguiment i la gestió dels dispositius de seguretat.

Al mateix temps, també, a la tarda, hi havien convocat unes manifestacions a Barcelona per les centrals sindicals més representatives, més altres manifestacions, que també van ser seguides de prop.

Crec, sincerament, que la valoració, més enllà dels al·darulls, molt importants, des d'un punt de vista policial, entenem que va ser raonablement correcta.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

A Barcelona, la imatge de la vaga de l'any 2010 va ser un cotxe de la guàrdia urbana que els violents van cre-

mar. La imatge de la vaga de l'any 2012, a Barcelona, de nou, és com els violents cremen una cafeteria. Sembla que no hagi canviat res; la manca de previsió del passat torna i es reitera ara.

Des de ja fa massa temps, Barcelona s'està convertint en una barra lliure per als violents. Honorable conseller, no pot ser que uns centenars de persones aprofitin qualsevol mobilització ciutadana, ja siguin vagues generals o siguin celebracions d'esdeveniments esporàdics, per destrossar la ciutat, destrossar el seu mobiliari urbà, destrossar els seus comerços.

Aquest no és un debat nou en aquest Parlament. Des que portem..., els quinze mesos de legislatura, hem debatut sobre aquesta qüestió entorn com a mínim de cinc vegades. I vostè el mes de juny de l'any 2011 va reconèixer l'existència de violents amb mètodes de guerrilla urbana i va anunciar en aquell moment un seguit de mesures, curiosament, algunes d'elles, idèntiques a les que acaba d'anunciar com a noves fa pocs dies.

En aquest sentit, honorable conseller, li demanem menys anuncis i més eficàcia en la seva resposta. Hem de deixar clar en primer lloc que cal condemnar i rebutjar l'actuació d'aquest grup de violents organitzats que destrossen la ciutat de Barcelona cada cop que poden.

Hem de deixar clar, en segon lloc, que els Mossos d'Esquadra i la guàrdia urbana i els cossos i forces de seguretat de l'Estat van fer tot el que estava al seu abast per aturar els violents o salvaguardar la integritat de persones i béns, però alhora hem d'exigir al Govern i al Departament d'Interior que actuï de forma eficaç per al control i detenció dels violents i per una aplicació contundent de la llei.

No necessitem més anuncis, honorable conseller; necessitem més eficàcia. No es tracta només de reaccionar quan ja s'està produint el fet violent. Es tracta de reforçar els mecanismes de prevenció, de localització i de control previ d'aquests violents. I cal actuar contra el fet que actuen de forma organitzada.

I per fer això col·labori amb tothom: amb les policies locals i amb el Ministeri d'Interior. No permeti que la seva ideologia sobiranista exclougui alguns dels mecanismes de col·laboració amb tots els cossos policials. Els ciutadans de Catalunya no entendrien que no s'hagin posat en funcionament tots els recursos disponibles per evitar aquestes destrosses.

Gràcies, molt honorable presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, presidenta. La informació disponible ja advertia del risc de violència urbana provocada per determinats grups. Saber què pot passar no significa que puguis impedir-ho completament. Les tècniques de

guerrilla urbana estan molt pensades per evitar que l'acció policial pugui desmuntar-les amb facilitat.

Què vam fer? El dia abans, els dies abans i el mateix dia vam advertir la població d'aquest risc i vam demanar a tothom que aïllés els violents, que se'n separés ràpidament. Vam col·laborar amb les centrals sindicals per procurar que la manifestació principal i aquests grups de violents no es barreguessin. La policia va actuar per tal d'evitar que aquests grups es poguessin fer forts en determinats punts i els va anar pressionant perquè es disgreguessin, perdessin força i acabessin dissolts. La Unitat Central d'Informació en Ordre Públic, la unitat d'atestats –anuncis de fa uns mesos–, ja operatius, van portar a setanta-nou detencions i a ingressos en presons –això no són anuncis– per primera vegada.

És cert que, quan es cremen contenidors, quan s'asalten establiments comercials i bancaris, quan es fa malbé el mobiliari urbà, ens queda un sentiment d'insatisfacció amb l'actuació realitzada, perquè això no hauria de passar. Tanmateix, un cop analitzat amb més fredor i amb més distància, es pot constatar que la policia va fer una gran feina –les policies, també amb la guàrdia urbana i amb altres cossos de seguretat–, malgrat les crues imatges de caos al centre de la ciutat; de totes maneres, no massa diferents de les que s'han viscut en els darrers temps a Itàlia, a Londres, a Oakland –Califòrnia–, a Nova York...

Per eradicar aquest tipus d'accions no n'hi ha prou amb els dissenys operatius policials de les jornades de vaga; es necessita un paquet més ampli d'accions i, sobretot, de reformes per poder-hi incidir amb més eficàcia tant abans com després dels aldarulls; i per això hem plantejat reformes legals, més recursos per a la policia i un debat social, polític i institucional al voltant d'aquests fenòmens de la violència urbana.

I deixi'm que li digui que, respectant l'àmbit competencial en seguretat ciutadana i ordre públic per part de la Generalitat de Catalunya, en ocasions posteriors no descarto...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...que en alguns moments, i sota el comandament de la Generalitat, es puguin utilitzar efectius de la guàrdia urbana, de la guàrdia civil o de la policia nacional si el ministeri els posa a la seva disposició; que, d'altra banda...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Interior

...li haig de dir... –i acabo, presidenta. *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La següent pregunta és sobre l'acolliment al programa de pagament a proveïdors.

Pregunta

al Govern sobre l'acolliment al programa de pagament a proveïdors (tram. 310-00199/09)

La formula l'il·lustre senyor José Antonio Coto, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyor conseller d'Economia i Coneixement, senyor Mas-Colell, com valora el Govern de la Generalitat i el seu departament el pla de pagament a proveïdors per a comunitats autònomes i ajuntaments que ha posat en marxa el Govern del Partit Popular i a què ha decidit acollir-se i participar molt activament el Govern de la Generalitat de Catalunya?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Presidenta... Efectivament, hem decidit acollir-nos al programa. El dia 15 d'aquest mes culmina la tramitació, i, per tant, s'enviarà tota la documentació pertinent.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyor conseller, el passat mes de desembre el Govern de Convergència i Unió no va pagar a temps la totalitat de les pagues extres dels treballadors públics de la Generalitat de Catalunya, i també va deixar molts proveïdors sense cobrar quan tocava. Això va ser conseqüència dels incompliments del senyor Rubalcaba, del senyor Zapatero i de la senyora Chacón.

Durant els mesos de gener, febrer i març la Generalitat de Catalunya ha pogut pagar amb absoluta normalitat les nòmines dels treballadors públics gràcies al compromís...

(Remor de veus.)

La presidenta

Un moment, diputat, un moment... *(Pausa.)* Ja pot continuar.

Jose Antonio Coto Roquet

Encara que no agradi als socialistes, ells van ser els responsables que no es paguessin la totalitat de les pa-

gues extres dels treballadors públics. Durant els mesos de gener, febrer i març la Generalitat de Catalunya ha pogut pagar amb absoluta normalitat les nòmines dels treballadors públics gràcies al compromís del Govern del Partit Popular amb la liquiditat i la sostenibilitat de les finances públiques de la Generalitat de Catalunya.

Ara el Govern d'Espanya, amb el pla de pagament a proveïdors, amb la línia ICO - comunitats autònomes, ajudarà a donar un missatge de confiança, d'acabar la morositat, i un missatge a pimes i autònoms que les administracions pagaran quan toca.

Per això, senyor conseller, li pregunto: quin serà l'import de les factures de proveïdors que enviaran davant del Ministeri d'Hisenda? Quantes pimes i autònoms que proveeixen la Generalitat de Catalunya es beneficiaran d'aquest pla de pagament a proveïdors? Quants llocs de treball es salvaran gràcies a aquest pla de pagament a proveïdors a Catalunya?

Senyor conseller, sorprèn que molts ajuntaments governats per Convergència i Unió es declarin separatistes, vegin amb bons ulls la insubmissió fiscal i, en canvi, siguin els primers a acollir-se a aquest pla de pagament a proveïdors del Ministeri d'Hisenda.

Per això, senyor conseller, exigim al Govern de la Generalitat que actuï amb absoluta responsabilitat, que no deixi fora cap factura de cap proveïdor que mereixi cobrar. Les pimes i els autònoms mereixen un Govern de la Generalitat que no els deixi de costat, un Govern de la Generalitat que faci ús dels instruments de liquiditat i sostenibilitat que posa sobre la taula el Govern del Partit Popular i que permeten garantir l'estabilitat, viabilitat, liquiditat i sostenibilitat de les finances públiques de la Generalitat de Catalunya, com ha succeït des del gener fins ara i seguirà succeint en el futur.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Les xifres exactes les hi diré el dia 15. El programa és un programa útil i que va en la bona direcció, però no n'hauria d'estar tan cofoi, perquè no és un programa òptim. De fet, és un programa que ens penalitzarà pel fet que no som els pitjors de la classe. De fet, els pitjors de la classe seran els més afavorits per aquest programa. Per què ho dic? Perquè tampoc som els que hem pagat pitjor, ni molt menys, i per tant no tenim tantes factures de l'any 2011. I hem fet grans esforços per utilitzar crèdit a curt termini per anar pagant proveïdors a temps, amb el resultat que, a hores d'ara, si haguéssim d'utilitzar aquest programa fins al límit, hauríem d'arribar a la conclusió que hauríem hagut de deixar de pagar proveïdors el mes de gener i el mes de febrer per així tenir una cua més llarga d'abans i ara poder-nos-hi acollir més. O sigui,

va en la bona direcció, però no n'estigui tan orgullós. Hi ha molt a perfeccionar.

I el que hi ha a perfeccionar és que el que té de pitjor el programa, una de les coses que té pitjors, és l'expressió aquesta d'«extraordinari». No necessitem programes extraordinaris. Necessitem programes ordinaris, per descomptat amb rendiment de comptes, transparència, etcètera, per normalitzar completament la situació de pagaments a proveïdors i per tindre terminis raonables de pagaments a proveïdors. I aquesta és..., l'animaria..., és al que entre tots plegats hem d'anar.

Mentrestant, ho repeteixo, ja tindrà tota la informació el dia 15. Nosaltres fem un esforç per maximitzar el nombre de proveïdors als quals podem pagar. Però tenim dificultats a poder pagar amb la línia ICO factures del mes de gener o del mes febrer.

La presidenta

Senyor conseller...

Pregunta

al Govern sobre els darrers esdeveniments que afecten la funció pública (tram. 310-00190/09)

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments que afecten la funció pública. La formula la il·lustríssima senyora Violant Mascaró, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Violant Mascaró i López

Gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta i consellera de Governació, el passat 27 de març el Govern va aprovar el Pla d'ocupació de la Generalitat de Catalunya, que concreta mesures d'estalvi en matèria de personal que vostès i el Partit Popular van aprovar amb el pressupost. És una volta de cargol més als serveis públics, en una primera fase de reducció del 15 per cent de la jornada a 6.800 treballadors, i en una segona fase d'afectació global de les condicions dels treballadors públics.

Pot explicar-nos si a dia 1 d'abril s'ha aplicat la primera fase a tots els treballadors interins afectats? Amb quina informació i notificació? I amb quines incidències?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Sí. Gràcies, presidenta. Diputada, sí, perfectament, com vostè explicava, es va aprovar un pla d'ocupació que va en la línia de poder adoptar aquelles mesures imprescindibles per fer sostenible l'Administració pú-

blica. I es va fer sobretot per preservar el màxim de llocs de treball possibles. Deixi'm que li digui, senyora diputada, que segurament si el Govern tripartit hagués començat a adoptar mesures serioses de racionalització quan ja s'abismava la crisi en comptes d'inflar l'Administració aquestes mesures que es veu obligat a prendre ara el Govern de la Generalitat segurament no serien tan doloroses.

Però, en tot cas, s'ha aplicat aquesta mesura de reducció d'un 15 per cent de l'horari dels interins a data de 2 d'abril sense cap incidència al respecte.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustríssima senyora Violant Mascaró.

Violant Mascaró i López

Gràcies, presidenta. Gairebé al mateix temps, consellera, el Consell de Garanties Estatutàries ha qüestionat la legalitat de diversos articles de la reforma laboral aprovada pel Partit Popular perquè la nova regulació de condicions laborals vulnera drets fixats en la Constitució. I el cas és que vostès han aplicat o aplicaran canvis de funcions, d'horari, de llocs de treball, mobilitat forçosa i reducció de jornada i sou en un 15 per cent, afegit al 3 per cent o al 2 per cent que ja han anunciat, o també anul·lació de tots els pactes sindicals presos fins ara. Per tant, res a envejar a la reforma laboral del Partit Popular.

A banda que les mesures són discriminatòries, perquè redueixen la jornada als treballadors pel tipus de contracte que tenen amb l'Administració i no pel tipus de feina que hi fan, el Pla d'ocupació precaritza..., a instar la incertesa, no només per les condicions laborals dels treballadors públics més febles, sinó que també improvisa en la prestació del servei públic, perquè la reducció de set mil hores setmanals en la prestació del servei públic significarà per força taules d'atenció personalitzada tancades, recepcions i consergeries d'equipaments cívics, o d'instituts o de residències, sense personal, menys inspeccions sanitàries a menjadors escolars, menys hores en orientació laboral qualificada o menys tractament rehabilitador als centres declusió.

Senyora vicepresidenta, amb aquest pla Funció Pública ha abandonat a la seva sort els departaments i les unitats de serveis. El fet és que avui no se sap encara on es treballa retallat i on no es treballa retallat, per falta d'instrucció o per falta de concreció, per improvisació, incertesa o ineptitud, perdoni. Gairebé cap comunicació individualitzada i motivada al treballador.

Mentrestant, hem de veure que el Partit Popular no ha aplicat cap mesura d'estalvi en matèria de personal en els seus pressupostos. És més, vostè ja ha anunciat que aquest acarnissament dels pressupostos justificarà un altre 2 per cent de reducció del sou dels treballadors. Sumin als 16.000 milions anuals d'espòli fiscal a què ens sotmet l'Estat la desinversió, la retallada extraordinària de 10.000...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

Violant Mascaró i López

...milions d'euros anunciada pel Partit Popular..., i no hauríem de patir per pagar la nòmina a final de mes.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Sí, senyora diputada, li ho torno a repetir, perquè sembla que no ho hem explicat prou bé.

El Govern tenia dues opcions: una, acomiadar persones, i l'altra, repartir la feina entre la gent. I això és el que hem fet –i això és el que hem fet. I a més a més ho hem fet de manera que es preservin en tot lloc totes aquelles persones que duen a terme tasques finalistes i, per tant, que cap servei quedi afectat.

Jo els demanaria un plus de responsabilitat, i els demanaria que miressin també una mica l'última època en què van estar vostès al capdavant del Govern i aquelles accions que vostès van dur a terme pel que fa referència al personal de l'Administració.

Miri, nosaltres treballem per fer sostenible l'Administració. I ho fem sota aquestes línies. I per primer cop el Govern aplicarà i farà un pla de racionalització que permetrà veure i establir quina és la fotografia general, i per tant veure quines mesures es poden dur a terme per racionalitzar i per donar feina a aquella gent que també està a l'Administració i que en aquest moment no té feina i ens demana feina.

Pel que fa a la mobilitat, escolti, de mobilitat intradepartamental, n'hi ha hagut sempre i n'hi haurà; d'interdepartamental és necessari que n'hi hagi, i mobilitat geogràfica..., no facin alarmisme. Vostè sap que aquesta és residual. Les xifres que vostès han llançat a la premsa és com si canviéssim tota la Generalitat de Catalunya, com si canviéssim tota l'Administració. Parlem de pocs casos concrets en què es veuen abocats o a no tenir feina o bé a tenir un canvi de mobilitat, sempre parlant amb els interessats, sempre pactant amb els sindicats.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les actuacions per ajudar el sector del moble i reduir l'atur a la Sénia.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions per a ajudar el sector del moble i reduir l'atur a la Sénia (Montsià) (tram. 310-00192/09)

La formula la il·lustre senyora Hortènsia Grau, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Conseller, el municipi de la Sénia, a la comarca del Montsià, amb sis mil habitants, forma part del clúster del moble del Montsià, el més important de Catalunya, amb cent disset empreses, la majoria concentrades a la població de la Sénia, que té una gran oferta comercial, la més gran de Catalunya, València i Aragó; un sector que a la comarca del Montsià representa quasi el 30 per cent del PIB.

Malgrat que a vegades sembli des de Barcelona que quan es pensa en Tarragona..., quan s'acaba la petroquímica només hi ha nuclears i pagesia, tenim el sector industrial del moble més potent de Catalunya, un sector que des del 2008 travessa una difícil situació, amb una pèrdua important de competitivitat, sobretot amb moble de la llar, i una davallada de la facturació entre el 30 i el 60 per cent, tal com explicaven els representants del sector en la compareixença que van fer en aquest Parlament l'estiu del 2010.

Conseller, no el vull atabalar amb dades que suposo que vostès coneixen. Només quatre notes per centrar la complexitat i gravetat de la situació.

Des del 2009 han tancat fins al 35 per cent dels establiments dedicats al comerç minorista. De les cinquanta empreses de fabricació, la majoria han fet reduccions de plantilla, ERO, la qual cosa situa la taxa d'atur del municipi per sobre de la mitjana de Catalunya i la més alta de les terres de l'Ebre, en un 33 per cent, amb un perfil de persones aturades de difícil inserció, perquè és gent amb formació bàsica i que prové del sector del moble, on es va formar en lloc de treball. I un tercer element: aquesta situació es produeix en un territori que ara per ara està poc diversificat econòmicament però que té moltes potencialitats, forteses, que són oportunitats per diversificar l'economia, tal com es palesa en el pla estratègic.

Per això, conseller, i tenint en compte les declaracions que va fer el delegat, li preguntem quines mesures a mitjà i llarg termini prendrà el Govern per reconfigurar el sector de la fusta i del moble, per recuperar-ne la competitivitat; com recolzarà el Govern l'aposta estratègica que suposen el projecte de Centre Internacional de Negocis del Moble i el Centre de Difusió Tecnològica per als processos d'internacionalització de les empreses, i quina és la posició del Govern envers el projecte de la planta d'ecoenergia per al tractament de residus de la fusta, que està previst que entri en funcionament el 2013 i que pot afavorir la instal·lació d'altres activitats econòmiques i industrials al voltant del vapor, en tant que això seria una mesura de diversificació econòmica...

La presidenta

Se li ha exhaurit el temps.

Hortènsia Grau Juan

...i pionera des d'un punt de vista mediambiental.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació
(Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable presidenta... Senyora Hortènsia Grau, en efecte, la Sénia, i per extensió la comarca del Montsià, concentra al voltant del 45 per cent de la fabricació de mobiliari de la llar a Catalunya, i representa, el sector del moble, més del 30 per cent del PIB d'aquesta comarca, del Montsià. És fàcil entendre així que una davallada immobiliària com la que vam viure des del 2007 va afectar molt greument; per exemple, només al municipi de la Sénia, va destruir vuit-cents llocs de treball.

Què estem fent? Doncs, reorientar la competitivitat de la indústria del moble, i molt particularment a la Sénia i al Montsià, per la via de la innovació –diferenciació de producte, disseny, màrqueting, etcètera–, per la via de la internacionalització –nous mercats, nous segments– i l'adaptació als nous canals de comercialització.

Actuacions concretes que hem fet amb el pla d'acció derivat de la diagnosi que va fer el nostre Observatori de Prospectiva Industrial? Doncs, accions en matèria del Clúster Hàbitat, passant del concepte que se'n diu «saló dormitori» al concepte d'«oferta integral hàbitat»; l'oficina de *contract global*; l'adaptació dels plans de centres Tecnio, concretament el Centre de Difusió Tecnològica de la Fusta i el Moble que vostè esmentava; o, a partir del Centre Internacional de Negocis del Moble, actuacions d'internacionalització com, per exemple, missions comercials a mercats exteriors, tant directes com inverses; *showrooms* a mercats emergents ja se n'ha desenvolupat algun, i tot això reforçat amb plans d'ocupació i cursos de formació ocupacional.

Ara bé, com vostè mateixa esmentava, efectivament la reorientació de la competitivitat de la indústria de la fusta i del moble a Catalunya ha d'anar per la via d'innovació, d'internacionalització, d'adaptació als nous canals de comercialització del sector del moble a escala global, i això, quan mirem la comarca del Montsià i la Sénia en particular, requereix un plantejament de dimensió empresarial. I és per això que calen projectes consorciats i projectes de col·laboració empresarial que encara no tenim.

I, pel que fa referència a la diversificació de l'economia, tot just dintre d'uns dies, amb col·laboradors del Departament d'Empresa i Ocupació, anem a la Sé-

nia per treballar en aquest punt. Treballarem turisme –el Parc Natural dels Ports, la Ruta de l'Oli, el camp d'aviació republicana són recursos turístics a explotar–; la planta de biomassa són recursos de tractament de residus, ara insuficient per la davallada de l'activitat industrial, ecoenergia, i també, per què no?, el desenvolupament d'agricultura ecològica a les terrasses del riu Sénia.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el resultat de la prova d'avaluació de quart d'ESO.

Pregunta

al Govern sobre els resultats de la prova d'avaluació de quart d'ESO
(tram. 310-00195/09)

La formula l'il·lustre senyor Antoni Balasch, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Antoni Balasch i Parisi

Moltes gràcies, presidenta. Honorable consellera, són moltes avui les veus acreditades que propugnen que un dels elements fonamentals per a donar resposta a l'actual crisi és la formació. Totes elles coincideixen en la premissa que diu que una bona formació obre les portes amb molta més facilitat al mercat laboral i als nous filons d'ocupació.

D'altra banda, també diuen aquestes veus acreditades que acabar l'ensenyament obligatori amb bons resultats, amb unes competències bàsiques ben incorporades cognoscitivament i de manera significativa, és essencial per a garantir una bona formació posterior.

Heus aquí, doncs, que l'anàlisi dels resultats del nostre sistema educatiu en el darrer curs de l'ensenyament obligatori ha de ser una font d'informació fonamental que l'Administració i el Govern han de tenir per tal de poder valorar i incidir de manera positiva en el nivell d'assoliment dels objectius previstos inicialment. Cal saber on som, cal saber de manera objectiva, asèptica, científica, el nivell d'eficiència i d'eficàcia dels recursos i estratègies utilitzades durant tot el procés. Cal saber amb certesa què funciona i què no funciona per tal de poder aplicar mesures que permetin una optimització dels recursos i una millora dels resultats.

Des de Convergència i Unió, consellera, creiem que l'Administració ha d'estar al servei dels ciutadans i, en conseqüència, més enllà de seguir i continuar amb les rutines de sempre, el rigor, la coherència, la innovació basada en l'anàlisi i, per descomptat, la transparència han de ser elements primordials que han de regir la seva actuació.

Tanmateix, cal tenir present els requeriments que ha fet la UNESCO demanant a l'Administració la utilització de mecanismes que li assegurin tenir la informació necessària de tot el procés per tal d'incidir en la millora dels resultats que el sistema educatiu retorna.

Permeti'm, doncs, consellera, que des de Convergència i Unió agraïm l'esforç que el Departament d'Ensenyament ha fet aplicant per primera vegada a Catalunya unes proves que ens ofereixen la foto real del nivell d'aprenentatge dels nostres alumnes en el darrer curs de l'ESO i que sobretot permeten encarar horitzons de millora del sistema defugint de la improvisació i de la intuïció per a recolzar-nos en el paradigma de l'actuació científica.

Preocupats per tot aquest context, que com he dit és fonamental, ens agradaria saber, consellera, quina valoració fa el Govern dels resultats de la prova d'avaluació realitzada a quart d'ESO.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, com vostè sap, l'avaluació és una fase indispensable en tot procés educatiu, però també ho és per a un país per poder conèixer fins a quin punt els seus objectius en política educativa s'acompleixen.

És per això que, com que el Govern té marcat poder-nos aproximar al màxim als resultats d'èxit escolar que Europa s'ha fixat per al 2020, aquestes proves que hem fet de manera universal ens demostren exactament allà on tenim mancances i allà on hem avançat d'una manera considerable.

Si hem pogut fer aquestes proves és perquè tenim competència per fer-les. I, si tenim competència per fer-les, hem de poder resoldre els resultats que ens han detectat amb intervencions també pròpies. Qui avalua queda obligat a solucionar les mancances, i això no es pot fer si no es tenen mitjans propis. Per tant, podríem dir que és un acte de responsabilitat en política educativa i d'autogovern en matèria educativa.

Miri, una primera decisió que hem hagut de fer, que ja l'havíem anunciat perquè érem conscients que ens podia passar i s'ha constatat, és que, després de molts anys, molts, de constatar els mals resultats en matemàtiques a l'ESO, no s'havien modificat mai les hores de matemàtiques de dotze a setze anys. I nosaltres ja hem confirmat que a partir del setembre que ve hi haurà un increment de matemàtiques a l'ESO que aquestes proves ja ens han confirmat que és del tot necessari.

Un altre element: que, si bé estem avançant en el procés de coneixement de la lectura com a hàbit i com a domini lector, ens falta millorar molt en l'expressió escrita.

Són dos elements que queden molt clars, però, vostè ho deia, amb una prova d'aquest tipus es veu què funciona i què no funciona. Ja li ho puc dir. Què funciona? El bon professor, perquè en determinats centres només en una matèria s'excel·leix. Què passa?, que els

alumnes d'aquell centre no són vàlids o són d'un entorn molt crític? I podríem veure i demostrar com, en entorns crítics, en una matèria s'és en els primers cinquanta llocs del rànking nacional. Per què? Perquè hi ha un bon professor que ha seqüenciat bé el currículum i utilitza unes bones metodologies.

Per tant, el que posa de manifest, més enllà del determinisme entorn de l'efecte socioeconòmic i de determinats elements que pesen sobre el fracàs escolar de molts alumnes, el que posa de manifest aquesta prova és que allà hi ha un bon professor, perquè...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

...amb el currículum ben ordenat, l'alumne pot excel·lir en la matèria.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els criteris d'habitabilitat als edificis d'habitatges.

Pregunta

al Govern sobre els criteris d'habitabilitat als edificis d'habitatges (tram. 310-00196/09)

La formula la il·lustre senyora Meritxell Roigé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, aquests dies està en tràmit d'informació pública el nou decret de condicions d'habitabilitat dels habitatges i la cèdula d'habitabilitat. Amb el decret vigent, que és de l'any 2009, es van regular les condicions d'habitabilitat dels habitatges en el marc de la Llei 18/2007, del dret a l'habitatge, i es van establir obligades condicions de qualitat i superfície per als habitatges, amb requeriments importants a tots nivells.

Entenem que les importants dificultats amb què es troba el sector fan aconsellable regular noves condicions d'habitabilitat que permetin flexibilitzar i revisar els paràmetres exigibles sense que això supose deixar de banda la qualitat i el foment de la qualitat. I, en aquest sentit, esperem que el nou decret faciliti i ajudi que revifí l'activitat del sector de la construcció a casa nostra.

Conseller, m'explicaven els responsables d'una empresa de rehabilitació que sovint han hagut de renunciar a l'execució de projectes ja que la normativa, les exigències normatives, són incompatibles amb l'execució de les obres de millora dels habitatges. Aquesta és una qüestió que considero lamentable, sobretot en una situació com la que ens trobem en el moment actual.

Però, a més, conseller, a les Terres de l'Ebre, d'on jo en sóc diputada, ens hem trobat que l'aplicació del decret de l'any 2009 ha suposat un daltabaix pel que fa a les transmissions d'habitatges, donada la vinculació de les condicions urbanístiques amb les d'habitabilitat que s'havien produït amb la llei i amb el decret i que també es produeixen a molts llocs del nostre país. I voldríem conèixer si es superen aquestes dificultats amb el nou decret. Facilitar l'activitat de transmissió també és positiu en un moment com l'actual i resulta francament contradictori trobar-nos amb famílies que havien adquirit un habitatge i que anys després no el podien transmetre com a tal i havien de transmetre'l com a local.

És per tot això, conseller, que voldríem saber, voldríem conèixer, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, quins són els objectius i novetats de l'actual decret que està en tràmit d'informació pública sobre condicions d'habitabilitat dels habitatges i la cèdula d'habitabilitat.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora Roigé, com vostè sap, aquest Govern ha fet un esforç per modificar tota una sèrie de lleis, també aquelles que afecten l'àmbit de l'habitatge, amb la voluntat clara d'agilitar l'activitat econòmica.

Ara entrem en una segona fase, que és la de modificació de normes de rang inferior a la llei i, concretament, en l'àmbit de l'habitatge, estem en tràmit de modificació del decret d'habitabilitat, que vol afavorir la qualitat dels habitatges i, com vostè plantejava, l'activitat en el sector de la construcció.

Algunes novetats que inclou aquesta modificació, permeti'm que li esmenti. Per exemple, fer viables i més assequibles els nous habitatges; les condicions d'habitabilitat actualment exigides sovint es mouen no amb un criteri de suficiència sinó amb un criteri d'excel·lència que de vegades fa impossible la promoció.

Un segon objectiu, l'afavoriment de la rehabilitació. Nosaltres volem que la rehabilitació sigui viable. La rehabilitació del nostre parc d'habitatges és clau per als ciutadans, és també clau per evitar la degradació del parc existent i també per afavorir que molts centres històrics de les nostres ciutats i pobles no es degradin, i alhora també per ajudar un sector importantíssim d'empreses i d'industrials, d'operaris, que es mouen al voltant de la rehabilitació.

Potser vostè ja ha vist que hem començat aquests dies una campanya als mitjans de comunicació per tal d'afavorir o de fer una crida a favor de la cultura del manteniment, de la rehabilitació i també de l'eficiència energètica.

Com vostè plantejava, també, desvinculem en el projecte de decret l'obtenció de la cèdula d'habitabilitat dels requeriments urbanístics, i d'aquesta forma resollem el problema real que vostès plantejaven.

I dues qüestions noves que també voldria esmentar: d'una banda, la simplificació del procediment d'atorgament de les cèdules d'habitabilitat, que en la majoria de casos es podran lliurar el mateix dia de la sol·licitud, i, després, l'ampliació de la vigència de les cèdules de quinze a vint-i-cinc anys. Les exigències del Codi tècnic de l'edificació quant a qualitats i quant a materials penso que justifiquen plenament aquesta nova previsió legal.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els esdeveniments de la vaga general del 29 de març.

Pregunta

al Govern sobre els esdeveniments de la vaga general del 29 de març (tram. 310-00197/09)

La formula l'il·lustríssim senyor Lluís Guinó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, l'objecte d'aquesta pregunta oral fa referència als fets que es van produir el dia 29, centrats bàsicament en els aldarulls i en els danys que es van produir com a conseqüència d'unes conductes que són clarament reprovables i que necessiten clarament una política d'eradicació clara i contundent.

No obstant això, també fer avinent que és perfectament compatible exercir lliurement el dret de vaga i el dret de manifestació sense necessàriament haver d'anar acompanyada d'aquestes conductes que, hi insisteixo, són clarament reprovables.

Una vegada dit això i com a element clarament de reflexió, voldria donar unes xifres, ràpidament, del balanç d'aquells fets. Es van produir vuitanta ferits, quaranta-cinc dels quals policies; hi va haver setanta-quatre detinguts, i bona part dels comerços del passeig de Gràcia amb els aparadors trencats i fins i tot cremats; tres-cents contenidors incendiats, i diferents danys que es van produir des d'una perspectiva pública i també en béns de titularitat privada. Per l'Ajuntament de Barcelona la valoració econòmica que es va fer d'aquells desperfectes és de pràcticament 600.000 euros.

Atesa aquesta situació i atès aquest context, se'ns genera una triple qüestió que ens agradaria que el conseller respongués en aquest plenari, i que són, en primer lloc, quina valoració o quina diagnosi en fa d'aquesta situació, de la possible cronificació precisament d'aquests fets i de la seva negativitat; en segon lloc, quin pla té el Govern des d'aquesta perspectiva per

treballar en la seva eradicació, quines mesures impulsarà, i, en darrer terme, una qüestió prou interessant i important que vostè ha posat de manifest en diferents mitjans, i és com es materialitza, precisament, aquesta reflexió social que s'ha de fer a l'entorn d'aquests actes violents.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, senyor diputat..., sí, és cert que d'un temps ençà hem viscut greus incidents, no només en els darrers dies, ni en els darrers mesos, sinó segurament en els darrers anys, que han eclosionat amb aquests fenòmens de violència urbana que afecten Barcelona i el nostre país i que no són causats per participants a les convocatòries polítiques, sindicals o esportives, sinó per grups que les aprofiten per organitzar aldarulls.

Vostè ja ha fet un balanç: 79 persones detingudes, de les quals, després de passar-ne més de 42 a disposició judicial, 4 van quedar en llibertat sota fiança, 4 a la presó i hi han més de 15 persones imputades. I les investigacions continuen.

A més, el Departament d'Interior ha decidit personar-se a les causes com a acusació particular; també, en paral·lel i en suspens mentre duri la instrucció penal, però reprenent-se si aquesta decau, s'han incoat expedients sancionadors a totes les persones d'alguna manera identificades i detingudes; també s'incoaran expedients sancionadors a alguns dels convocants de les manifestacions menors, no pas la principal que es va dur a terme a Barcelona, i també s'ultimen estudis exhaustius i informes de danys causats, tant públics com privats.

Impulsarem en aquest sentit, i ja ho hem anunciat, un paquet de mesures de reforma legal. Creiem que cal donar una visió més integrada a aquests fenòmens de violència urbana en el marc de les nostres lleis per fer més eficaç el funcionament i la feina dels diferents agents del sistema de seguretat.

Intentarem també atorgar més recursos, dintre de les possibilitats en què viu el nostre país, perquè la policia d'una manera especial, però en definitiva les forces policials, o també els diferents agents o institucions, puguin tenir més mitjans al seu abast. En aquest sentit, més efectius a la Comissaria de Recursos Operatius, incrementar els efectius de la Brigada Mòbil, potenciar la Unitat Central d'Informació en Ordre Públic i també hem suggerit fins i tot que la Fiscalia pogués designar un fiscal o una fiscalia especialitzada en temes de violència urbana.

I, finalment, també creiem que cal avançar en aquest debat social, polític i institucional. I modestament i humilment ja li faig una primera reflexió: crec que s'ha de començar a dir que els violents no són els des-

nonats, no són els pares o les mares de família sense ingressos, no són els aturats de llarga durada; són, normalment i sobretot, alguns joves que han crescut sense que els faltés res, que creuen que han de continuar...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...rebut dels altres –acabo presidenta– tot el que volen i que l'Estat té l'obligació de mantenir-los sense cap esforç per part seva. Els violents insulten la gent que les passa magres quan...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Interior

...fan veure que són com ells.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els pressupostos generals de l'Estat per al 2012.

Pregunta

al Govern sobre els pressupostos generals de l'Estat per al 2012 (tram. 310-00193/09)

La formula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere, del Grup Parlamentari Socialista.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, gràcies, presidenta. Conseller, la setmana passada vàrem conèixer els pressupostos generals de l'Estat i vàrem poder avaluar els efectes lesius que tenen per a Catalunya, que nosaltres vàrem explicar en una roda de premsa i vostè va explicar en una entrevista a *La Vanguardia*, on es veu que coincidim que s'han de diferenciar tres temes importants.

El primer, indirecte, és els efectes de la previsió d'ingressos sobre el mateix pressupost de la Generalitat, que nosaltres estimem en 5.000 milions d'euros i vostè en 1.650. Jo espero que ja tindrem ocasió de parlar amb una mica de calma d'aquest tema. Però hi ha dos altres efectes directes: en primer lloc, les conseqüències nefastes sobre els catalans per les retallades en sanitat, educació, dependència o ocupació, i en segon lloc l'incompliment del nostre Estatut, amb la disposició addicional tercera, que no és un incompliment només de 219 milions d'euros per compensacions d'exercicis anteriors, sinó també de 1.289 milions en incomplir la proporció d'inversions que ens pertoca, el 18,6 per cent. Un incompliment de 1.500 milions d'euros com a mínim; 2.300 si hi sumem els 759 milions.

Vostè, conseller, afirma que negociarà en la llei d'acompanyament, diu vostè que temes reguladors o algunes partides. Però si no aconsegueixen com a mínim aquests 1.500 milions, essent com són un tema de dret, de «fuero» i no de «huevo», amb les seves mateixes paraules, senyor conseller, votaran vostès aquests pressupostos? Quines mesures emprendran vostès, el Govern de Catalunya, per defensar el que ens pertoca? Quin és el seu full de ruta per defensar com a mínim el que diu el nostre Estatut d'autonomia?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Efectivament, com he dit abans, aquests no són uns pressupostos que ens agradin. De fet, no ens agraden gens, i pretenem incidir-hi i negociar-los fins a l'últim moment. I, evidentment, no votarem uns pressupostos que siguin lesius per a Catalunya.

La presidenta

Senyora Martínez-Sampere...

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Senyor conseller, jo li feia unes preguntes molt clares, i vostè ha fet, en tot cas, una resposta un pèl tèbia, deixi'm dir-li-ho així. Perquè no només són els pressupostos; la retallada d'ahir dels 10.000 milions, la Llei d'estabilitat pressupostària, que es va aprovar ahir en comissió, tot això, ho deia avui el portaveu del seu Govern, erosiona el dipòsit de confiança que van donar al Partit Popular.

Què més ha de passar perquè aquest dipòsit s'esgoti, conseller? Què farem, conseller? Com defensaran vostès, hi insisteixo, el que diu, com a mínim, el nostre Estatut, el que ens mereixem tots els catalans? Crec que com a Govern haurien de donar resposta a aquesta pregunta.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Permeti'm que parli del tema de l'addicional tercera i, en general, del tema d'infraestructures.

Com vostè sap prou bé, ha sigut una característica de sempre dels governs espanyols menystenir i desconsiderar les necessitats d'infraestructures de Catalunya. Les inversions en infraestructures sempre han estat sistemàticament per sota del que corresponia. Com

sap, en l'Estatut es va posar un requeriment que durant un cert nombre d'anys la inversió a Catalunya en infraestructures fos en proporció al PIB de Catalunya. Això es va anar no complint, però llavors es va arribar a un arranjament pel qual hi havia un conveni i pel qual part d'aquests diners es transferien a Catalunya per pagar infraestructures que Catalunya ja havia fet i així complir les quantitats. El Govern anterior ho va complir un any, però va deixar-ho de complir l'any 2011, quan, com vostè sap, ens va deixar de pagar 759 milions de la disposició addicional tercera.

Evidentment, vostè em podria dir que per què ens vam creure que ens ho pagarien, perquè quan ens van assegurar que ho pagarien la confiança en aquell Govern ja estava molt erosionada. Però, en fi, ens van dir que ho farien i ho vam posar al pressupost. Després no ho varen pagar. Ara hi ha un govern nou. Ens agradaria pensar que serà més seriós que el Govern anterior i complirà les obligacions que corresponen pel que fa a inversions.

En aquests pressupostos no comencem bé: 11 per cent per una banda...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Economia i Coneixement

...i no-constància de l'addicional tercera; anem malament.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les previsions d'inversions dels pressupostos generals de l'Estat per al 2012.

Pregunta

al Govern sobre les previsions d'inversions dels pressupostos generals de l'Estat per al 2012 (tram. 310-00194/09)

La formula l'il·lustre senyor Roberto Edgardo Labandera, del Grup Parlamentari Socialista.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Conseller, l'arribada del PP al Govern d'Espanya s'ha traduït en només cent dies en una caiguda de la inversió en matèria d'infraestructures a Catalunya del 45 per cent amb relació a l'any passat, que ja va ser un pressupost de contenció del qual el Govern, l'actual Govern de Catalunya, s'exclamava. Quin és el capteniment del Govern amb relació a les previsions d'inversions del pressupost general de l'Estat per al 2012?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Labandera... Miri, senyor Labandera, sap vostè perfectament que el fet que els pressupostos generals de l'Estat contemplin inversions per a Catalunya no és cap garantia que aquestes inversions s'acabin realitzant o s'acabin executant, eh?, massa experiències tenim en sentit contrari. Ara bé, també li haig de dir que, enguany, les previsions dels pressupostos, o del Projecte de pressupostos, ja són decebedores des de l'inici, tant pel que fa a les infraestructures viàries com pel que fa a les ferroviàries, i més decebedores si tenim en compte el retard en inversions en matèria ferroviària en el nostre país o, per exemple, la gran quantitat d'obres viàries que tenim empantanegades arreu de Catalunya.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. En darreres ocasions, conseller, ja li havíem preguntat per les negociacions amb la ministra de Fomento, amb la nova titular, i vostè eludia la resposta directa i, suavitzant el to, donava un marge de maniobra al ministeri per tenir alguna bona resposta.

Consideràvem que el Govern de Catalunya controlava aquesta situació, controlava les negociacions i tenia alguna bona notícia per donar-nos. Ara s'ha vist que el Govern del PP ha pres el pèl al Govern de Catalunya en matèria d'inversions en infraestructures.

La mateixa ministra que va venir a Catalunya per explicar el deute pendent de l'Estat en infraestructures de rodalies només ha pressupostat l'1 per cent del que cal invertir a Catalunya en infraestructures en aquesta matèria. Ni notícies de la connexió ferroviària de la nova terminal 1 de l'aeroport del Prat, que vostè tant ha reclamat, i li donem suport. Ni notícies dels nous accessos al port de Barcelona; només 22 milions per a l'accés provisional que ja estaven compromesos pel Govern anterior. Ni notícies de la inversió per continuar les obres de l'estació de la Sagrera. La variant de Vallirana, de què s'ha parlat en aquest Parlament en diverses ocasions, ajornada la inauguració per al 2015. Ni notícies del quart cinturó. Ni notícies de les obres que cal continuar de l'autovia A-7 a Tarragona; només 50.000 euros per a un tram de 50 quilòmetres entre Altafulla i Vilafranca. Ni un sol euro aplicat al traçat de l'alta velocitat. Ara, el que és realment lamentable és el tema del corredor mediterrani: 14 milions d'euros per al traçat Castelló-Tarragona, sense definició, i la resta de diners, per pagar, fins a la frontera francesa. No hi ha notícies sobre la línia de mercaderies de Tarragona a Barcelona, ni tampoc d'aquest famós tercer fil a Tarragona.

Conseller, hem de parlar de fracàs de l'aparent bona relació, privilegiada relació, entre el Govern de CiU i el Govern del PP. Aquest pressupost és una mostra del fracàs d'aquesta relació i la seva acció, si ha existit, i

la seva negociació. La negociació del Govern ha estat absolutament irrellevant. Què pensa fer a partir d'ara?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Senyor Labandera, és evident que nosaltres no controlem els pressupostos del Govern de l'Estat. I això és un fet, diguem-ne, normal. El que és sorprenent és que vostès no controlessin els pressupostos del Govern socialista de Madrid, i a més que els votessin, vostès. *(Remor de veus.)*

Escolti, senyor Labandera... Senyor Labandera, si us plau. Vostè em parla de l'estació de rodalies de l'aeroport de Barcelona, adjudicada al BOE del 8 de maig de l'any 2010. Ni tan sols s'ha iniciat. O què me'n diu, vostè, de les obres de desdoblament de la Nacional II a Girona, compromeses any rere any i de què no han fet absolutament res? I un llarguíssim etcètera, senyor Labandera.

Ara, també li diré que per nosaltres aquests pressupostos en matèria d'infraestructures són els pressupostos de la decepció, de la gran decepció. Com vol que estiguem satisfets amb uns pressupostos que no contemplen recursos suficients per acabar aquesta inacabable connexió a Castellbisbal entre l'A-2 i l'AP-7? O per acabar el tram entre Olesa i Viladecavalls de la B-40? O que continuen alentint el desdoblament de la Nacional II a Girona? O en què no hi ha recursos per acabar l'A-27 entre Valls i Montblanc? O la variant de Vallirana? O la variant de Gerri de la Sal? O l'A-14 entre Lleida i Rosselló? O el desdoblament ferroviari entre Vandellòs i Tarragona, que clama al cel –clama al cel–, però també hi clamava a l'època que vostès governaven? O en què no hi han recursos per tirar endavant el Pla de rodalies?

Realment, és un pressupost decebedor, i el que crida més l'atenció és que el Govern de l'Estat, en canvi, continuï invertint en culs-de-sac d'alta velocitat ferroviària.

Moltes gràcies, senyora presidenta i senyor diputat.

La presidenta

La pregunta següent és al president de la Generalitat sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la publicació de les balances comercials amb altres comunitats autònomes i de les balances fiscals entre províncies i entre comarques (tram. 317-00123/09)

La formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, creu que el seu Govern o..., està disposat el seu Govern a publicar les balances fiscals entre Catalunya i el conjunt de comunitats autònomes? Està disposat el seu Govern a publicar les balances comercials entre Catalunya i el conjunt de comunitats autònomes? Està disposat el seu Govern a publicar les balances fiscals entre les províncies de Catalunya? Està, el seu Govern, disposat a publicar les balances fiscals entre les comarques catalanes? Està d'acord vostè, senyor Mas, amb l'afirmació, en paraules seves, traslladades a un altre territori, que Barcelona pateix una asfíxia fiscal de Catalunya, i que se'n va el 14 per cent més d'allò que no torna de Catalunya a Barcelona?

Vostè està d'acord amb aquestes afirmacions, senyor Mas? Nosaltres ho volem saber, perquè la lògica del seu Govern se sustenta, avui dia, en una mentida repetida mil vegades, en unes balances fiscals parcials, fetes pel seu conseller, i sense publicar tots els mètodes i tota la veritat.

Ens agradaria saber si vostès estan disposats a jugar el joc de la transparència i l'equilibri territorial i social, o si vostès només volen una coartada per defensar el seu model cap a la separació fiscal i després la separació política.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, doncs jo crec que les balances fiscals que es publiquen són les que correspon publicar entre Catalunya i l'Estat espanyol. Així es fa a tot arreu amb sistemes descentralitzats.

Depèn de quin concepte tingui vostè de Catalunya: si Catalunya és simplement –com ho deu pensar vostè– una agrupació de municipis, vostè podria tenir raó; si Catalunya és una nació, aleshores la raó la tenim nosaltres.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Bé. Senyor Mas, ja m'ha contestat. Vostès no pensen donar transparència a les balances fiscals entre territoris de Catalunya i Catalunya amb el conjunt d'Espanya, com fan els estats descentralitzats, entre *Länder*, per exemple, i no entre un *Länder* i la resta d'Alemanya. Vostès no estan disposats a parlar, precisament, d'aquestes dades de balances comercials, com també fan molts països descentralitzats, perquè no els inte-

ressa que els ciutadans sàpiguen que a Catalunya recaptem justament el doble per les vendes i pels impostos que es recapten aquí però que es guanyen de transaccions amb el conjunt d'Espanya. En definitiva, vostès no volen transparència, vostès el que volen és una coartada.

I, miri, li dono una dada, perquè ho sàpiguen els ciutadans: amb la seva lògica absurda, el 14 per cent d'impostos que paguen els barcelonins no es queden a Barcelona, sinó que es redistribueixen a la resta de Catalunya. Ens sembla malament a Ciutadans? No, això es diu «cohesió territorial i social»; i no ens sembla malament amb Lleida, tampoc ens sembla malament amb Teruel. La diferència és que a vostès els sembla que una cosa és cohesió social i territorial a Lleida i, si es fa a Teruel, és espoli fiscal. Aquesta és la diferència de concepte entre un estat modern, descentralitzat i també cohesionat, i aquells que defensen un model de privilegi territorial del segle XIX.

Miri, senyor Mas, nosaltres l'únic que volem és que deixin de posar cortines de fum basades en el foment de la confrontació, l'espurna de l'odi entre ciutadans per una qüestió d'economia i de fiscalitat, i el que volem és que ho publiquin tot. El repto des d'aquí, senyor Mas, a fer un debat –un debat– sobre les balances, totes les balances, amb dades reals. I, per cert, li demano que el conseller il·lusionista, el senyor Mas-Colell...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Albert Rivera Díaz

...publiqui totes..., tots els mètodes i balances a Catalunya...

(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, vostè barreja el tema de les balances fiscals i les balances comercials. Val a dir que això no és nou, se n'ha parlat altres vegades; però qui fa això està, simplement, ancorat al fet de quan Espanya era un mercat tancat, quan era un mercat autàrquic, quan teníem fronteres, aranzels per tot arreu i aleshores els espanyols havien de comprar a dintre d'Espanya. *(Veus de fons.)* No, no..., això és el que vostè està més o menys dient.

Ara resulta que les fronteres estan obertes i pràcticament no hi ha aranzels. I, per tant, un ciutadà de qual-sevol lloc d'Espanya pot comprar a on vulgui; també a Catalunya, senyor Rivera. Si es produeix quina circumstància? Doncs que l'empresa catalana ics, la que sigui, té un bon producte i un bon servei. I això és el

que passa. Ens compren a nosaltres, no perquè siguem catalans o ho deixem de ser, sinó simplement perquè la capacitat de produir és correcta i la capacitat de donar un bon servei des de Catalunya també és correcta, o fins i tot deu ser millor que en altres ocasions. No té res a veure, això, amb les balances fiscals, perquè així com el tema del comerç, de comprar, vendre, etcètera, està obert a tot el món, les balances fiscals, senyor Rivera, no.

No vindrà ningú de fora a arreglar-nos el problema de tot allò que xucla l'Estat espanyol de la capacitat de crear riquesa de Catalunya. No vindrà ningú a ajudar-nos. Això ens ho hem de resoldre des de dintre, del conjunt de l'Estat, i nosaltres, pel que fa a Catalunya, des de la mateixa Catalunya.

I això són les balances fiscals. I això es tradueix en una xifra que vostè coneix molt bé: del que produeix Catalunya i entrega per via d'impostos a l'Estat, i del que rep a canvi, cada any hi ha una diferència, aproximadament, de 15.000 milions d'euros. Això vostè considera que afavoreix Catalunya?

Doncs, sap què passa? Que cada vegada, senyor Rivera, amb aquests arguments s'està quedant més sol.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reacció del Govern de la Generalitat davant la deslleialtat del Govern de l'Estat (tram. 317-00124/09)

I la formula l'honorable senyora Anna Simó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, presidenta. President, moltes coses per resoldre'ns nosaltres des de dintre, com vostè deia, tenim; i més veient, doncs, la unilateralitat en les decisions que ens afecten, la deslleialtat institucional..., i estic parlant en aquest cas del Govern de l'Estat respecte del nostre Govern, del Govern de Catalunya: atacs a la llengua i a la immersió; recentralització de competències sense «cafè per a ningú», segons la senyora Esperanza Aguirre; no eliminen ministeris sobrers, però fan retallades sense avisar de 10.000 milions d'euros en sanitat i en educació, quan encara ni s'ha debatut a la totalitat el pressupost. Amb això han superat el mateix Govern de la Generalitat, president.

Més càrrega d'objectiu de dèficit sobre la Generalitat i ajuntaments sobre l'Estat; aquest descens del 45 per cent d'inversions, de les quals ja se n'ha parlat en els pressupostos, o la negociació amb ministres de l'Estat de la senyora Sánchez-Camacho, avui aquí present, sobre el nou model de finançament d'esquena al Govern de la Generalitat i al Parlament. Suposo, presi-

dent, que per això li deu sonar: Estatut d'autonomia, gener 2006, la Moncloa.

Què pensa fer el Govern amb tot això, president? Què més ha de fer el Partit Popular de Catalunya i de l'Estat a Catalunya, perquè el Govern de la Generalitat, de Convergència i Unió, reaccioni i faci un cop de timó?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, bé, el cop de timó que vostè reclama no sé exactament en què consisteix, ja ens ho explicarà després. En qualsevol cas, el Govern de Catalunya el que està fent és governar; amb unes condicions molt precàries i molt difícils, com molts governs, però això és el que estem intentant fer.

Quan vostè em concreti què vol dir el «cop de timó», aleshores jo li respondré si aquest cop de timó és assumible o no.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

President, li tornaré a donar el nostre punt de vista respecte al cop de timó, però jo també espero que vostè ens expliqui el cop de timó que cal fer, perquè el país ho necessita. Li ho he demanat diverses vegades, des d'aquest micro i des d'aquest escó.

Perquè, és clar, qui marca el model català de nou sistema de finançament no és aquest Parlament –per cert, que avui fa trenta-dos anys, com es deia, reobria les seves portes i reprenia les seves funcions–, ni tan sols el Govern de la Generalitat, sinó el congrés del Partit Popular de Catalunya i les negociacions del Partit Popular amb la seva filial a Catalunya.

El poc rigor, la improvisació, l'actuació contra els interessos de Catalunya i dels catalans no és dels que vostès utilitzen el retrovisor..., bàsicament, sinó dels que vostès, bàsicament, també trien com a socis en la governança. Aquí i a d'altres institucions. I quines respostes obtenim del Govern..., no Esquerra, no: el país, del Govern i de Convergència i Unió?

Avui el portaveu Homs, aquest migdia ho deia en la roda de premsa –o no ho deia, en la roda de premsa?–: el Govern no ha avaluat encara els danys dels pressupostos de la Generalitat..., de l'Estat a Catalunya; desconcert del Govern...; hi ha malestar social i rebuig, que creixen cada dia; s'erosiona el dipòsit de confiança política de Convergència i Unió. Però cal un cop de timó: reaccioni, president, per fer sortir el país de l'atzucac social, fiscal, nacional...

La presidenta

Senyora diputada...

Anna Simó i Castelló

...i li hem plantejat el full de ruta diverses vegades, si vol li ho repetiré, però no tinc temps; i miri cap a la majoria que té en aquest Parlament i en el país, que en té una altra de ben possible i rigorosa.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. És una llàstima que en dos minuts i mig no hagi pogut concretar re del cop de timó. (*L'orador riu.*) Ja s'havia passat de temps –ja s'havia passat de temps–, de tota manera... (*Veus de fons.*)

Senyora Simó..., senyora Simó..., agafant-ho en el sentit més positiu possible, la seva intervenció, que jo en els seus fonaments la puc compartir, en els seus fonaments..., una altra cosa és en la manera en què es pot expressar o en què es pot, després, concretar, no?, jo li demano una cosa: no es deixi impressionar per una reunió a Madrid –no es deixi impressionar–, perquè de reunions, a Madrid, n'hi haurà moltes: de la senyora Sánchez-Camacho, d'altra gent del PP...; tothom farà, doncs, alguna cosa; tothom tindrà el seu programa, etcètera. No es deixi impressionar massa per això, perquè, si vostè es pensa que per una reunió a Madrid això condiciona tota la política catalana i que això suplanta el Parlament de Catalunya, és que no ens creiem aquest Parlament, senyora Simó.

Aquest Parlament està molt per sobre d'una reunió a Madrid de qui sigui –de qui sigui–, molt per sobre. I ho demostrarà en els propers temps. I sap quan ho demostrarà? Quan vostès i nosaltres, i jo espero que altres formacions polítiques, aprovem durant aquest any la proposta de pacte fiscal. Aleshores ho demostrarà. I aleshores vostè veurà com el Parlament de Catalunya és clarament sobirà des d'aquest punt de vista, i per sobre de qualsevol reunió que es pugui fer a Madrid, per fer els plantejaments que exactament, doncs, li toca fer. Aquesta és una part del full de ruta que vostès coneixen perfectament.

Vostès em diuen: «Fem-ho ja, tot això.» Molt bé. Doncs, escolti'm, posem-nos calendari tots. Només els demano una cosa –els ho he demanat moltes vegades, encara no tinc resposta–: vostès són capaços de convèncer els seus anteriors socis de Govern, el PSC, perquè se sumin al pacte fiscal, sí o no? (*Veus de fons.*) Sí o no, senyora Simó? (*Remor de veus.*) Facin alguna cosa sobre això... (*Persisteix la remor de veus.*) Facin alguna cosa perquè...

La presidenta

Un moment... –un moment, un moment. (*Pausa.*) Està parlant el president, no els altres diputats, per tant, li toca la paraula al president, eh? President...

El president de la Generalitat

Com que vostès posen deures a tothom, jo també em permeto la llibertat de posar-ne. I vostès, que van estar tants anys governant amb el Partit Socialista, fora molt bo que els convencessin que se sumessin a aquest pacte fiscal. Perquè, aleshores, serà una aposta més guanyadora. Vostès ho saben. Facin alguna cosa. En aquest sentit, nosaltres farem tot el possible perquè això sigui així.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre la presentació d'un recurs
d'inconstitucionalitat contra el Reial
decret llei 3/2012, de mesures
urgents per a la reforma del mercat
laboral (tram. 317-00125/09)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies. Moltes gràcies, presidenta. Senyor Mas, m'he proposat convèncer-lo d'una cosa més òbvia, més bàsica: presenti el recurs, davant del Constitucional, de la reforma laboral, perquè té arguments de sobres. Té l'argument del dictamen del Consell de Garanties; té una vaga general, seguida massivament; té mobilitzacions, també massives –ho va dir el portaveu del Govern de la Generalitat, i a més han dit que vulnera competències i vulnera drets bàsics, encara que s'estigui tramitant.

Per tant, quan pensa presentar el recurs davant del Constitucional?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, no li dic que no –no li dic que no. El que passa..., perquè tenim el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, m'admetrà una cosa: si hi ha una llei que està en curs –en curs– i que es pot modificar en el tràmit parlamentari –i vostè sap que això en els parlaments passa–, doncs, aleshores, és evident que aquesta decisió l'hem de prendre quan aquesta llei sigui llei definitiva; que no serà d'aquí a gaire temps, serà d'aquí a un mes, un mes i mig, dos mesos màxim, serà una llei definitiva. Veurem, aleshores, si s'han incorporat esmenes que ens permetin protegir el nostre nivell d'au-

togovern. I aleshores prendrem la decisió de portar això al Tribunal Constitucional, o no.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Anem progressant, perquè el dia 15 de febrer em responia «no hi ha pèrdua de competències» –ho deia el president, eh?

Sigui com sigui, el problema de fons, senyor president, és que la reforma s'està tramitant i s'està aplicant. S'estan infringint competències i s'estan infringint drets. Cada dia hi ha centenars de treballadors que són acomiadats, que són convidats al fet que se'ls abaixi el sou, que perden les seves condicions laborals; ara, avui, avui mateix. I el Consell de Garanties ha dit per unanimitat que la reforma... –parlem amb propietat–, la contrareforma laboral és inconstitucional. Vostè ara em diu: «Esperem a la tramitació.» Com si no s'estigués produint, ja, la vulneració de drets i de competències.

Senyor president, si vostè defensa el país, la seva gent i les seves competències, la seva obligació és presentar ja el recurs davant del Constitucional.

Vostès acaben de dir que el PSC se supedita al Partit Socialista Obrer Espanyol i alguns cops hi hem coincidit. Però, si vostès... (*veus de fons*), no..., vostè no, ho ha dit el conseller Recoder... Però, miri, si vostès ara no presenten el recurs davant del Constitucional, evidenciaran que vostès supediten –els supediten– els interessos de país als interessos de mercat o altres interessos.

Si vostès tornen al «ara no toca» –que aquesta és la resposta que vostè m'ha donat–, el que evidenciarà el dictamen del Consell de Garanties és que hauran posat al descobert el seu pacte de ferro. I el seu pacte de ferro no és amb el país, senyor president, si no presenten aquest recurs; el seu pacte de ferro és: amb les retallades, amb la retallada de drets, amb la retallada de llibertats..., i, si passa pel camí, amb la retallada, també, de drets nacionals, de competències, començant per la destrossa del marc de relacions laborals.

Per això l'emplaço, després de la vaga general, de mobilitzacions massives i del dictamen del Consell de Garanties, a presentar aquest recurs per defensar el país, la seva gent i les seves competències.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, si presentem el recurs d'inconstitucionalitat ara, abans que això es transformi en llei definitiva, tindrem alguna possibilitat, encara que sigui petita, de modificar al-

guna cosa d'aquesta llei? No, vostè sap que no –vostè sap que no.

Per tant, escolti'm, això no és un problema de si ho fem avui o ho fem d'aquí a un mes; l'important és acabar-ho fent si cal fer-ho, i amb això, si ho acabem fent, marcarem una diferència radical amb el que feien vostès quan estaven en el Govern. I li explicaré el cas que a vostè li hauria de doldre especialment, que és la famosa Llei de la dependència –dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, fulminant, senyor Herrera, contra l'autogovern de Catalunya–; Llei de la dependència, que vostès van aplaudir a «rabià», i la van votar, evidentment. Això sí, es carregava tot l'autogovern, en matèria de què? En matèria de drets socials i de serveis socials, que resulta que és la seva etiqueta, segons diuen i proclamen cada dia.

Aleshores no els va importar que tot això ho fes el Govern de l'Estat. I, això sí, el pacte de ferro vostès el devien dir a una cosa que es devia dir «tripartit». El pacte de ferro el tenien en una cosa que es deia «tripartit». I gràcies a aquest pacte de ferro vostès van passar del que feia el PSOE a nivell espanyol, amb el suport del Partit Popular..., per fer una llei de la dependència que, segons el Consell de Garanties Estatutàries, es carregava de soca-rel tot l'autogovern en matèria de drets socials i de polítiques socials.

I ara ens ve vostè aquí a donar lliçons de com s'han de presentar recursos d'inconstitucionalitat davant de determinades lleis que fa el Govern espanyol o que fa el Parlament espanyol? Senyor Herrera, nosaltres, si cal fer-ho, anirem molt més de pressa del que vostès ho van fer, perquè vostès no ho van fer mai.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els ajustos en els pressupostos de la Generalitat i sobre les negociacions amb el Govern de l'Estat sobre els pressupostos de l'Estat (tram. 317-00128/09)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Àlicia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president, en quina situació es troben les negociacions amb el Govern de l'Estat per a l'aprovació dels futurs pressupostos d'Espanya i en quina situació es troben la negociació i l'elaboració dels ajustos que el pressupost d'enguany del Govern de la Generalitat haurà de fer per complir el dèficit que marca Europa? I pensa vostè portar aquesta modificació del pressupost d'enguany per complir el dèficit a aquest Parlament?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Doncs, senyora Sánchez-Camacho, suposo que vostè ja ha observat que aquests pressupostos no ens agraden gens, a mesura que els anem coneixent ens agraden menys; els incompliments amb Catalunya, d'aquells que vostès mateixos deien que s'havien de complir, no es compleixen per enlloc. Aquesta és la situació. Suposo que vostès en això, doncs, estaran al costat del Govern defensant que el que es deu a Catalunya se li ha de pagar, cosa que els pressupostos del Govern del Partit Popular no diuen. I per saber quins ajustos s'han de fer a Catalunya primer hem de saber aquest anunci de 10.000 milions d'estalvi, diuen, en sanitat i educació, que no en coneixem cap detall, com es concreten, per saber si això ens afecta o no ens afecta, cosa que a hores d'ara no en tenim ni la més lleugera idea.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Àlicia Sánchez-Camacho.

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Per tant, senyor president, és evident que l'estat de negociació amb el Govern d'Espanya està en una relació molt fluida. Ho acabem de veure. Vostè té molta informació, o almenys la que té pels diaris, que hem vist que l'ajust en els 10.000 milions s'ha de fer a la despesa farmacèutica o s'ha de fer amb una plataforma de pagaments, com vostè té signat amb el mateix Partit Popular en l'acord de pressupostos de l'any 2012.

Però, miri, president, nosaltres pensàvem que la seva actitud seria una altra. Que el Partit Socialista fes el que ha fet avui era d'esperar. I li vull recordar al Partit Socialista que si el Govern de Mariano Rajoy ha hagut d'aprovar aquests pressupostos és perquè ells van enganyar el poble de Catalunya i la resta d'Espanya gastant-se més de 90.000 milions dels que estaven previstos, i dos punts i mig del PIB, i que per això nosaltres hem hagut de fer aquests ajustos.

I, mirin, senyors del Partit Socialista, si vostès no haguessin fet aquest engany hi haurien 18.000 milions més que haurien pogut venir també a Catalunya i a la resta de comunitats autònomes.

Per tant, que vinguin vostès a demanar el reguitzell d'infraestructures quan vostès van aturar totes les infraestructures a Catalunya i no van fer la inversió corresponent..., és de vergonya aliena que vostès diguin això.

Però, senyor president, que vostè estigui avui aquí dient que aquests pressupostos no els agraden... Tampoc ens van agradar a nosaltres els seus. I sap que la situació gravíssima que està vivint Catalunya i la situació

gravíssima que està vivint Espanya necessiten una situació de garantia, de credibilitat i de confiança. Nosaltres la hi vam donar, senyor president; vostè no ho ha fet. I sap que el Govern de Mariano Rajoy no l'enganya, no fa el que va fer el senyor Zapatero, que li va prometre el que no li va pagar; nosaltres sí que li estem garantint l'avançament de les bestretes, li estem garantint la liquiditat... (*Remor de veus.*) Sí, sí, no s'esverin; sí, la liquiditat està garantida, i aquest Govern no deixarà caure cap comunitat autònoma, i entre elles la del Govern de Catalunya.

I li dic una altra cosa, senyor president. La lleialtat d'aquest partit i la lleialtat amb el poble de Catalunya està per sobre de tot això. Vostè sap des de fa molt de temps la disposició del Partit Popular a parlar d'un nou model fiscal i d'un nou model de finançament, ho sap fa mesos. I vostè no em vingui a donar lliçons, senyor president, per sobre, o no, del Parlament de Catalunya, perquè li vull recordar la fotografia del 21 de gener, del 21 de gener de l'any 2006, quan, després d'haver aprovat aquí un acord de..., de l'Estatut...

La presidenta

Senyora diputada...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

...de finançament, vostè se'n va anar a pactar-ho amb el president Zapatero.

La presidenta

Senyora diputada, se li ha acabat el temps...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Aquí no hi ha més... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, jo encara no sé exactament el que m'ha preguntat en aquest segon torn, eh? Però, vaja, miri, crec que podem simplificar les coses, en un sentit, no?; deixem-nos de grans discursos, etcètera, i fem una cosa. És evident que el Govern anterior a nivell espanyol va incomplir greument amb Catalunya, és evident, però, escolti'm, no serà que ho descobrim ara, és com si estiguéssim descobrint la sopa d'all. Si que el Govern anterior no complia amb Catalunya és més vell que anar a peu!, perquè és evident que no complia.

Miri, tan poc complia que resulta que 759 milions d'euros que se'ns devia per les infraestructures no fetes a Catalunya se'ls van passar pel clatell. I disculpin que utilitzi aquest llenguatge tan col·loquial.

Però simplifiquem les coses, si ells no ho varen fer bé i van incomplir greument amb Catalunya, vostès tenen l'oportunitat de complir –vostès tenen l'oportunitat de complir. I com s'han de complir, en aquest moment?

Miri, hi ha una cosa que és elemental –una cosa que és elemental. Més enllà de les dificultats, que com vostè pot comprendre jo les entenc perfectament; més enllà de les herències rebudes, que com vostè pot comprendre les entenem perfectament; més enllà de les dificultats de sobresortir davant d'aquesta situació, que també les entenem perfectament; més enllà de la dificultat de decisions polítiques que són molt dures, que també les entenem perfectament, però, escolti'm, els deutes, senyora Sánchez-Camacho, s'han de pagar. Hi han com a mínim 219 milions d'euros d'aquest any en tema d'infraestructures que en aquests pressupostos no hi són. I vostès, nosaltres i altres partits hem de treballar perquè els diners de Catalunya vagin a Catalunya.

Jo els demano això, i, a partir d'aquí, les coses poden canviar; però, mentre això no passi, nosaltres serem crítics amb aquests pressupostos.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre l'assoliment d'acords
amb les formacions polítiques
davant la greu situació econòmica
(tram. 317-00126/09)

I la formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, s'ha acabat la Setmana Santa, però sembla que continua el viacrucis.

I, donada la situació que ens anuncien cada dia, o els mercats o algun govern, veig que la situació va de mal en pitjor. I crec que, donades les circumstàncies i els atacs que està rebent el poble de Catalunya pel que fa als seus drets, pel que fa a les prestacions de l'estat del benestar, i l'autogovern de Catalunya en matèria pressupostària, competencial i d'estabilitat pressupostària, potser sí que ha arribat l'hora, senyor president, de fer un cop de cap, de prendre alguna decisió, de liderar políticament la situació que estem vivint i de... No li digui a la senyora Simó que ens convenci a nosaltres. Amb tots els respectes i amb tota la meua amistat cap a ella, qui ha de, qui té la responsabilitat de prendre la iniciativa política és vostè. I la gravetat de la situació exigeix que ara, i en tots els fronts, i sense fer jocs de mans entre el Parlament de Catalunya, el Congrés dels Diputats i les relacions entre governs i partits, ens posem tots plegats a treballar per canviar les coses.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, em quedo amb aquesta última part de la seva intervenció. Totalment d'acord –totalment d'acord. Vostès digui'ns en què creuen que s'han de produir aquests acords; nosaltres, si són raonables i possibles, doncs, estem absolutament en disposició de fer aquest treball conjunt.

Només els demano una cosa, que no ens installeu, en un moment en què l'economia va pitjor, que tot Europa decreix, que Espanya té una previsió dolenta per a aquest any, i Catalunya en part també, que no ens installeu en allò d'«ara és el moment de gastar molt», sense tenir els diners, anant a buscar deutes i crèdits que ningú ens donarà.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Sí. Senyor president, no, ara no és el moment de gastar més, ara és el moment de fer el que toca. I el que toca és prendre alguna iniciativa política, respondre a alguna de les agressions polítiques i econòmiques que està rebent Catalunya, reorientar les seves polítiques, i, per exemple, tenir molt clar que, davant de l'anunci del Govern d'Espanya que caldrà retallar 10.000 milions d'euros en temes d'educació i de sanitat, si Catalunya va començar fent retallades en quiròfans, llits i serveis, i això ja està fet, que quedi clar que, com s'ha intentat amb les autopistes, per exemple, no resulti que els ciutadans i ciutadanes que viuen a Catalunya han de pagar no una sinó dues o tres vegades, i que això resulti que pot acabar passant amb consentiment del Govern de Catalunya, que, embolicat en un joc estrany de negociacions aquí, allà i més enllà, embolica la troca i es situa fora del que hauria de ser l'àmbit de la negociació política aquí.

I, respecte a això, no som nosaltres qui li hem de dir què és el que es pot acordar. Demà si vol en podem parlar, i nosaltres farem propostes, però la iniciativa per fer ofertes d'acords...

La presidenta

Senyor diputat...

Joaquim Nadal i Farreras

...correspon al Govern, no pas a l'oposició.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, pensar-se que en la situació en què està el conjunt de l'Estat, i també la Generalitat, no caldrà fer res més és il·lusori, és absolutament il·lusori.

Vostès estan d'acord que s'han de complir els dèficits a nivell europeu o no? Perquè, si diuen «no», doncs, aleshores ja és una altra pel·lícula completament diferent; aleshores hem de sortir de l'euro i hem de fer altres coses.

Si diuen «sí», aleshores no poden dir: «Sí, s'han de complir els dèficits, però, com que ens fa mandra prendre les decisions per complir-los, doncs, mirarem cap a un altre costat», que és el que van fer mentre governaven. (*Veus de fons.*) Sí, senyor Nadal, mentre governaven van fer això, van dir: «Sí, sí, els dèficits s'han de complir», però quan havien de prendre decisions miraven cap a un altre costat perquè prendre decisions, senyor Nadal, té un cost polític –té un cost polític, té un cost polític, és així–, i vostès no el varen assumir en el seu moment, no el varen assumir en el seu moment... (*Remor de veus.*) No el varen assumir en el seu moment. No parlo del senyor Zapatero, sinó que parlo de quan vostès estaven en el Govern aquí. Els en podem posar exemples durant el Ple que s'iniciarà a partir de demà; vostès veuran com n'hi ha molts, d'exemples.

Ara, escolti'm, vostè em diu: «Identifiquem els àmbits on hi ha possibles acords.» Totalment d'acord amb vostès. Jo ja els en dic un. Per enèsima vegada. Encara no tenim la seva resposta. Perquè, escolti'm, si al final tenim un problema d'ajustaments a Catalunya, d'estat del benestar, de polítiques socials, de polítiques de creixement, és perquè tenim un problema estructural d'ingressos. I això és pacte fiscal; que la riquesa que es produeix en aquest país es quedi més en aquest país. I aquest país és Catalunya, no la resta. I quan nosaltres diem això vostès fan discursos de solidaritat.

Ara crec intuir que en alguna bona predisposició estan per avançar en aquest terreny. Jo els ho agraeixo –jo els ho agraeixo. I hem d'identificar fins a on podem avançar. I no només els ho agraeixo jo, que això és poc important; jo crec que, si vostès fan el pas, si es decideixen a fer el pas de sumar-se al pacte fiscal, els ho agrairan el seu electorat i el conjunt del poble de Catalunya.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els propòsits del Govern davant l'acumulació de fets que afecten l'autogovern de Catalunya (tram. 317-00127/09)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, d'ençà la darrera sessió de control hem pogut conèixer els pressupostos de l'Estat per a aquest any 2012; uns pressupostos de l'Estat que molt bàsicament suposen demanar més sacrificis als altres, a les comunitats autònomes, que al mateix Estat, i, a sobre, aquest exigir més als altres que a un mateix es farceix, ja de fa temps, amb un discurs cada cop més desacomplexat d'allò que, amb l'excusa de l'economia, si cal, retallarem l'autonomia, quan justament el gran gruix del dèficit i l'endeutament es troba en l'àmbit de l'Estat.

En el cas de Catalunya, aquests pressupostos de l'Estat, si queden així, com estan ara, suposen allò de ploure sobre mullat pel que fa a l'incompliment de l'Estat amb Catalunya. Potser l'única diferència amb els pressupostos d'abans és que abans hi havia partides consignades però que no ho complien, no pagaven, i ara directament no hi ha ni les previsions que marca la llei o els acords de traspassos o de finançament de serveis. I això és molt greu.

Veiem com ara algun grup descobreix que això, que l'Estat no compleixi els seus compromisos amb Catalunya, és molt greu. És una llàstima que no ho haguessin descobert fa set anys i actuat en conseqüència, entre altres coses, perquè ara hauríem pogut disposar de prop d'11.000 milions d'euros, que són la suma de tots els compromisos que el Govern socialista va anar adquirint.

I també és una llàstima que aquells que votaven, fa quatre dies, mocions que reclamaven els deutes de l'Estat amb Catalunya, ara sembla que no fer-ho té tota mena de justificacions.

President, davant d'aquestes situacions de tanta deslleialtat acumulada per part de l'Estat, que se suma al crònic i desmesurat dèficit fiscal, és quan, per nosaltres, pren més sentit que mai la proposta de pacte fiscal per la via del concert econòmic. És molt diferent entomar aquestes situacions i aquest context econòmic si la clau de la caixa la té un o la té l'altre.

I també aquest ofec financer que es va acumulant evidència la necessitat no de refer un vestit a pedaços, posar un pedaç més a l'actual sistema de finançament, sinó que cal un vestit nou i diferent; clarament nou i diferent com és la proposta de pacte fiscal que majoritàriament defensa aquesta cambra.

Perquè és massa el que ens hi juguem: ens hi juguem la nostra reactivació econòmica, ens hi juguem el nostre estat del benestar, ens hi juguem la nostra cohesió social, ens hi juguem el ser o no ser com a país. I no és de rebut que aquests riscos tinguin el seu origen no pas perquè el Govern actual no faci bé la seva feina, sinó, en gran part, per culpa de l'incompliment dels altres.

És per tot això, president, que li preguntem quins són els propòsits del seu Govern davant aquesta acumulació de fets i situacions que poden afectar tan directament el nostre país.

Moltes gràcies, president; moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, el primer propòsit és intentar convèncer el Govern espanyol que compleixi amb els seus deutes amb Catalunya. Aquest és el primer propòsit. Tenim poques setmanes per fer això, perquè d'aquí que s'aprovin els pressupostos de l'Estat passaran poques setmanes. Això és el primer que hem de fer.

Segon, hi ha tot aquest debat, al qual vostè feia al·lusió, sobre si l'estat de les autonomies a l'Estat espanyol és sostenible o no és sostenible.

Jo no vull entrar en aquest debat, però només en un sentit sí que ho faré, perquè avui hi ha hagut unes declaracions, per exemple, de la presidenta de la Comunitat de Madrid sortint d'una reunió a la Moncloa. Si hi ha comunitats, com la de Madrid, ho sembla, que diuen que la sanitat, l'ensenyament, la justícia es poden transferir cap a l'Estat central, i el transport i algunes altres coses cap als ajuntaments i els serveis socials..., si diuen això, doncs, escoltin, que ho facin, que ho facin per a elles. Perquè el que demostraran és el que ja sabíem des de fa molts anys, de moltes dècades, que és que hi ha, efectivament, comunitats autònomes que responen purament a una cosa artificial que es va crear per poder fer el *café para todos*, el «café per a tothom», i per igualar les aspiracions de Catalunya i del País Basc.

Doncs, escoltin, si s'han cansat d'aquest model, que el refacin, però que se'l refacin entre ells, els que el van idear. I això van ser acords entre el Partit Popular de l'època i el Partit Socialista de l'època. El *café para todos* va ser producte d'aquells pactes. Que se'l refacin!, però, això sí, que se'l refacin sense afectar aquells que sí que tenen un sentit no artificial, sinó natural i volgut i majoritari de l'autogovern, que és el cas de Catalunya.

Si es considera que l'estat de les autonomies ha anat massa lluny, que el replantegin. No ho dic jo, ho diuen ells mateixos: que el replantegin, però que no afectin aquells que tenen voluntat d'autogovern expressada majoritàriament a les urnes des de fa dècades i no des de fa segles perquè no hi havia urnes, però si no, també, des de fa segles. Aquesta és la nostra posició.

I, en aquest sentit, crec que des de Catalunya hem, també, de contribuir a deixar les coses clares des d'aquest punt de vista de l'autogovern; sumat això a l'estratègia, òbviament, del pacte fiscal. Perquè, ho torno a dir, la situació de Catalunya en aquest moment seria clarament millorable des de tots els punts de vista si Catalunya conservés una part addicional complementària de la riquesa que ella mateixa produeix. No es tracta de demanar res a ningú, simplement d'aprofitar millor allò que nosaltres mateixos som capaços de generar.

La presidenta

Gràcies.

Liquidació

del pressupost del Parlament corresponent al 2011 (tram. 232-00004/09)

Acabada la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia que és la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al 2011.

D'acord amb l'article 29.3, lletra h, del Reglament, la Mesa Ampliada ha encomanat la presentació de l'esmentada liquidació del pressupost del Parlament al diputat interventor il·lustre senyor Joan Morell.

Joan Morell i Comas

Moltes gràcies. Molt honorable presidenta, molt honorable president de la Generalitat, honorable vicepresidenta, conselleres, consellers, diputades i diputats, molt bona tarda a tothom. I, molt breument, com cada any, per explicar-los la liquidació del pressupost de despesa de l'exercici 2011 corresponent al pressupost del Parlament de Catalunya.

Tots vostès tenen la documentació que se'ls ha entregat, i tots els grups i subgrups parlamentaris tenen una àmplia informació, que també la vam comentar en la darrera Mesa Ampliada.

I veuran que en aquesta liquidació n'hi han dues: una corresponent, com també ja és habitual, a 31 de juliol, que és el primer període de sessions, i una altra a 31 de desembre del 2011, que reflecteix tot el que ha passat durant aquest any –evidentment, pressupostàriament– al Parlament de Catalunya.

Jo simplement els comentaré les dades inicials d'aquest començament d'exercici i les de tancament, a fi i efecte de poder agilitzar aquesta tramitació, perquè tots vostès ja tenen i coneixen aquesta informació detallada. Vostès ja saben que el pressupost inicial del Parlament de Catalunya per a l'exercici 2011 era de 59.656.890 euros, i com a referència, el 2010 eren 65,5. Hi van haver uns romanents favorables, incorporats de l'exercici anterior, que eren de 6.067.467 euros; per tant, el pressupost definitiu va ser de 65.724.357 euros.

Com els comentava, no entrarem en el detall de la liquidació de juliol i sí que entrarem a la de 31 de desembre, que el resultat de les obligacions reconegudes per capítols pressupostaris, també estan detallats, però jo crec que, a fi i efecte de donar certa agilitat, ens els podríem estalviar, perquè ja els coneixen. I només remarcar que s'ha executat el 91,14 per cent del pressupost.

I, a nivell de resum, que vostès també..., totes les diputades i diputats molt bé coneixen, el capítol I és el que fa referència a despeses de personal, on es recullen totes les despeses derivades, tant el que fa falta del cost del personal, així també de totes les diputades i diputats, com les cotitzacions de la seguretat social.

El capítol II, «Despeses corrents», vostès saben que n'hi ha moltes, però potser per destacar-ne algunes podríem destacar la producció d'audiovisuals i reportatges que hem fet amb conveni amb Televisió de Catalunya corresponents al Canal Parlament; totes les transcripcions de sessions de plens i comissions; tot el que fa referència a arrendaments d'ordinadors, de manteniment del portal informàtic del Parlament; tots els manteniments que fan falta per a aquest edifici, així com totes les despeses derivades de tot aquest seguit de visites tan interessants que es fan pel Parlament, també les visites entre setmana, així com totes les derivades, per exemple, de la celebració de la diada.

El capítol IV, vostès també ho coneixen perfectament, que recull les subvencions de tots els grups parlamentaris.

I l'última, el grup VI, les inversions, on es recullen tots els subministraments i les obres que s'han fet aquí al Parlament; les més significatives, per no allargar-ho, podríem parlar de: digitalització de fons documentals, les noves distribucions de despatxos de diputats i grups que ha fet falta, obres de reforç de l'estructura de la fonamentació del que anomenem «l'ala dreta», canvi dels elements de comunicació de l'estació transformadora, reforma d'equipaments i lavabos, nous espais per als mossos d'esquadra, protecció metàl·lica per a les filtracions que teníem, infografies per al projecte de tanca perimetral del Parlament, la il·luminació d'espais que no hi havien, deu càmeres de seguretat al perímetre del Parlament i també totes les inversions que han fet falta al portal informàtic del Parlament.

El nivell de despesa també ha comportat que tinguéssim un romanent positiu de 5.819.945 euros, que representa un 8,86 del pressupost definitiu del 2011, un import molt destacable.

I, per acabar, i si m'ho permeten, només dos agraïments i reconeixements: voldríem agrair..., doncs, de manera especial a l'oïdor de comptes d'aquí del Parlament, el senyor David Pol, als seus col·laboradors i al personal, que fan la seva feina ben feta, que ens han ajudat amb molta professionalitat.

I també, per acabar, naturalment, vostès saben que són tres diputats interventors al Parlament de Catalunya, jo he tingut l'honor de poder presentar aquest informe, però també un reconeixement i agraïment al senyor Joan Ferran Serafini, del Partit Socialista, i al senyor Pere Calbó, del Partit Popular. Els tres som interventors, els tres hi hem treballat, jo he tingut l'honor de poder-los explicar aquesta situació del pressupost del 2011.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridarem a votació si no la fem per assentiment. Ho fem per assentiment? (Pausa.) Sí? (Pausa.)

Doncs, llavors queda aprovada la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al 2011.

Procediment

per a designar una terna per al nomenament d'un magistrat o magistrada del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya
(tram. 284-00048/08)

Passem al punt número 3 de l'ordre del dia, que és el procediment per designar una terna per al nomenament d'un magistrat o magistrada del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

D'acord amb l'article 330.4 de la Llei orgànica 6/1985, de l'1 de juliol, del poder judicial, passarem a la següent designació. Els noms dels qui han estat proposats pels grups parlamentaris són, a proposta del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, del Grup Parlamentari Socialista, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, les següents persones: senyor Joan Manel Abril Campoy, la senyora Maria Rosa Llácer Matacás i el senyor Antoni Vaquer Aloy.

La votació podria ser per assentiment o, si no, electrònica i secreta, i es vota en una sola votació, la terna. Algú prefereix que es faci electrònica i secreta o es pot aprovar per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs, queda aprovada per assentiment, i queden designades per a la terna les persones que han estat proposades pels grups parlamentaris.

Interpellació

al Govern sobre les relacions financeres amb l'Administració general de l'Estat
(tram. 300-00146/09)

El quart punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les relacions financeres amb l'Administració general de l'Estat.

Per a la seva informació, substanciarem aquesta tarda cinc interpellacions –cinc interpellacions–, de tal manera que demà, a les deu, continuarem amb les tres interpellacions que resten i les dues mocions. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, en la interpellació al Govern sobre les relacions financeres amb l'Administració general de l'Estat, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

(Pausa.)

Senyor Aragonès, ja pot començar.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller d'Economia i Coneixement, senyor Andreu Mas-Colell, ja fa vint-i-set anys un predecessor seu, Ramon Trias Fargas, que també fou conseller d'Economia a la Generalitat de Catalunya, en un llibre que s'ha reeditat recentment, que es deia *Narració d'una asfíxia premeditada*, deia el següent –i ho cito textualment–:

«Des del primer dia la gent de Madrid» –referint-se a Madrid, al Govern de l'Estat– «comprèn que la manera més eficaç d'escanyar la nostra autonomia passa per fer-nos el pacte de la fam: una autonomia sense diners és com un ciclista sense bicicleta.»

Fa vint-i-set anys d'aquest llibre, però realment van ser unes paraules premonitòries. I avui ens trobem amb una crisi econòmica que aquella situació que descrivia Ramon Trias Fargas, i que molt abans havien descrit d'altres, però que específicament Trias Fargas es referia a les finances de la Generalitat, la crisi actual ha agreujat aquesta situació. Es sumen al dèficit fiscal estructural del nostre país tres elements que avui fa que ens trobem entre l'espasa i la paret o, per dir-ho més literalment, entre Espanya i la paret.

Tenim, doncs, una situació de partida negativa, que és un dèficit fiscal, estructural, de més del 8 per cent del nostre producte interior brut, que l'any 2009 estava, es situava al voltant dels 16.000 milions d'euros; un dèficit fiscal que ha servit per construir..., des de la recuperació de les institucions democràtiques a l'Estat espanyol, aquest dèficit fiscal dels catalans ha servit per construir l'Estat espanyol modern.

Però avui això ens situa en una extrema debilitat en el nostre autogovern, en una extrema debilitat davant de la crisi econòmica. Amb un deute públic creixent, tant de l'Administració de l'Estat com de la Generalitat, amb un augment de la desconfiança dels mercats financers als quals hem d'accedir per aconseguir finançament, la consolidació fiscal, en el nostre cas, en el cas de Catalunya, es fa difícil perquè és complicat, és injust apellar a un esforç fiscal suplementari dels ciutadans de Catalunya, perquè l'esforç fiscal que fan els ciutadans de Catalunya és suficient no només per superar aquesta situació, sinó que seria suficient perquè Catalunya, ella sola, com a estat independent, seria un país sense endeutament i que podria mantenir l'estat del benestar i la recuperació, i fer polítiques per a la recuperació econòmica. Això a partir del nostre esforç fiscal. Per tant, tenim un problema de partida.

Però s'hi sumen tres elements que ens estan posant al límit, com li deia, al límit entre Espanya i la paret. En primer lloc, l'Estat espanyol incompleix les seves promeses lleis: l'Estatut d'autonomia de Catalunya, la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes i fins i tot els pressupostos generals de l'Estat d'exercicis anteriors.

L'Estat espanyol incompleix l'Estatut d'autonomia de Catalunya en no complir-se el que disposa la seva disposició addicional tercera, que correspon a la liquidació d'aquelles inversions que s'havien de fer a Catalunya i que no s'han realitzat, que l'any 2008 suposen 759 milions d'euros; l'any 2009, 210 milions d'euros.

Incompleix també, l'Estat espanyol, la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes, que estableix en el conjunt de preceptes de finançament autònomic el principi de lleialtat institucional, és a dir que per aquelles decisions de l'Estat que comportin un augment de despesa a Catalunya..., l'Estat ho ha de finançar.

Vam llegir fa un parell de setmanes en un diari català que fins al 2009..., hi havia un estudi del Govern que deia que fins al 2009 aquesta quantitat, de vulneració del principi de lleialtat institucional, suposava 1.850 milions d'euros, i que des del 2009 en endavant ha suposat 577 milions d'euros. A això cal sumar-hi els 1.450 milions d'euros pendents del Fons de competitivitat del nou model de finançament.

L'Estat també incompleix els pressupostos generals de l'Estat en inversions no executades. En aquest mateix estudi, que després li'n demanarem detalls, es contemplava, es fa, doncs, una relació, pel que hem llegit a la premsa, d'aquestes inversions no executades, que ascendeixen a la xifra de 5.700 milions d'euros: Rodalies, infraestructura viària, connexions amb l'aeroport. I, més enllà també d'aquest dèficit acumulat, ens trobem que les noves decisions del Govern de l'Estat en matèria d'infraestructures segueixen deixant a banda Catalunya: l'esmentada connexió ferroviària amb l'aeroport i també el necessari corredor mediterrani i també la descentralització de l'aeroport del Prat; un total, d'aquest informe, que es titulava Compliment del principi de lleialtat institucional: Anàlisi de la legislació estatal que incrementa la despesa a Catalunya, un total d'11.000 milions d'euros, del qual li demanàrem detall més detallat d'aquestes dades, perquè fins ara ho hem pogut llegir només als mitjans de comunicació.

Per tant, en primer lloc, un estat que incompleix les seves pròpies lleis. És difícil governar en aquesta situació i és difícil fer front a una crisi econòmica quan el Govern de l'Estat del qual de moment encara formes part incompleix les seves pròpies lleis.

En segon lloc, estem assistint a una ofensiva contra l'autogovern català, aquest «pacte de la fam», que deia Ramon Trias Fargas; una ofensiva que és recentralitzadora del poder, però que és descentralitzadora de les retallades i de les responsabilitats de l'equilibri pressupostari. En tenir les comunitats autònomes les competències més importants de l'estat del benestar, per tant, competències de despesa, però no reconèixer-los competències en l'àmbit d'ingressos, és a dir, plena autonomia fiscal, Espanya el que fa és descentralitzar aquests ajustos d'equilibri cap a les comunitats autònomes; un estat espanyol intervingut *de facto* des del maig del 2010 per les institucions europees que ara vol intervenir també *de facto* i potser d'aquí a unes setmanes *de iure* les diferents comunitats autònomes.

Com ho ha fet? Doncs, en primer lloc, creant un discurs en els mercats financers, en les institucions europees, assenyalant les comunitats autònomes com a responsables del creixent dèficit públic de l'Estat espanyol –i això ja portem uns quants anys que està passant; recordem declaracions de l'exministra d'Economia, la senyora Elena Salgado, en què responsabilitzava les comunitats autònomes d'aquest creixent dèficit públic–, i on Catalunya no ha estat capaç de situar també a Europa i també en els mercats financers la idea que el nostre dèficit públic del nostre autogovern no es correspon amb l'esforç fiscal que fan els ciutadans de Catalunya, que, al costat del dèficit públic, per tant, hi hem de situar també el dèficit fiscal.

Aquesta ofensiva contra l'autogovern s'ha incrementat amb la reforma constitucional que es va aprovar ara fa uns mesos. I la Llei d'estabilitat pressupostària, que ahir va ser aprovada en comissió al Congrés dels Diputats, que és una veritable LOAPA financera i que a més va acompanyada d'amenaçes d'intervenció directa contra les comunitats autònomes, que suporten un dèficit fiscal del 8 per cent del seu producte interior brut, com és el cas català, però que se'ls imposa també un compliment més accelerat que a ningú dels objectius de dèficit.

El ministre d'Hisenda, el senyor Cristòbal Montoro en una entrevista d'ahir mateix, titulava: «Revisaremos las competencias autonómicas muy pronto.»

La secretària d'estat de Pressupostos, també en una entrevista, en un altre mitjà, el diumenge passat, feia les següents declaracions: «Al Gobierno» –el Govern espanyol– «no le temblará el pulso si tiene que sancionar a las comunidades autónomas por el déficit.» Per tant, una verdadera ofensiva.

I, en tercer lloc, aquesta ofensiva es culmina amb l'execució d'aquest pacte de la fam amb els pressupostos generals de l'Estat tal com han estat presentats al Congrés dels Diputats després de la seva aprovació al consell de ministres; uns pressupostos generals de l'Estat que, per una banda, contenen unes previsions d'evolució econòmica molt diferents de les previsions amb què es van fer els pressupostos de la Generalitat, i que, per tant, de manera indirecta, comportaran una diferència de 1.800 milions menys d'ingressos per a la Generalitat.

Parlava, el conseller de Territori i Sostenibilitat, en la sessió de control al Govern de fa pocs minuts, que eren uns pressupostos de la decepció; uns pressupostos que a més redueixen un 45 per cent de la inversió prevista per l'Estat a Catalunya i que ho redueixen en termes semblants en la resta dels Països Catalans, en la resta de l'àmbit també del corredor mediterrani. Una periodista valenciana deia aquests dies que els Països Catalans s'havien convertit –i ho deia en castellà– en «la unidad de expolio en lo universal».

Que no inclouen la disposició addicional tercera corresponent a l'any 2009, 219 milions d'euros; que no inclouen la disposició addicional tercera corresponent a l'any 2008, 759 milions d'euros, avui pendents, ni els 1.450 milions d'euros del Fons de competitivitat; que redueixen en 700 milions d'euros partides finalistes ja incloses en el pressupost de la Generalitat.

I, a més, ens trobem un anunci de 10.000 milions de reducció extra en salut i educació, competències traspasades a les comunitats autònomes, per tant, que ens el faran reduir a nosaltres. I anunciaven aquests 10.000 milions d'euros el mateix dia, curiosament, que el butlletí oficial de l'Estat seguia publicant despeses supèrflues com, per exemple, els 470.000 euros que costarà un estudi de creativitat per a una campanya publicitària, no la campanya publicitària, sinó la creativitat de la campanya publicitària –i acabo presidenta–, per a una campanya per reclutar més soldats espanyols.

Per tant, conseller, caldrà ser bel·ligerants, cal pensar en clau d'estat propi, plantar cara davant de la Llei d'estabilitat pressupostària i dels pressupostos generals de l'Estat.

I nosaltres li demanem que lideri la sortida d'aquest atzucac, nosaltres l'ajudarem..., i que no puguem canviar allò que també deia Trias Fargas, quan deia: «I és just reconèixer que, per motius diversos, no hem sabut combatre aquesta estratègia.» Ara tenim l'oportunitat de combatre l'estratègia del pacte de la fam. Si ho vol fer, deixar anar la mà del Partit Popular i agafar la mà d'Esquerra Republicana, estarem al seu costat.

Gràcies, senyora presidenta, senyor conseller.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyor Aragonès, estic molt d'acord amb moltes de les coses que ha dit; en un moment determinat li faré una qualificació, que ja diré, que ja en el seu moment li diré quina és. Sóc un gran admirador d'en Trias Fargas, i li puc assegurar que he llegit curosament el seu llibre. La Generalitat està ara en una situació més desenvolupada del que ho estava en el seu moment, però certament les relacions, les relacions financeres amb l'Estat estan ben reflectides en aquell llibre.

Jo voldria fer un repàs de relacions financeres amb l'Estat. I és un repàs on aniré tocant punts diversos, perquè les relacions financeres amb l'Estat les podem veure a través del dèficit fiscal, que aquest no el tocaré avui, l'he tocat altres vegades, però parlarem del sistema de finançament, de les disposicions addicionals i infraestructures, dels temes de tresoreria, ICO i deute, dels temes reguladors, i de la Llei d'estabilitat.

Pel que fa al sistema de finançament, el problema principal amb què ens enfrontem és bàsicament el de la inseguretat jurídica. No sabem..., com sap, el tema del Fons de competitivitat, etcètera. Hem de tenir present que ara estem parlant del 2012, però després del 2012 vindrà el 2013. I, malauradament, no em puc permetre dir que segurament el 2013 serà molt diferent del 2012; el 2013 tornarà a ser un any difícil. Veurem quin és el desplegament, els efectes del sistema de finançament l'any 2013. Cal tenir present que l'any 2013 el Fons de competitivitat ja no funciona mitjançant bestretes; per tant, el 2013 s'haurà de liquidar, s'haurà de liquidar la quantitat efectiva, i, per tant, en fi, veurem..., però aquest serà realment un test de si aquest és un sistema que comporta seguretat jurídica o no. Evidentment, en paral·lel, estarem ja, espero, negociant els termes del pacte fiscal.

El segon tema important és el de les infraestructures i disposicions addicionals terceres. Repetint-me en el que ja he explicat fa un moment, l'Estat s'ha caracteritzat per infrainversió a Catalunya des de sempre;

crec que no val la pena donar exemples perquè els coneixem perfectament.

Durant el darrer període dels governs Zapatero i amb l'Estatut es va arribar a la disposició addicional tercera, que requeria una inversió en infraestructures comensurable amb el PIB català. No s'ha complert cada any, no s'ha complert cap any, però, així i tot, es va fer l'acord perquè, com he dit abans, es transferissin fons més endavant perquè, sense ser despesa addicional, infraestructures que havien estat finançades per la Generalitat fossin adoptades per l'Estat, i d'aquesta manera l'Estat complia el requisit estatutari pel que fa a la proporció d'inversió en infraestructures a Catalunya. No anem amb consideracions de segon ordre, diguem-ne, que, en primer ordre, d'aquesta manera que complia l'any passat, 2011, no es va pagar, a pesar que se'ns havia assegurat que sí, que ho havien posat en els pressupostos, aquest any no està en els pressupostos generals de l'Estat. I, per nosaltres, aquest és un tema de principi. Volem escoltar d'aquest Govern, i volem escoltar-ho en públic, que es compliran els compromisos passats, presents i futurs relacionats amb infraestructures i relacionats amb la disposició addicional tercera. Per aquest any, en termes quantitius, no de principis, sinó en termes quantitius, és un tema de 219 milions d'euros, però el 2013 serà un tema altra vegada per sobre dels 700, eh?, o sigui que aquest no és un tema, en absolut, menor.

En fi, i no ens perdem en els números, la substància és que el fet que el sistema de finançament deixa tants recursos en mans del Govern central és el que permet al Govern central fer, encisar-nos en el tema de les infraestructures. Un tema que..., pensí, per exemple, en el corredor mediterrani. El més normal és que el corredor mediterrani ens l'estiguéssim fent nosaltres mateixos amb els nostres propis recursos, i no tenir aquesta situació on els recursos se'n van, llavors has de negociar que tornin, et diuen que sí, que sí, però després, per l'aplicació del que en Trias Fargas ja va detectar tan bé, després no es fan efectius.

Un tercer tema, en les relacions. Aquests, els dos temes, el tema de finançament, de disposició addicional, podríem dir que són temes de solvència, són temes de recursos disponibles. Però, a més a més, tenim els temes de tresoreria, que en aquests moments són molt seriosos i són una part central de les nostres relacions diàries amb l'Estat. Els temes de tresoreria sempre són molt a curt termini. A mi m'agrada dir que quan tractem de temes de tresoreria, a les 9 del matí, el llarg termini són les 5 de la tarda.

Com estem en aquest tema? Repeteixo el que he dit abans: hem avançat. L'ICO és un avenç, però és un avenç limitat. És un avenç que encara es planteja com a extraordinari, i és un sistema, a més a més, que sembla que ha estat dissenyat per afavorir els que ens han retardat més en els pagaments. I, per tant, no en podem fer l'ús màxim que idealment ens agradaria. I és un sistema que pateix del seu caràcter extraordinari.

El que necessitem, ho repeteixo, és un sistema ordinari, un sistema que permeti una operació de pagaments

de proveïdors de tot tipus, inclòs els proveïdors interns en el sector públic de la Generalitat, que siguin períodes curts, ben determinats i que permetin operacions normalitzades, per descomptat, amb retiment de comptes. Aquí encara s'ha de progressar, s'ha de progressar molt. I no tenim, vull dir, cap complex a apel·lar en aquests mecanismes, com ja he expressat alguna altra vegada.

Continuaré amb els altres temes a continuació.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller..., bé, vostè mateix ha dit que ens estem movent en la inseguretat jurídica i que aquesta és la dificultat més important. Per tant, el problema més important al qual ens enfrontem és un problema de caràcter polític, de relacions amb l'Estat, més que no pas un problema econòmic, que també és important. També és important perquè, evidentment, la recaptació dels impostos més significatius a Catalunya ha passat, des d'abans de la crisi a la situació actual, d'uns 47.000 milions d'euros a uns 33.000. Per tant, hi ha una abaixada de la recaptació important, però afrontar aquesta situació amb una inseguretat jurídica de no saber si les lleis es compleixen, si les paraules donades es porten a terme finalment, i amb una càrrega que, a part del dèficit fiscal estructural que ja patim, hi ha tots aquests deutes pendents, que sumen 11.000 milions d'euros, doncs, és una situació realment extraordinària. I a una situació extraordinària nosaltres creiem que podem plantar-hi cara i hi podem fer front amb mesures extraordinàries. I que, per tant, allò que s'havia fet fins ara per pressionar el Govern de l'Estat, perquè actués d'una manera, doncs, més favorable als interessos dels catalans, ja no serveix.

I, en aquest sentit, nosaltres li proposem un conjunt de mesures, que esperem que ens puguem posar d'acord. Si els pressupostos generals de l'Estat vulneren l'Estatut com el vulneren, hem d'anar al recurs d'inconstitucionalitat, amb totes les dificultats jurídiques que pugui suposar això, però ho hem de fer. Situació extraordinària, mesures extraordinàries.

Els deutes pendents que no han estat abonats..., com vostè mateix va dir a finals de l'any passat, el desembre passat, quan, doncs, va haver-hi aquells problemes de tresoreria importants, vostè va plantejar d'anar a la justícia ordinària. També sabem que la justícia ordinària, amb una justícia que és com la que és, i amb una visió moltes vegades massa centralitzada en determinats àmbits del sistema judicial de l'Estat espanyol, serà difícil, però ho hem de provar: situació extraordinària, mesures extraordinàries.

El mes de maig –ho hem pogut llegir a la premsa– hi haurà un consell de política fiscal i financera. Cal abordar-hi aquesta situació. Cal abordar la situació de tot aquest deute pendent amb Catalunya i, sobre-

tot, d'aquests 10.000 milions d'euros de retallada extra decidida, sembla, en un menjador de la Moncloa, un dilluns a la tarda, per arreglar el desastre d'uns pressupostos generals de l'Estat que no han donat cap treva als mercats financers i que han fet pujar la prima de risc de l'Estat espanyol, de la manera com està pujant, fins a una situació gairebé alarmant. Aquests 10.000 milions d'euros, aquesta penalització que per..., doncs, deixar tranquils els mercats financers, que tampoc ho aconsegueix, penalitza les comunitats autònomes, i en especial els que ja partim d'una situació molt difícil, com és el cas de Catalunya, cal ser abordat pel Consell de Política Fiscal i Financera.

Una altra proposta: no podem apel·lar gaire més a la solidaritat interna dels catalans perquè Catalunya ja fa un esforç fiscal; però en aquests moments qui pateix aquest espoli fiscal a Catalunya són, sobretot, les classes mitjanes i populars del nostre país.

Podem fer un esforç, últim, d'augmentar la solidaritat interna a casa nostra, i n'hem parlat moltes vegades de tota una sèrie de mesures en l'àmbit d'una fiscalitat més progressiva, que ja ho vam plantejar en la Llei d'acompanyament dels pressupostos de la Generalitat per al 2012.

Veient els escenaris, també, macroeconòmics que han canviat, que preveuen que no es compliran aquestes previsions de recaptació, caldria que les tingués en compte, i evidentment nosaltres les seguim posant sobre la taula perquè s'hi pugui fer..., li recordem que segons els nostres càlculs podrien suposar uns 1.000 milions d'euros extraordinaris.

Però a mig termini tenim dos objectius –a mig termini, el diferent que la tresoreria que el llarg termini són poques hores, el mig termini, en aquesta ocasió també tan urgent, no són poques hores, però sí que són pocs mesos. En primer lloc, cal fer, no fer pedagogia a Espanya, sinó fer pedagogia a Europa.

L'Estat espanyol se n'ha sortit de posar la llufa a Catalunya davant dels mercats financers de la situació de dèficit públic. I Catalunya, els ciutadans de Catalunya fan un esforç fiscal que els permetria poder aplicar polítiques de màxima austeritat o les polítiques keynesianes més clàssiques. Perquè fan un esforç fiscal que permetrien mantenir l'estat del benestar, no tenir un endeutament i poder fer polítiques per a la recuperació. Per tant, cal fer pedagogia a Europa; ens consta que vostè n'ha fet, en aquests cas a Londres, amb una visita en aquest centre important financer, però cal fer pedagogia a Europa. Oblidem-nos d'Espanya, i la pedagogia dirigim-la a Europa. Perquè si en un futur, en aquesta cambra, hi ha una majoria que permeti tirar endavant la solució més important que podria haver-hi (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), la solució més clara, en aquesta situació de dependència política, i tal com ho ha aprovat el seu partit en un congrés...

La presidenta

Senyor diputat...

Pere Aragonès i Garcia

...que és caminar cap a l'estat propi, i acabo –acabo, presidenta–, cal que Europa no sigui un fre, sinó que sigui una ajuda. En aquest sentit cal fer pedagogia.

I evidentment, en els propers mesos, també, implementar aquest acord que hi ha d'haver, ja, al Parlament de Catalunya per fer una nova proposta de finançament basada en el concert econòmic, tal com hem estat reclamant des de fa setmanes Esquerra, que acceleri ja aquest Ple per aprovar les conclusions de la Comissió d'estudi.

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyor conseller.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Tres temes, en breu; un, sobre el tema regulatiu, deixi'm que li expliqui el tema dels 10.000 milions, perquè amb això dels 10.000 milions acabarem fent-nos un embolic.

Els pressupostos de l'Estat no inclouen les transferències a les autonomies. Per tant, en principi, no es pot llegir, des dels pressupostos de l'Estat, quins seran els ingressos que ens arriben a través del sistema de finançament; però, de totes maneres, encara que no definitivament, això ja ens ho han dit.

I, per tant, la pèrdua d'ingressos per sistema de finançament, més el de l'addicional tercera, són 1.800 i escaig de milions d'euros que tenim de menys dels que estan... –de moment, de menys–, dels que estan pressupostats.

Nosaltres sempre hem dit que no es poden exigir esforços fiscals a les autonomies, en general, a Catalunya en particular, si no es fa o es deixa fer. És a dir, si no s'alteren els marcs regulatoris que puguin permetre fer els estalvis. Dedueixo que el soroll que s'està fent ara, aquest cap de setmana, és això; dedueixo que és una quantificació dels estalvis que podran fer les autonomies gràcies als canvis regulatius de lleis bàsiques estatals; no ho sé, però dedueixo que és això.

I em preocupa molt la precipitació amb què s'ha fet tot això, perquè és molt fàcil enganyar-se en aquests temes i fer aquestes quantificacions o comptar tres vegades, etcètera. O sigui que estem molt pendents de veure exactament quins són els marges que s'han obert per fer estalvis, atès que caldrà encaixar una abaixada considerable d'ingressos.

El segon tema és el de la Llei d'estabilitat. Aquesta Llei d'estabilitat que s'està discutint a Madrid, no la nostra. Aquesta Llei d'estabilitat que s'està discutint a Madrid és una llei, efectivament, carregada d'amenaçes. És a dir, se'ns diu que el mecanisme de control d'estabilitat és una transposició de l'europeu, és a dir que fa, a nivell d'autonomies, el mateix que fa Europa amb els estats. Això no és cert. Primer, perquè Europa i els estats negocien els llindars de dèficit

admesos; a nivell espanyol, no es negocia res, s'imposa al de les autonomies, i se'ls fa molt dur. Segon, perquè la implementació plena del mecanisme representa unes pèrdues de sobirania interna nostra, catalana, molt més gran que la que Espanya pogués tenir a Europa. I, tercera, perquè simplement no és el mateix. A nosaltres ens sembla evident..., ens sembla evident que nosaltres hem de ser sempre molt curosos que, amb qualsevol excusa, no ens arrabassin els marges, petits o grans, d'autogovern que hàgim guanyat. Per tant, aquest tema de principi és fonamental. Nosaltres no podem anar amb lleis que siguin indefinides sobre el tema de l'autogovern.

I, finalment, deixi'm dir que, pel que fa a pedagogia, hi estic d'acord. Cal fer molta més pedagogia a Europa de la que fem. Jo no ho plantejaria com o això o allò. La veritat és que, a l'hora de fer pedagogia, es pot fer a tot arreu. Si a mi em conviden a anar a Madrid –la setmana que ve em sembla que hi vagi– a fer pedagogia, doncs, aniré a fer pedagogia a Madrid. No hi ha cap problema. Però és evident que hem de fer molta pedagogia a Europa.

La presidenta

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la implantació del macrocomplex de lleure Eurovegas, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Interpel·lació

al Govern sobre la implantació
del macrocomplex de lleure
Eurovegas (tram. 300-00148/09)

Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor conseller, bé, jo estava convençut que seria el conseller Recoder qui contestaria, però un plaer poder confrontar amb vostè. No, jo deia el senyor Recoder més que res perquè era el que havia anat a Las Vegas últimament i potser era el que portava notícies més fresques. Però com que el Govern per això està, per reunir-se i per compartir informació, doncs, no hi ha cap tipus de problema.

Bé. Nosaltres volem saber coses, senyor conseller. No només nosaltres, sinó molta ciutadania, molts ciutadans i ciutadanes del Baix Llobregat, però a mi em sembla que ja de tot Catalunya, volem saber coses sobre la inversió que proposa aquest senyor, el senyor Adelson, de creació, de constitució d'aquest anomenat, deixem-ho així, Eurovegas, no?

Ens dirà «pesats», eh?; el més segur, que ens pugui dir «pesats», però nosaltres, com molts ciutadans, volem saber les condicions, la ubicació... Ho volem saber tot. Som així de pesats, som així de saberuts, com dirien al meu poble, sobre aquest complex Eurovegas. Espe-

ro que amb els quinze minuts que té, que tindrà vostè, ens ho pugui o sigui capaç de dir-nos-ho tot. Jo li iré fent preguntes, si vol prendre notes, i llavors poder-me-les contestar una per una, perquè els ciutadans en tinguin ja aquest coneixement.

Miri, la primera cosa que volem saber la situo en l'àmbit de l'ètica política. Els ajuntaments, la ciutadania, les entitats del lloc on s'ha plantejat la ubicació no haurien de conèixer i participar en aquesta decisió? Creuen que un megacomplex com aquest pot estar amb aquesta manca de transparència i aquest cert patiment per part dels ciutadans i ciutadanes de la zona on, a través dels mitjans de comunicació, els pot haver tocat la ubicació?

És un projecte grandios en hectàrees, en edificacions, en casinos, en places hoteleres, en espais d'oci, en espais esportius, no?, i que es desenvolupa en una zona, la zona metropolitana, en què des de fa anys les actuacions s'han fet amb consens, per no trencar equilibris fràgils, molt fràgils, no? Com poden sortir a la premsa aspectes de la proposta i que cap ajuntament en tingui coneixement, sabent que allà hi crearem un monstre de ciment i d'altres coses, com ja iré explicant, en un àmbit territorial molt concret com és l'àrea metropolitana, com és, encara més concret, el delta del Llobregat?

Primera pregunta, senyor conseller: quin o quins emplaçaments ha ofert el Govern als promotors del projecte, del projecte Eurovegas? Quin..., li ho dic, quin o quins emplaçaments ha ofert el Govern als promotors del projecte Eurovegas per a la instal·lació d'aquest complex?

Segona qüestió, la ubicació –ubicació. On volen edificar aquesta desmesura de vuit-centes hectàrees, aproximadament, eh?, que es diu. Sembla que l'últim destinatari era el parc agrari del delta del Llobregat, una de les experiències més importants d'Europa en la gestió agrícola periurbana, pel que fa referència a clares funcions ambientals, econòmiques, de sobirania alimentària, jo també diria, i de planificació territorial; on han treballat Unió de Pagesos, els municipis, el consell comarcal, la diputació, la Generalitat... Tots formen aquest consorci i de cop i volta es poden trobar que apareix aquest megacomplex allà, al mig: destrucció definitiva del parc agrari. Per cert, el conseller d'Agricultura... –ah!, no hi és–, el conseller d'Agricultura, no sé si n'ha dit res, d'aquesta situació. Home, si el conseller d'Agricultura admetés aquesta situació en el parc agrari, jo crec que només li quedaria una funció: agafar les maletes i anar-se'n cap a casa seu i deixar el Govern, perquè seria impensable.

Però un complex com aquest, a més a més, en una zona del delta, no afectarà la recàrrega dels aqüífers del delta? Saben vostès que tenim uns aqüífers impressionants, amb molt de perill de salinització constant, i s'ha de regular molt l'extracció d'aigua que es fa, perquè a mesura que fem extracció d'aigua dolça penetra amb més intensitat l'aigua salada. Hi ha el consell d'usuaris del del delta, la Comunitat d'Usuaris d'Aigües del Delta del Llobregat, que ha fet una feina important. Amb aquest megacomplex, amb aquesta gran

quantitat de places hoteleres i de gent allà, això seria irreversible.

Pregunta: quins són els requeriments de superfície de sòl, d'edificabilitat, d'usos i activitats que han formulat els promotors de l'Eurovegas? Quins espais naturals protegits i del parc agrari del delta del Llobregat quedarien afectats per la implantació del complex Eurovegas? Tres preguntes, ja portem, senyor conseller.

Tercera qüestió que li volia preguntar: els llocs de treball. No li sabria dir la quantitat de llocs de treball, no? Parlen des de 150.000 llocs de treball directes en deu anys fins a 260.000 en total. No sé d'on surt aquest nombre; no sé d'on ha sortit. Vostè ens podria dir una xifra creïble, vostè que a més a més és economista, sensata, a més a més, ja que vostè és economista, i que no surti de venedors de fum?

Miri, en tots els complexos que té el senyor aquest Adelson, amb Las Vegas Sands Corporation, a Macau, Singapur i Las Vegas, té 34.000 treballadors. Home, 34.000 treballadors en tres complexos i aquí ja n'ofereixen 150.000? Home, ja sé que a vegades la productivitat dels treballadors és baixa, però tant –tant– em sembla que no. D'on surt aquesta xifra?

Però, a més a més, quin tipus de treball? Justícia i Pau treia un manifest –un manifest o un escrit– l'altre dia –a mi em sembla molt important, no sé si l'han llegit– que deia textualment: «Cal tenir en compte no solament la creació de llocs de treball, sinó la seva estabilitat, la seva qualitat i la coherència del tipus de treball amb la dignitat de les persones.» Això també és molt important.

A més, l'inversor ha demanat que es modifiqués la Llei d'estrangeria; ha demanat que les lleis laborals també siguessin molt més laxes, potser per tenir un tipus de treballador més proper a l'esclavatge que no pas a la dignitat que parlàvem nosaltres, no?

Em temo que es juga amb la desesperació normal de les persones aturades per obtenir feina. Que ho faci el senyor Adelson, ho puc entendre. Però que el Govern de Convergència i Unió també ho faci, no ho entenc. Llavors, xifres clares. Quina és la quantitat de llocs de treball que crearia una inversió d'aquest tipus? Quin tipus de treball?

Quarta cosa, la inversió. No sé de quant parlem, tampoc, eh?; em sembla que eren 16.000 o 17.000 milions d'euros en els propers quinze anys. Això variava, no? A més a més, sé que..., o vostès m'ho diran, si no, que exigeix la connexió amb el metro, amb el ferrocarril de rodalies, l'alta velocitat, les línies d'autobús, la construcció de l'aeroport, el soterrament de les infraestructures de gas, aigua i electricitat... Al senyor Recoder se li estan posant uns ulls... Què més voldria ell, que poder tenir i fer tot això. Però em sembla que són les condicions. Vostè, senyor Recoder, pot ajudar el senyor Mas-Colell, ja que hi va anar i sap en primera fila, doncs, què li varen dir, no? El trasllat, també, de l'abocador. Sortiran diners públics per pagar tot això? Perquè ell, el senyor Adelson, ho vol tot..., allò, ben cuit, eh?, ben preparat. A més, volen sòl públic, eh? Vull dir, volen sòl, que se'ls entregui sòl. Vol dir

que, si no n'hi ha, se n'haurà de comprar amb diner públic, perquè ells ho puguin tenir, o expropiar.

Següent pregunta: quins són els requeriments d'infraestructures de transport, de comunicacions, de telecomunicacions que s'han formulat, que han formulat al Govern els promotors del projecte Eurovegas? I quines són les modificacions, derogacions o exempcions de mesures legislatives, reglamentàries i d'ordenació del territori i planejament territorial i urbanístic, protecció del medi ambient, d'espais protegits, de sòls no urbanitzables, de protecció d'aqüífers, que ha formulat al Govern el projecte Eurovegas per a aquesta instal·lació? Sis preguntes, portem.

Cinquena cosa, el model de desenvolupament. Va ser bo perquè el senyor Adelson va dir quan va venir aquí fa pocs dies..., segur que a preguntes dels periodistes, de dir: «Escolti, com serà aquest macrocomplex?» I ell diu: «Si volen saber el que construirem aquí, vinguin a Las Vegas.» Pam!, i el senyor Recoder li va fer cas i se'n va anar cap a Las Vegas, tal com ha de ser, a veure què passava. I s'hi va traslladar, el Govern, en aquest cas, el senyor Recoder.

I què va veure, senyor Recoder, a Las Vegas? (*Veus de fons.*) Llegint *El País* l'altre dia... –no, no ens ho expliqui tot, eh?–, llegint l'altre dia *El País*, diumenge passat, em sembla –segur que tots ho vàrem llegir–, doncs, trobem una ciutat i un estat, Nevada, líder als Estats Units en desocupació, quatre punts per sobre de la mitjana estatal; líder en execucions hipotecàries, un de cada setze habitatges ha estat embargat; el 58 per cent dels habitants de Nevada deuen més al banc del que val la seva casa. En definitiva, una ciutat i un estat que busquen desesperadament noves vies de diversificació econòmica que li permetin sortir d'un model estancat, presoner de la construcció i els serveis. Molts de llums de neó, molt de luxe i un panorama desolador.

Això és el que vol el Govern de la Generalitat, el Govern de Convergència i Unió, per a Catalunya? Aquest és el model? Aquest és un model fracassat, basat en el que vostès diuen que és important. Bé, en el que el senyor Mas deia aquí, en aquest Parlament; deia: «Aquesta inversió convertirà Catalunya en el principal líder turístic d'Europa.» Segur? D'aquesta manera? Així, ens volem convertir en el principal líder turístic d'Europa?

Però hi ha una altra persona important, no sé si com el senyor Mas, però també molt important, que és el senyor Roberto Saviano, bon coneixedor de la màfia. Diu: «Si aquest macrocomplex es posa aquí, a Barcelona, es convertirà en el centre del blanqueig de capitals, de prostitució, de droga i de control mafiós d'aquestes activitats.» Bé, ho diu el senyor Saviano, eh? Tindrem en compte la seva experiència, però, en tot cas, ho diu.

I en aquest sentit, de fet, els inversos han demanat la modificació de la Llei de l'impost sobre la renda per als guanyadors de premis, que es pogués fumar dins el recinte, que es permetés l'entrada als menors d'edat i als ludòpates reconeguts, i que es canviessin diverses

lleis, com la d'horaris comercials, la d'enjudiciament civil, la del joc o la del blanqueig de capitals.

I última pregunta...

La presidenta

Senyor diputat, hauria d'acabar, eh?

Joan Boada Masoliver

Sí, presidenta. I última pregunta: quins són els requeriments de modificacions, derogacions o exempcions de mesures legislatives sobre drets laborals, sobre salut, sobre protecció de menors, sobre joc i espectacles, de lluita contra el blanqueig de capitals i altres que han formulat al Govern els promotors del projecte Eurovegas?

Esperem amb delit, senyor conseller, que en aquests deu minuts i els posteriors cinc pugui respondre totes aquestes preguntes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Efectivament, el Govern és un i, per tant, tots podem contestar les seves preguntes. I, a més a més, com vostè segurament ja sap, el mes de novembre jo vaig anar a Las Vegas, o sigui que... I no em crea cap problema anar-hi, perquè..., miri, jo no sé en quin món viu vostè. Jo crec que en un món molt elitista, la veritat. (*Veus de fons.*) Tenim una... Sí, sí, vostè. Tenim una situació econòmica molt, molt, molt difícil, amb un 20 i escaig d'atur, amb molta dificultat per atraure inversió estrangera. És obvi que un govern responsable i un govern que sintonitza amb la població, si un inversor perfectament legal ve a trucar a la porta per explorar possibilitats d'inversió, ens l'hem d'escoltar i hem de tractar-lo amb tota normalitat. I si això demana fer un viatge a Las Vegas, miri, a mi no em cauen els anells, eh?

A veure, li contestaré algunes de les preguntes. Altres no, perquè no es poden contestar de cap manera. Hi ha una negociació –hi ha una negociació– en curs; evidentment, tota negociació segueix marcs legals. I, evidentment, el que surti de la negociació serà públic i fins i tot pot requerir acció per part d'aquest Parlament. O sigui que no es preocupi, que no passarà res que vostè no sàpiga. Però el que no farem és fer la negociació, diguem-ne, en públic, perquè no té gaire sentit fer les negociacions d'aquesta manera. Però, en fi, sí que hi han algunes coses que estan clares. La inversió en una primera fase és de 6.000 milions d'euros. Aquesta no és una exageració. Si després de la primera fase hi haurà una segona fase, hi haurà tercera fase..., això ja no ho sé, perquè dependrà, ho suposo, del fet que els números surtin després de la pri-

mera fase. Sempre és així, va ser el mateix amb Port Aventura, però aquesta xifra és sòlida.

Nombre de treballadors? Bé. Hi ha els directes i els indirectes. I, efectivament, senyor Boada, la xifra d'aquests cent vint i escaig mil o no-sé-què..., aquestes xifres són, evidentment, exagerades i de nosaltres no han sortit. Les xifres d'ocupació directa, jo estimo que en la primera fase seran entre quinze i vint mil, directa. Evidentment que això té un efecte indirecte, que és difícil de calcular i que és considerable, però és indirecte; directe, entre quinze i vint mil.

En fi, repeteixo el que he dit: amb les circumstàncies econòmiques actuals i en general sota qualsevol circumstància, un govern responsable es prendria molt seriosament qualsevol inversió que impliqui aquests nivells d'ocupació, que vénen a ser com deu vegades el Port Aventura actual, per donar-li un exemple o com em sembla..., o una dimensió més gran que la SEAT actual.

Quin tipus de treballs? Doncs, de tota mena. Hi haurà treballs poc qualificats, però ja li asseguro jo que hi haurà molta feina per a arquitectes, per exemple, i per a enginyers, etcètera, o sigui que de tot tipus.

Si s'arriba a un acord, però potser no s'arriba a un acord, potser arriben a un acord amb Madrid, jo no li ho puc assegurar, jo no li puc assegurar res excepte que, si s'arriba a un acord, vostè sabrà perfectament els termes en els quals s'ha arribat, perquè hi tindrà a dir tot el que hagi de tenir a dir.

Pel que fa a les localitzacions, no hi ha una localització fixa. Hi han diverses opcions. Vostè en sap, perfectament, algunes d'elles. No és cert que els municipis no sàpiguen res, perquè s'ha parlat amb els responsables dels diferents municipis que podrien estar implicats en aquest projecte. Repeteixo que tot això es fa dintre dels marcs legals.

I, finalment..., bé, repeteixo que tot això es fa dintre dels marcs legals. (*Veus de fons.*) I sí, potser, evidentment es pot dir que..., potser hem de tindre una mica de confiança en el país i en la ciutat. És cert que Barcelona i Catalunya ha fet una aposta forta per al turisme, per a la indústria del turisme; que és una indústria, a més, una indústria que funciona bé, i, en aquests moments, de les indústries que funcionen millor. És cert que la dimensió de convencions i conferències és molt important en la indústria del turisme, i no hi ha cap mena de dubte que un projecte d'aquest tipus consolidaria l'aspecte de conferències i convencions de la indústria turística. I aquest és un aspecte important i positiu.

Pensin per què una ciutat com Singapur..., hi ha la Marina Bay Sands, per què una ciutat com Singapur ha entrat en un acord amb la mateixa empresa que ens està tocant a la porta? Singapur és una ciutat, a mi m'ho sembla..., és un estat, a mi m'ho sembla amb molta autoconfiança en si mateixos. Jo crec que hem de tenir la mateixa autoconfiança.

Les grans ciutats i els grans territoris tenen molta capacitat d'engolir activitats molt diverses. Si vostè mira..., inclús l'activitat actual associada al turisme a

Catalunya, veurà que hi han moltes activitats molt diverses: a Port Aventura, a Lloret, a Girona o Cadaqués, o la neu, etcètera; per tant, això seria un element més. Suposo que és la raó que també ho han fet a un lloc com Singapur. També és el tipus de projecte que té una dimensió que també ajuda a consolidar altres coses; per exemple, ajudaria certament a la circulació a l'aeroport, augmentaria..., amb seguretat ajudaria a la connectivitat de l'aeroport de Barcelona, cosa que és molt necessària. Per tant, jo diria que tinguem confiança en nosaltres mateixos i en la capacitat del nostre territori.

Per cert, em sembla que, amb això de l'abocador, ha confós les notícies de Madrid i de Barcelona, eh? El tema de l'abocador és de Madrid, no és d'aquí; aquí el tema és el de les altures, l'abocador és un tema de Madrid. (*Veus de fons.*) Que no, home!, que no!, que l'abocador és un tema de Madrid; aquí el tema és les altures. Aquí no hi ha tema d'abocador, mentre que aquest és un tema allí.

En fi, ho deixo ara, de moment; continuarem després.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Bé. La primera vegada que em diuen que visc en un món elitista, senyor conseller, sobretot una persona que, des de fa molts anys, ha lluitat per la qualitat de vida dels treballadors des del sindicat, des de Comissions Obreres, des de tot el seu àmbit; precisament, la qualitat de vida i la qualitat del treball i un treball digne.

El que no he fet mai és jugar amb els aturats i jugar amb la seva, com he dit abans, normal desesperació per trobar feina; no qualsevol tipus de feina, ni portar aquí un macrocomplex on la feina o on el treball, on la capacitat productiva és el joc, el blanqueig de capitals, la prostitució, la participació de la màfia, però no és que m'ho inventi jo o ho hagi llegit a un llibre de policia nord-americana, sinó, senzillament, que això passa a Las Vegas, passa a Macau, passa a Singapur, aquests que vostè posa com a exemple. Jo, fins i tot, ho trobaria una mica indecent, contínuament jugar amb el tema dels aturats.

I jo no he dit que no els escolti. Oi tant que ha d'escoltar el grup aquest del senyor Adelson! Evidentment, els poden escoltar. Jo del que em queixo és que no ens informi –que no ens informi–, a nosaltres; bé, que no informi la ciutadania.

No cal que expliqui, fil per randa, quins són els passos que fan; però sí saber on, què, quants llocs de treball, en quines condicions... No diuen absolutament res de tots aquests temes, res. És una opacitat. La transparència hauria de ser un dels elements de qualsevol govern democràtic, i vostès en són l'antítesi. Això és el que estan... I, fins i tot, ara volen entrar... –a ell ja li

interessa, al senyor Adelson– a competir amb Madrid. Quina «tonteria, no?

Diu: «La primera fase, 6.000 milions d'euros; quinze - vint mil treballadors.» I després què? Dependrà de si funciona o no funciona el negoci, no? Però..., i el que s'haurà fet? Perquè jo li faig una pregunta –o, si no, li pot passar una nota al senyor Recoder, no ho sé–: quina serà la part de la Generalitat que haurà de posar en infraestructures? Perquè serà el primer que hauran de fer, perquè s'haurà d'arribar a aquest macrocomplex en tren, per carretera, per autobús... Hi haurà d'haver aigua, llum, gas... Tot això haurà d'existir. Això ho haurà de fer el Govern de la Generalitat? Ho haurà de posar el Govern de la Generalitat? I si per..., no sé perquè, no funciona el negoci..., què passarà amb tot això? Vostès ho faran amb tots els negocis que es vulguin plantejar aquí fer totes aquestes..., gratuïtat, i posar al servei d'aquesta gran inversió, segons vostès –nefasta, des del nostre punt de vista–, per al país? Doncs, no..., no m'ho ha respost.

Per cert, si té més informació, també, de les inversions del senyor Mena, xineses, que també ens les digui, perquè ens tenen una mica preocupats. No sap vostè que el senyor Mena té inversions d'inversors xinesos que es volen instal·lar aquí també? Ho diu cada vegada que pot parlar des del seu seient. Si me les pot explicar, també, perquè tanta opacitat a sobre d'això també..., i inversions d'uns xinesos i uns xinesos catalans. Si ens ho poguessin dir, també estaria bé, perquè, si no, ja és veritablement depriment.

Confiança en el país? Tota! El que no tenim és confiança en vostès! Perquè tindríem confiança en vostès si veritablement ens expliquessin les coses. Jo ja no li dic, hi insisteixo, fil per randa, però que nosaltres en tinguéssim una visió. Quina visió? La del model turístic que volen per a aquest país? Vostè es creu que aquest país, Catalunya, amb la confiança i l'autoconfiança que diu que ha de tenir, s'ha de dirigir a tenir un macrocomplex amb sis casinos, amb no sé quantes residències hoteleres, amb una zona de convencions, al mig del delta del Llobregat en una zona on conflueixen la indústria, el paisatge, les platges, uns aqüífers importantíssims, zones de comunicació... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Vostè creu que aquest és el model..., o aquest és el model que volen imposar aquí a Catalunya, que volen transposar d'una manera brutal aquí a Catalunya? (*Veus de fons.*) No..., jo sí que vull parlar d'això: vull parlar de la confiança del país; vull parlar de la confiança en les meues governants, cosa que evidentment ells no tenen, els seus ciutadans, a l'hora de no informar absolutament res en aquest tema.

Deia vostè que estaria bé per a convencions. Sap quin és el percentatge d'aquest grup a Las Vegas Sands Corporation que destina a convencions? El 25 per cent. El 75 per cent dels ingressos de l'empresa provenen del joc als casinos; el 25 per cent, hotels, convencions i altres. I vostès vinga a explicar que això serà important per a convencions.

Per cert, el gremi d'hotelers està d'acord a créixer en més de trenta mil places hoteleres també, a una situa-

ció ja prou col·lapsada que hi ha a la ciutat de Barcelona amb aquestes noves que posaria el senyor Adelson?

Aquest és el model turístic que volen els hotelers de Barcelona i l'àrea metropolitana? Aquest és el model turístic que volen els ciutadans? No preferim un model turístic on puguin conviure el parc agrari, on puguin conviure el delta, on puguin conviure les platges, la indústria, el port i no pas aquest macrocomplex que només ens portaria, doncs, tot el que jo els he parlat? Bé, deixem-ho...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Boada Masoliver

Acabo..., acabo perquè igualment no ens en sortirem pas per massa res, senyora presidenta, perquè el Govern no pensa dir absolutament res sobre aquest tema.

I em sap greu perquè..., però sí que aprofito... –acabo de seguida, presidenta– aprofito per donar suport a la plataforma «Aturem l'Eurovegas», formada per entitats culturals, ecologistes, associacions de veïns, partits polítics, més de cent trenta entitats que exigeixen informació, informació i informació, i no trencar el model turístic que hi ha en aquest país i no imposant-nos aquesta *mole* anomenada «Eurovegas».

I acabo. Deia un autor: «Està molt bé tenir la mentalitat oberta, però no tant com perquè ens caigui el cervell a terra.» Em fa la sensació que vostès ja tenen el cervell per terra, des de fa temps, amb relació a Eurovegas.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Reafirmo que la seva posició és elitista i condescendent. Vostè, a un arquitecte que li puguin oferir feina, li dirà: «Això no et convé. Tu és que estàs desesperat i no et convé estar desesperat. Tu espera't aquí fins que arribi un projecte millor.»

Miri, aquest és un projecte d'inversió que té aspectes que em poden entusiasmar més, aspectes que em poden entusiasmar menys; però es tracta de llocs de treball amb diners a darrere que, potser, poden venir aquí o no poden venir aquí.

Jo i vostè no tenim els recursos per oferir-li feina a aquest arquitecte, simplement no els tenim, estan emigrant els arquitectes –no els tenim.

Si em truca a la porta un altre inversor, si em truca a la porta la Universitat de Harvard, ja li asseguro jo que els rebrem amb les portes obertes, ja li ho asseguro, com rebrem a qualsevol inversor; però, ho repeteixo, com rebrem a qualsevol inversor, ens l'hem

de prendre seriosament. Després hem de treballar amb ells, hem d'explicar com és el país, hem d'explicar les lleis, hem de veure on hi ha flexibilitats i on no hi pot haver flexibilitats, els hem d'explicar què és un entorn mediterrani, per exemple, etcètera. I en aquest procés potser donarem feina a arquitectes i donarem feina a enginyers i donarem feina a molta altra gent. I si això funciona, doncs, magnífic, i si no funciona, doncs, miri, ja continuarem buscant projectes.

No farem res per aquest projecte que no féssim per projectes similars. Un estàndard és Port Aventura, com es va confegir tot el tema de Port Aventura. Bé, aquest és un exemple. No aniríem, certament, més enllà de Port Aventura; ho estic dient aproximadament, eh?, però no aniríem més enllà.

I, certament, hi ha lleis; no es pot discriminar l'activitat econòmica, no ho podríem fer per un projecte. De fet, són lleis molt restrictives, són lleis i normes que vénen de Brussel·les, o sigui, no podem fer qualsevol cosa, deixant de banda el fet que no només no podem fer legalment qualsevol cosa, sinó que vostè sap perfectament les limitacions de recursos que tenim en aquest moment. O sigui que és molt creïble dir que no només no podem fer disposicions legals que siguin diferents per un inversor o per un altre, sinó que tampoc estarem en condicions de fer obres, grans obres d'infraestructures que estiguin dirigides a una inversió en particular, perquè ja ara hi ha exemples en el territori, i el conseller Recoder podria, n'estic segur, esmentar-ne unes quantes, hi ha exemples en el territori a on hi ha infraestructures que no estan plenament en ús perquè no tenim recursos per fer connexions, per fer sortides d'autopistes i coses d'aquest estil. O sigui que per aquesta banda no ha de patir.

Bé. I aquí és on estem. D'informació, n'anirà rebent a mesura que hi hagi acords o a mesura que els acords temptatius demanin una formalització més important.

I vull repetir, ja ho he dit diverses vegades però ho vull repetir, que tot això sempre es farà dintre del respecte de les lleis. No podria ser d'altra manera, no? I tot això que menciona de les màfies, etcètera, bé, per això tenim policia, no? I és evident que sempre haurà d'haver-hi el sistema judicial i tal... (*Pausa.*) Mira, se'n riu, eh? Es veu que no creu en l'eficàcia de la policia, es veu que pensa que les màfies són més poderoses que la policia. Miri, jo tinc confiança en el meu país. Hi ha molts llocs on hi han màfies i no hi ha cap casino, eh? O sigui que jo li asseguro que a Catalunya no hi hauran màfies o no n'hi hauran més que les que hi ha ara.

Bé, ho deixo aquí.

La presidenta

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques per a la recuperació de la memòria de la Catalunya del 1714, presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Interpellació

al Govern sobre les polítiques
per a la recuperació de la memòria
de la Catalunya del 1714 (tram. 300-00147/09)

Té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers, vicepresidenta, senyor conseller de Cultura, l'activitat política del nostre país ha d'ocupar-se de tota una àmplia gama d'afers. És evident que els afers econòmics i industrials, els afers associats amb la salut i l'educació han de tenir una prioritat absoluta per a qualsevol cambra legislativa com la nostra, i més en temps de crisi i de retallades. El caràcter de Ple extraordinari que aquesta setmana ens ocupa n'és una bona mostra.

Però no hem d'oblidar altres àrees de la vida pública catalana on tampoc no s'atura el temps, on hi ha aspectes importants a tractar, on no podem permetre que se'ns acumulin les teranyines. I un és el tema de la memòria històrica i de la política cultural, un tema en què el conseller de Cultura, amb la seva àmplia experiència en aquest camp com a director de la revista *L'Avenç*, segur que ens podrà entendre.

El 2014 se celebrarà a Catalunya el tercer centenari dels fets històrics de 1714, notablement de la presa de Barcelona l'11 de setembre, durant la Guerra de Successió. Crec que en aquesta cambra seria difícil trobar un consens sobre el sentit i la significació ideològica d'aquell esdeveniment, però, sens dubte, seria difícil que algun grup negués la transcendència d'aquesta data. Fou molt significativa la data respecte als canvis dinàstics i fou la dramàtica interrupció d'institucions nacionals d'autogovern català com la Generalitat, i la imposició del Decret de Nova Planta, és a dir, de cara al que acabarà sent l'Estat espanyol o el Regne d'Espanya, la fi de la legitimitat nacional catalana; el desmantellament de la legitimitat foral, en interpretació d'alguns. Un episodi històric transcendent, doncs, perquè els qui en surten vencedors pretenen posar fi a set segles d'autogovern català amb l'anul·lació de drets històrics.

Certament el 2014 ha de ser una excel·lent ocasió per fer memòria històrica i per recuperar el significat de la pèrdua de les llibertats nacionals respecte a la Catalunya anterior al Decret de Nova Planta, una ocasió per reivindicar un país amb unes estructures d'estat i una sobirania nacional encara oficialment vertebrades des del punt de vista de la legitimitat històrica i la continuïtat jurídica. És un exercici vital si hem de fer una veritable transició nacional cap a l'estat propi.

Però a vint-i-vuit mesos escassos per a la commemoració del tercer centenari d'aquells fets ens hem de plantejar una pregunta que ens inquieta: és conscient el Govern català de la necessitat que hi ha de celebrar adequadament aquesta efemèride?

Per una banda, celebrem que l'Ajuntament de Barcelona hagi anunciat fa pocs dies la constitució d'una comissió amb aquesta finalitat a la ciutat, presidida per en Toni Soler, però és tota la nació la que hi ha d'es-

tar involucrada, en aquesta celebració, i sembla que la Generalitat no mou fitxa.

No s'hi val de refiar-nos..., tot en una activitat a la capital, ni podem caure en les clàssiques improvisacions de darrera hora; cal que la Generalitat s'hi posi al capdavant amb decisió, com en casos semblants ho fan els governs de tots els països amb visió de país i consciència històrica. I, en aquest sentit, cal agrair els moviments realitzats per l'anterior Govern, que el maig del 2005 va crear la Comissió Catalunya 2014, una iniciativa que ha quedat suspesa i que caldria recuperar i posar al dia sense dilacions.

Hi ha un tema clau, a vint-i vuit mesos de la data, que Solidaritat considera que no pot continuar dins de l'estat d'obviament i desatenció en què actualment es troba. M'estic referint a l'important tema del patrimoni arquitectònic associat amb aquests episodis històrics. I si bé és veritat que hi ha en curs una iniciativa per recuperar un important espai barceloní, l'espai del nou Born, de cara a l'any que ve, i si bé s'ha aconseguit darrerament la declaració de l'ermita de Sant Sebastià, d'Osona, on es reuniren els vigatans abans del Tractat de Gènova, com a bé cultural d'interès nacional i monument històric, el cert és que no hi ha cap pla integral per abordar una recuperació més sistemàtica del conjunt d'edificis o espais que podem considerar patrimoni austriacista, patrimoni associat directament amb la Guerra de Successió a les comarques de Catalunya.

A què m'estic referint concretament? Als espais on es produïren els fets polítics i els episodis històrics d'aquella etapa històrica. En alguns aspectes, fins i tot podem parlar d'un cert retrocés en haver perdut protagonisme algun escenari vigatà que en temps pretèrits havia tingut una presència dins de la consciència col·lectiva. És el cas de Can Bac de Roda, casa pairal de Francesc Macià, més conegut pel nom de Bac de Roda, un dels principals protagonistes de la Guerra de Successió. Aquesta casa, situada a les Masies de Roda i escenari d'importants cerimònies memorialistes els anys vint i setanta del segle XX, avui ja no juga pràcticament cap paper en l'aspecte memorialista. Pitjor sort ha tingut la casa pairal del general Josep Moragues, a Sant Hilari Sacalm, que, igual que Can Bac, avui és una propietat privada sense cap mena de protecció, senyalització ni política memorialista per part de la Generalitat.

Aquesta realitat de desatenció envers el patrimoni arquitectònic associat a un paisatge clau, paisatge clau de la història d'una nació, no sols contrasta clarament amb la falsa imatge d'identitarisme que sovint es vol associar amb la política catalana, sinó que xoca amb la política que s'ha practicat en d'altres nacions amb estat i sense estat del nostre entorn immediat; pensem, per exemple, en el patrimoni arquitectònic associat amb la història nacional d'Escòcia, d'Irlanda o d'Holanda. A Irlanda, per exemple, el patrimoni històric de relat nacional no sols està ben identificat i conservat sinó que està perfectament integrat en els circuits turístics *mainstream*; és a dir, formen part de les activitats i dels equipaments turístics de vegades més visitats d'Irlanda. En aquest aspecte, cal tenir en compte que un 30 per cent de les visites realitzades, turístiques, a la ciu-

tat de Dublín tenen un rerefons d'explicació del relat nacional irlandès; per tant, són llocs plenament productius des d'una òptica del turisme *business-friendly*.

Ben treballat, amb un relat potent i interessant, s'hauria d'aconseguir que entressin a formar part d'un pla integral de la Generalitat per a la conservació i coneixement del patrimoni austriacista de cara als actes commemoratius del 2014 edificis de clara significació com ara l'antic Mas Moragues, de Sant Hilari; Can Bac de Roda, abans esmentat; les fortaleeses de Castelletciutat; el Convent del Roser i la Seu Vella de Lleida, i la mateixa Ermita de Sant Sebastià i el Born de Barcelona, per donar només alguns exemples.

Aquest pla seria especialment necessari de contemplar-lo ja que alguns d'aquests edificis o espais actualment estan en perill de patir transformacions, qui sap si irreversibles, que en pogués impossibilitar la conservació i els intents de recuperació per a la seva funció com a espais de la memòria històrica. Seria el cas de l'antic Convent del Roser, a Lleida, per exemple, on actualment hi ha en marxa un pla de convertir-ho en *parador nacional*, a càrrec del Ministeri espanyol de Turisme, i tots sabem, amb la conversió del Castell de Cardona també en *parador nacional*, el que passa amb el rerefons històric de l'edifici, que queda absolutament deslocalitzat.

Aquest preocupant obviament del patrimoni austriacista cal corregir-lo tot aprofitant l'ocasió que ens presentarà la commemoració del 2014.

És per això que el Grup Parlamentari de Solidaritat Catalana vol instar el Govern a actuar-hi sense més dilacions de cara a assegurar l'èxit de les actuacions previstes de cara al 2014.

I, en tot cas, en la resposta, entraria en alguns dels detalls que ens semblen més importants d'anar concretant.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Senyora presidenta... Senyor diputat, bé, he escoltat amb molta atenció la seva interpellació, només li puc afegir alguns detalls. El primer i el més important: fa mesos que el Govern va moure fitxa. Perquè, com vostè sap, el Decret 387, de 2011, de 6 de setembre, justament va instituir la Comissió de Commemoracions, que era una comissió, és una comissió que des d'aleshores ha estat fent feina; és una comissió que va acollir, també, entre les seves funcions les que havia desplegat l'anterior comissió que vostè ha mencionat. Aquesta comissió està funcionant des del setembre de l'any passat. Per tant, fa ja molts mesos que està desplegant la seva iniciativa.

A aquesta comissió se li va encarregar, de manera precisa, acollir totes les activitats..., la preparació del programa d'activitats a l'entorn dels fets històrics de 1714, i també de tots aquells altres que, al llarg dels anys

actuals –2012, 2013, 2014–, hagin de ser celebrats o commemorats.

Com vostè sap, ja s'ha fet públic que aquesta comissió ha preparat per a l'any 2012 –hi està treballant–, el centenari d'en Joan Sales, d'en Tísner, d'en Pere Calders, d'en Xavier Montsalvatge, de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, del centenari de l'establiment de les bases per a la refundació de l'Escola Protectora de l'Ensenyança Catalana; està treballant l'aniversari del naixement de Manuel Raventós i Domènech, la mort d'en Francesc Pujols, el centenari del naixement d'en Ferrater i Móra, i el cinquantè aniversari de la publicació de *Nosaltres els valencians*, de Joan Fuster. Li dic això perquè aquests són elements que encara que puguin semblar estranys al que vostè planteja, tenen importància en el si del que en podríem dir una manera d'entendre, una manera de recordar aquelles persones que han fet aportacions significatives a la nostra memòria col·lectiva.

El decret, per tant, està vigent; la comissió que el configura s'està reunint, presidits, a més a més, doncs, pel mateix president de la Generalitat, i s'està treballant en la direcció del que vostè proposa.

De cara al 2013 s'està, ja, treballant, concretament, doncs, l'aniversari, que també mereix, de Salvador Espriu, que, com sap, també compleix aniversari l'any vinent.

Sobre el 2014, que és el que vostè, doncs, avui plantejava... Bé. Jo crec que a ningú se'n escapa, jo diria que a la majoria de les persones, dels diputats i diputades que componen aquesta sala, a la majoria no se'n escapa la importància real i simbòlica dels esdeveniments de fa tres-cents anys: 1714 significa moltes coses, i totes aquestes coses hauran de tenir presència en les celebracions o en les commemoracions i els actes a acollir i a expressar.

En primer lloc, vostè ho ha mencionat, el que varen significar directament aquells fets –aquells fets–: una guerra. Una guerra que, finalment, doncs, Catalunya va perdre: va abolir lleis, va abolir institucions catalanes, va concedir a Catalunya el dret de regir-se per les institucions castellanes i que va obligar a Catalunya a deixar de regir-se per les pròpies institucions. Això, com vostè sap, ho sap tan bé com jo, es va concretar en el Decret de Nova Planta de l'any 1716, que va canviar absolutament l'estructura, el sistema jurídic, polític, militar i econòmic de Catalunya; va instituir un sistema aliè, estrany, diferent del que havia sigut la Catalunya dels vuit-cents anys anteriors; va negar els drets culturals i lingüístics del país, drets culturals i lingüístics, doncs, que han patit les conseqüències d'aquells fets, pràcticament durant tres-cents anys. En primer lloc, doncs, cal situar això. Vostè ho deia, i és tan obvi que em sembla que no cal fer-hi major esment.

Cal dir que aquests fets, probablement caldrà que s'entronquin amb fets anteriors, que en la mirada de molts historiadors són ja precedents absolutament clars i clars i precisos del que això va significar. Perquè no hem d'oblidar que la configuració de l'Estat espanyol és anterior als mateixos fets de 1714, i en aquelles lleis

anteriors a la..., i amb algunes, fins i tot, conteses i guerres anteriors a les del 1714, es buscava ja un control de les institucions catalanes per tal de configurar un model d'Estat, més o menys –més o menys–, com el que s'estava creant en algun país veí, en el cas de França, centralitzat i configurat a l'entorn d'una manera molt precisa i unívoca, molt centralitzada de construcció del país.

Per tant, tot això –tot això–, caldrà ser tingut en compte –caldrà ser tingut en compte– per entendre ben bé el que ha passat després en els anys següents.

En segon lloc, caldrà, doncs, entendre què va significar tot allò en els tres anys posteriors. I, bé, jo crec que, com a mínim, hi ha dues paraules que expressen bé la síntesi del que ha succeït: d'una banda, allò que n'hem dit «l'espanyolisme», que ha estat justament, des de les entranyes del mateix Estat, la configuració d'un model que no sempre ha tingut en compte els interessos nacionals de Catalunya –dic «no sempre» per ser, diguem-ne, generós, que gairebé mai no ha tingut en compte els interessos nacionals de Catalunya.

I, d'altra banda, allò que finalment n'hem acabat dient «catalanisme», que és justament el que han estat els processos de lluita nacional per recuperar el que va significar aquell esdeveniment.

Per tant, en primer lloc, què va significar 1714 i els precedents. I, en segon lloc, quin ha estat el procés que se'n deriva d'aquells fets, i que ha tingut una llarga història de, pràcticament, tres-cents anys. I, «si m'apura», li diria que també seria bo, i crec que així s'està plantejant per part de la comissió, que, en tercer lloc, s'estudiïn i s'analitzin les conseqüències i les significacions actuals de moltes de les coses que estan succeint, justament a la llum d'aquells fets de 1714 i les posteriors conseqüències.

Bé. Doncs, de tot això es tractarà de reforçar i reconstituir sense complexos, doncs, el propi imaginari nacional, la pròpia identitat, plural i oberta del nostre país, la creativitat cultural i social que s'ha desplegat durant tres-cents anys per fer front a les dificultats que allò va comportar.

La capacitat, doncs, que com a comunitat hem tingut, malgrat tot, malgrat les dificultats per aportar, en el nostre entorn, i concretament, doncs, en la construcció dels nostre propi país, idees fonamentades, idees i voluntats fonamentades en el propi imaginari nacional català. Sense complexos –sense complexos–: reforçant la identitat, cohesionant la nostra societat, entorn del que hem estat i del que podem fer plegats com a país, projectant la nostra realitat, les nostres il·lusions a nivell nacional i a nivell internacional.

Bé. Es tracta de construir, doncs, una efemèride positiva, constructiva, en clau universal, amb formats expositius moderns, sense cap mena d'angúnia ni ambigüitat, o sense cap llenguatge doble, o d'aquestes coses que tantes vegades s'ha dit que els catalans hem fet històricament.

I això es pot fer a partir dels mesos que tenim, i de la feina que s'està desplegant des de aquesta comissió que abans li deia. I, evidentment, doncs, des de temes o

des de plantejaments absolutament participatius. És el conjunt de la societat la que s'ha de comprometre amb aquesta iniciativa commemorativa; el món polític, no cal dir-ho; però, sobretot, i encara més, el món cultural, artístic, científic, humanístic, el món acadèmic. Per què no el món empresarial?, per què no el món cívic?, en el seu conjunt, s'hi han de comprometre.

Govern nacional, governs de les ciutats..., si vostès volen, singularment, Barcelona, però també entitats culturals i cíviques, entitats empresarials, mitjans de comunicació..., tothom ha d'estar en les línies de treball que des de la comissió s'estan treballant i que jo diria que en setmanes, mesos, no més enllà d'això, seran plantejades, després de la feina de treball amb totes aquestes organitzacions i entitats que acabo de dir.

Catalunya: venir de lluny per anar encara més lluny, doncs segurament és el rerefons del que..., un dels aspectes principals que s'hauran de treballar, i, l'altre, doncs, Catalunya singular, universal, que són els altres elements que componen, l'altra realitat que componen el fons del que signifiquen aquells fets.

Em deixo, si ho vol, per a la intervenció de després, el comentari sobre els aspectes patrimonials que vostè m'ha esmentat, i que amb molt de gust li comentaré de quina manera s'està desplegant i tenim intenció de desplegar.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Bé. Com no podia ser d'una altra manera, doncs, celebrem coincidir en molts aspectes respecte a la celebració del 2014. Ens hauria agradat, i segur que vostè ho farà, més concreció; una cosa és que hi hagi una comissió de commemoracions genèriques, la qual cosa em sembla positivíssima, però penso que en l'àmbit dels historiadors hi ha una certa preocupació per..., i una certa discontinuïtat, també, en les labors realitzades a partir del 2005. Evidentment, no necessàriament els historiadors han de ser els mateixos. Cada govern és lliure, lògicament, d'elegir les persones que cregui més adequades per formar part de les comissions; però, pensem que vint-i-vuit mesos és molt poc temps. Pensem que, de cara a la celebració dels dos-cents aniversari de la Revolució Francesa, per exemple, també un episodi que canvia la fesomia d'un país d'Europa en uns fets històrics ben concrets, els preparatius van ser força allargats en el temps. I penso que també podríem parlar, doncs, del mil·lenari de la ciutat de Dublín, per exemple, on la comissió encarregada, específicament per aquesta tasca, es va crear força anys abans. Per tant, penso que hauríem d'anar a un model sense dilacions, de concreció d'aquesta comissió.

Penso que és molt positiu el que ha comentat de l'aspecte pedagògic. És la peça clau, no? Aquí hem de fer consciència, hem d'explicar el que va significar un període, i l'anàlisi d'aquest període no serà aliè a la realitat política d'avui. I també compartim amb vostè el

fet positiu que això esdevingui un esdeveniment de lectura universal. Perquè penso que la lectura que es desprèn de la Guerra de Successió, i concretament de la participació catalana, és una lectura que es presta directament, ho penso jo, a una relació directa amb la política internacional d'aquell temps; però, voldria insistir... –ja sé que vostè en la seva rèplica m'agafarà per aquí–, voldria insistir en la importància que té la pedra, la importància que té el patrimoni. Penso que, si comparem l'estat del patrimoni austriacista, a casa nostra, amb com tenen el patrimoni històric a Escòcia, com tenen..., tots els que hem visitat Escòcia, Irlanda, amb..., i fins i tot països... –no cal anar a països, on hi ha hagut un conflicte nacionalitari–, és a dir, podem parlar de Turquia i de Polònia, i de..., és a dir, l'intent d'explicar la història a través de les pedres crec que és tremendament important, no?

I ens preocupa que aquí no hi hagi una política de reequilibrar les distorsions històriques. Tu pots visitar el parador de Cardona, el castell de Cardona, l'últim castell que cau en la Guerra de Successió, i, pràcticament, no tenir cap referència física dels fets que van ocórrer en aquell indret.

Que no passi el mateix amb el Roser, de Lleida. El Roser, de Lleida, reivindicat històricament com el lloc on se celebra –d'acord que són grups que no són els més representatius segurament–, però, un lloc on es fa tradicionalment una celebració de l'Onze de Setembre a la ciutat de Lleida, no? Això pot esdevenir un *parador nacional* de turisme espanyol totalment impersonalitzat on les directrius culturals i artístiques puguin venir, doncs, de sis-cents quilòmetres, un cop més, i desvirtuar, totalment, una lectura en clau catalana.

Per tant, és això en què nosaltres centrarem la nostra moció en el proper Ple, i pensem que no és un tema econòmic. No estem aquí parlant, no estem exigint al nostre Govern, que ja sabem les dificultats que té i les raons d'aquestes dificultats, no serà una moció que comporti despesa descomunal, perquè sabem que no és el moment de fer això. Però sí que pensem que aquí hi ha coses molt importants a concretar i a concretar ràpidament, perquè vint-i-vuit mesos és molt poc temps per muntar una celebració d'aquest caire.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Ferran Mascarell.

El conseller de Cultura

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, bé, penso que les coses que vostè planteja són totes perfectament plenes de sentit; per tant, no tindrem grans discrepàncies en això, simplement posar-nos d'acord en un parell de punts de principi.

Vint-i-vuit mesos seria poc temps si comencéssim de zero. No és el cas, hi estem treballant, hi ha molta feina feta, hi han bons dossiers inicials de treball, i en el moment que això es faci públic veurà vostè com s'ha

fet molta feina. Entre altres coses, alguna feina evidentment s'ha pogut recollir, s'ha pogut acollir i tenir en compte, de la que s'havia fet anteriorment. Per tant, des d'aquest punt de vista no partim de zero; vint-i-vuit mesos seria poc temps si comencéssim de zero.

Segona qüestió. Li agraeixo el plantejament: la lectura local i la lectura universal. És cert, hem de fer un plantejament que sigui útil per al conjunt dels catalans, hem de fer un plantejament que faci entendre als ciutadans del món també quina ha estat la realitat que hi ha hagut al darrere dels fets 1714 i de moltes de les dificultats i moltes de les vindicacions que el país té a hores d'ara plantejades, perquè sovint, si no, no s'entén exactament què és el que ha succeït en la història del nostre país.

En tercer lloc, vostè diu: «Mirem-nos Escòcia, mirem-nos Irlanda.» Ho estem fent, ens estem mirant aquests països, ens porten molts anys d'avantatge, ens queda molta feina per fer en l'àmbit del patrimoni, i en això li reconec el que vostè diu, ens queda molt per fer en l'àmbit del patrimoni per tal que el patrimoni pugui tenir, a més a més del seu aspecte de conservació, la seva dimensió de ruta, de ruta mental, que fa que els ciutadans sàpiguen exactament aquell patrimoni de quina manera participa en la identitat del nostre país.

Vostè sap, de tota manera, que existeixen coses que estan funcionant, com per exemple la Ruta 1714, que és una ruta que contempla la Seu Vella de Lleida, la Universitat de Cervera, el Castell de Cardona, que vostè mencionava, la Torre de la Manresana dels Prats de Rei i la casa d'en Rafael de Casanova de Moià. Aquests centres participen d'aquesta ruta, estan sota la tutela del Museu d'Història de Catalunya i ja avui tenen fulls informatius, tenen plantejaments de recerca de públic i mecanismes interpretatius que fan ja de manera substancial la feina que vostè està plantejant.

Ara, és cert que de cara a l'any 2014, tant els espais civils de la guerra, que són molts –l'Ermita de Sant Sebastià, el Born de Barcelona, el Pla de Palau, l'Església de Sant Baldri, la pròpia casa d'en Rafael de Casanova–, tant aquests espais civils de la guerra, com els espais bèl·lics –Sant Agustí, Talamanca, Cardona–, com alguns dels espais..., bé, em deixo molts, eh? –la Torre de la Manresana als Prats de Rei, Castellciutat a la Seu d'Urgell, Hostalric–, tots aquests llocs són llocs bèl·lics que mereixen ser ben senyalitzats, ben referenciats els uns amb els altres.

I finalment, ja, com a tercer àmbit, allò que en diríem «els espais de les conseqüències», «els espais de la repressió». El Fossar de les Moreres, el Parc de la Ciutadella, la Universitat de Cervera, molts altres, la mateixa Seu Vella de Lleida, tots aquests llocs també mereixen una interpretació dins del conjunt. En aquest conjunt, hi estem treballant: els espais civils de la guerra, els espais bèl·lics i els espais de la repressió.

Per tant, entenc el plantejament que vostè fa, hi estem treballant, i espero que el que en sortirà, de tot plegat, el satisfarà més que de sobres, perquè tinc la impressió que coincidim plenament en com s'han de tractar aquests espais de la memòria per tal de fer d'aquesta celebració, doncs, un motiu d'aprofundi-

ment de la identitat col·lectiva, entesa també com la comprensió exacta del que ha estat la memòria, els fets que han condicionat la memòria i la construcció del nostre país.

La presidenta

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació de la funció pública, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Interpellació

al Govern sobre la situació de la funció pública (tram. 300-00149/09)

Té la paraula la il·lustre senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, bona tarda..., vostè ha estat objecte durant les darreres setmanes de diverses preguntes i iniciatives en aquesta mateixa cambra sobre la funció pública, i per tant tots els grups hem tingut oportunitat de presentar-li els nostres dubtes sobre les polítiques que s'estaven seguint en aquest tema. Per tant, la situació no hauria de ser nova, de cap manera. En una d'aquestes, fa uns dies, vaig escoltar-la amb atenció. De fet, no era gens difícil escoltar-la; no era gens difícil escoltar-la perquè vostè cridava, no li calia micròfon. Espero sincerament que avui tindrem l'oportunitat de fer un debat més serè, que crec que és el que li convé a aquesta cambra, és el que li convé també a vostè i a tots els ciutadans.

El cert és que la legislatura va començar amb un compromís solemne pel que fa a les seves responsabilitats en matèria de funció pública. Vostè anunciava en la seva compareixença el 2 de març de 2011 que per fer el país més competitiu necessitàvem una administració més competitiva i que per això teníem tots una obligació d'intentar sumar esforços per tornar a recuperar l'orgull del funcionari i sobretot el prestigi d'una administració pública.

Ens deia que l'objectiu del Govern és la reforma de l'Administració, i que aquesta no es pot fer si no és amb la complicitat i la implicació de tots els treballadors, amb els funcionaris i no contra els funcionaris. I concretava més encara: «Sabem que sense la implicació de la gent que hi treballa no és possible dur a terme aquesta reforma; per tant, volem ser interlocutors disposats i accessibles als agents socials, i estem disposats al diàleg i a la negociació.»

Ja li anuncio, des d'ara, que no és l'objectiu del nostre grup parlamentari ni d'aquesta diputada interpellar-la avui sobre les mesures concretes, sobre les propostes, el contingut de les propostes, que vostè ha posat sobre la taula en matèria de funció pública en aquests quinze mesos de govern, unes mesures que com vostè sap no compartim; no, no és el contingut el que li volem qüestionar, és la forma –és la forma–, vicepresidenta, és el com ho ha fet.

Ja m'ho ha sentit dir altres vegades i probablement ho haurà sentit dir també a altres persones: en política les formes són fons. I això és un dels temes que ens preocupa més de la seva gestió a hores d'ara, més, més enllà, evidentment, que no compartim les propostes que hagi posat sobre la taula, com li deia.

L'experiència d'aquests quinze mesos de govern ens demostra que vostè ni coneix la realitat que ha de gestionar ni es deixa ajudar per aquells que sí que la coneixen. I, és clar, d'això en resulten quinze mesos –quinze mesos– d'improvisacions i de temps perdut, sense fixar un full de ruta, però també en resulten quinze mesos de descrèdit, quinze mesos de descrèdit davant els agents socials, davant dels treballadors, quinze mesos en què no ha sumat consensos, no ha negociat, sinó que ha girat l'esquena a aquells que, asseguts a l'altra banda de la taula, ha qüestionat reiteradament vostè en la seva voluntat d'aportar solucions a la difícil situació del país.

I no, vicepresidenta, no són ni eren l'enemic, ni els que seuen a l'altra banda de la taula a la mesa general de la funció pública, ni els que seiem a l'altra banda de la taula en les reunions amb representants parlamentaris per negociar les seves propostes, no som ni són l'enemic; són els representants dels treballadors amb qui diu vostè que volen dialogar i som els representants dels ciutadans, també, que volem contribuir amb les nostres propostes, amb el nostre criteri, a treballar per tirar endavant el país.

«Volem ser interlocutors disposats i accessibles als agents socials, i estem disposats al diàleg i a la negociació», ens deia ara fa un any, com li reiterava ara fa un moment. Malgrat tot, a crits, en aquesta mateixa cambra, ens deia en una de les darreres sessions de control: «S'ha buscat l'acord amb els sindicats des del primer dia i sempre s'ha trobat una paret al davant.»

No seré jo qui li negui a vostè la intenció d'arribar, de voler arribar a un acord i de buscar un acord. Vostè és qui ho sap i, si em permet, això no és el que em preocupa. El que em pregunto és què entén vostè i el seu equip per «buscar un acord». Buscar un acord és estar disposat a escoltar, és estar disposat a negociar, és estar disposat a dialogar i és estar disposat a cedir. No hi ha negociació sense cessió, de la mateixa manera que tampoc hi ha negociació amb imposició. No és possible. Aquell que pretén encetar una negociació esperant no haver-se de moure de la seva posició inicial no aconseguirà el seu objectiu, perquè realment no creu ni en el diàleg ni en la concertació. Aquell que pretén començar una negociació amb l'avís, amb l'alerta que no hi ha alternativa –aquesta cançó que ens estem acostumant a sentir massa sovint darrerament–, és evident que tampoc assolirà l'objectiu, perquè, en definitiva, tampoc creu ni en el diàleg ni en la concertació.

I això és el que crec que ha fet vostè, vicepresidenta, en l'exercici de les seves competències, perquè vostè, a més de tenir competències, ha de saber-les utilitzar. I, amb tot el respecte, permeti'm que li digui que vostè, en l'exercici de les seves competències, ha demostrat que no creu en la negociació, no sap negociar i tampoc li interessa negociar.

Anem a pams. Li deia que vostè no creu en la negociació. Per què? En una negociació la regla d'or és no menystenir els teus interlocutors, i això és precisament el que va fer vostè tot just ara fa quinze dies, davant la impossibilitat d'arribar a un acord amb els agents socials, quan els va presentar de forma exprés el Pla d'ocupació. Aleshores va afirmar que molts treballadors ja estaven disposats a acceptar aquelles propostes i que, de fet, eren els representants dels treballadors els que es negaven a arribar a un acord. Vostè demostra una clara manca de voluntat de negociar quan qüestiona la legitimitat del seu interlocutor, i això és encara més greu quan això es fa des de la primera institució del país. Què ens està dient? Que no creu en la negociació, perquè, amb qui hauria de negociar, aquell amb qui hauria de negociar, considera que no representa aquell qui diu representar.

No ens equivoquem amb aquesta interpretació, vicepresidenta. Vostè mateixa ens la confirmava en la darrera sessió de control, quan acabava la seva resposta, permeti'm, d'autobombo, amb la diputada de Convergència i Unió, la senyora Annabel Marcos, que li formulava la mateixa pregunta sobre el mateix Pla d'ocupació, dient-nos, vostè deia: «Una cosa és el debat polític i sindical i l'altra és el debat real: els treballadors el que ens demanen és ser destinats en àrees on puguin desenvolupar-se professionalment.» Si no reconeix el seu interlocutor, vicepresidenta, és que no creu en la negociació.

També li deia que vostè no sap negociar. El Grup Socialista n'és perfectament conscient, de les dificultats de tresoreria i dels problemes econòmics de la Generalitat per assolir els nostres compromisos com a país i com a institució sobre el dèficit públic, però en lloc d'aplicar criteris de negociació justos i equilibrats, creu que la contenció de despesa són matemàtiques i números. I, senzillament, s'equivoca. Vostè veu els més de 200.000 treballadors públics senzillament com a això, com a números, com una massa uniforme. Les seves propostes no contemplen, per exemple, que hi ha treballadors al servei de l'Administració pública, al servei de la Generalitat, que no tenen estabilitat i que amb prou feines cobren mil euros el mes.

Pot aplicar les mateixes mesures a un treballador que té estabilitat que a un que no en té? Pot aplicar les mateixes mesures a un treballador «mileurista» que a un que triplica aquesta quantitat? Pot aplicar les mateixes mesures a un treballador que té jornada parcial que a un que té jornada completa? Pot aplicar les mateixes mesures a un treballador que presta el servei directament davant del ciutadà que a un que treballa en el *back office*? Pot aplicar les mateixes mesures a tots els treballadors o a un conjunt de treballadors que no tenen altre requisit en comú que el fet de no disposar d'una plaça en propietat, per això, perquè són interins, com la retallada del 15 per cent als interins, independentment del fet que puguin ser el col·lectiu precisament més precari al servei de l'Administració pública? Pot decidir que la retallada que els aplica és del 15 per cent, encara que això suposi reduir la seva jornada en una hora i set minuts –set minuts; ni cinc ni deu: set minuts–, perquè això li quadrava amb l'estalvi que vo-

lia fer, i prou, ja n'hi havia prou, i si només reduïa una hora, arrodonint, resulta que la reducció hauria estat del 13,7 per cent i això no li acabava de quadrar?

I si vostè no sap negociar, vicepresidenta, és perquè no coneix a fons la funció pública. Vostè encara pensa, com va dir en una estrena deplorable la seva secretària de Funció Pública, que sobra greix, que sobren quinze mil persones al servei de l'Administració.

Algú que ha començat la legislatura avalant aquesta afirmació malaurada com pot defensar-se ara darrere d'un escut del «no tenim alternativa a la retallada del 15 per cent perquè l'alternativa seria l'acomiadament», com pot fer-ho?

I li deia, i acabo, que, en tercer lloc, a vostè no li interessa negociar. I no li interessa, per què? Perquè si li interessés, veritablement, negociar hauria d'aportar propostes i solucions basades en l'estudi i la raonabilitat, i fonamentades sobretot en les dades.

I, ben lluny d'això, vostè o el seu equip demanen les dades als agents socials com si fossin ells qui les haguessin de portar, i, cosa que encara és més greu, aprova aquest Pla d'ocupació, que, per cert, més enllà que no conté cap mesura per incentivar l'ocupació i oblida curiosament en el títol una de les parts més importants del pla, que és la reducció de sou i jornada dels interins, el que fa, aquest pla, és preveure elaborar un document de diagnòstic en el proper mig any; un document que s'hauria d'haver analitzat, elaborat, analitzat i aprovat amb l'aprovació del pla com a treball previ. Ja que, com diu l'Acord de govern que aprova el mateix pla, ha de ser el document de referència per al pla que ha d'incloure les mesures i els instruments de racionalització amb els seus indicadors de referència. Fer-ho al revés comporta una evident manca de planificació, per no parlar d'una premeditació per dur a terme les mesures que realment es volien dur a terme...

La presidenta

Senyora diputada...

Laia Bonet Rull

...i acabo, presidenta-, aquestes mesures eren la retallada.

En definitiva, vostè..., vostè, vicepresidenta, no té ni nord, ni terra, ni brúixola; improvisa constantment, va a batzegades, i no fa propostes sòlides ni creïbles. En definitiva, ni vol, ni sap, ni li interessa negociar; rectifiqui, senyora vicepresidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyors diputats, diputades..., senyora Bonet, deixi'm que li digui que lamento molt la

seva intervenció plena de demagògia i de manca de rigor i d'una recança que no entenc ben bé, no? I deixi'm que li digui que, a més, lamento una intervenció d'una persona, doncs, que prové d'un partit que ha tingut responsabilitat de Govern a les dues darreres legislatures, tant a la Generalitat com al Govern de l'Estat.

I, per tant, en aquest sentit, totes aquestes afirmacions tan pomposes i tan solemnes sobre..., voldria saber en què es fonamenten, no?, senyora Bonet, totes aquestes percepcions, el que jo penso, i tot aquest procés de negociació en el qual sembla que vostè hagi estat a l'altra taula, m'agradaria que em digués a què respon, no?

Perquè, miri, vostè no és aliena a la situació que vivim ara. No n'és, perquè una nefasta gestió sobre la qual cal fer memòria... Vostè ara deia: «Escolti, qüestiono el com.» Escolti, qüestionem el perquè: per què estem en aquesta situació? Per què estem en una delicada situació econòmica que obliga a totes les administracions, segurament, a prendre mesures de generació d'estalvis i de contenció de despesa per complir els objectius d'estabilitat pressupostària, però també per complir el dèficit? Una situació, a més a més, agreujada en el nostre cas, en el cas de Catalunya, perquè no es van fer els deures: ni els va fer el seu Govern, ni els va fer el seu Govern tripartit, ni els va fer tampoc el seu Govern de l'Estat.

Vostè sap que ens vàrem trobar un dèficit, aquí, d'un 4,28, un insospesat i no reconegut mai dèficit d'un 4,28, no? La previsió inicial vostè la deu recordar: el 2010 era d'un 3,25, no? I el Govern tripartit, el seu Govern, al final de la legislatura va reconèixer un 3,7; res a dir amb aquest 4,28.

És per això que aquest objectiu i aquest propòsit de la Generalitat per al 2011 ha estat la reducció d'aquest dèficit del 4,28, li ho torno a recordar, al 2,5. Això va obligar, en el seu dia, que haguéssim d'aprovar uns pressupostos, el 2011, que reduïen la capacitat de despesa en un 10 per cent de mitjana. I aquest ajustament va ser important i imprescindible i va obligar a replantejar ajustos en la prestació de serveis públics de manera ineludible.

I, deixi'm que li faci memòria, ja sé que no li agrada, però li'n faré: el Govern de l'Estat aleshores, el seu Govern socialista, pretenia que aquesta reducció fos justament el doble, i, per tant, que en un únic any passéssim a l'1,3. S'imagina vostè això? S'ho imagina per un moment?

Doncs, la davallada també de l'activitat econòmica es va veure agreujada, també, amb dos incompliments per part del Govern de l'Estat d'aleshores, que no van complir ni una única paraula del seu grup parlamentari actual i que, en canvi, ara, fan escarafalls, no? La manca de pagament a Catalunya dels més de 1.400 milions del fons de compensació, per una part, i, per l'altra, els 759 milions de la disposició addicional tercera de l'Estatut, que van estar reconeguts i incorporats en una comissió bilateral que després el seu Govern, doncs, va tenir un atac d'amnèsia.

Com li deia, els pressupostos per al 2012 han hagut d'orientar-se en aquesta reducció de la despesa corrent

i en bona mesura ho han hagut de fer amb una reducció i contenció, també, de les despeses de personal, ja que constitueixen, com vostè sap perfectament, pel coneixement que addueix, un 28,5 del total del pressupost de la Generalitat.

Per tant, els pressupostos d'aquest any els hem elaborat amb una clara voluntat, però, de minimitzar els efectes que tindrien sobre els serveis públics que es presten a la ciutadania, sobre els quals ja hem dit que l'any passat, doncs, ja es va aplicar una reducció en els pressupostos anteriors.

I, per tant, aquest esforç de contenció i de reducció de les despeses que vostè no entén es combina especialment amb la voluntat de garantir la viabilitat de funcionament de l'Administració i de mantenir –de mantenir– per sobre de tot l'ocupació pública.

Per tant, les mesures que es contemplen a la Llei de pressupostos i a la Llei de mesures fiscals tenen un doble objectiu: d'una banda, el que volen és incrementar la competitivitat i l'eficiència de l'Administració com una condició necessària per a la seva continuïtat; i, per una altra, han de revisar determinades condicions laborals per tal d'adequar-les a l'actual context socioeconòmic. Mesures que, com vostè sap, són de caràcter temporal i no consolidable, d'altres són de caràcter estructural i s'incorporen en l'ordenament jurídic per tal de fer, com li deia, una administració competitiva, sostenible i flexible.

I, entre les mesures de caràcter temporal, hi ha les que afecten una sèrie de disposicions, que afecten les retribucions i que tenen un impacte puntual. Aquí parlem de la suspensió puntual de complements en ajuts i en espècie, reduccions no consolidables en retribucions de còmputos anuals, etcètera.

Però vull recordar-li que l'any 2010 el Govern de l'Estat ja va fer i va aprovar una reducció del 5 per cent, que en alguns casos va arribar, fins i tot, al 8 per cent dels funcionaris, del sou dels funcionaris. Per cert, que aquell sí que consolidava. La primera vegada, doncs, que es rebaixava el sou dels empleats públics i que aquest cop sí que consolidava.

Però, deixi'm també que li recordi que, per als alts càrrecs i el personal directiu, aquesta reducció salarial que s'ha dut a terme des de la Generalitat ja es va aplicar el 2011 amb la supressió de l'equivalent a una paga extraordinària, que va suposar segurament un estalvi menor, de 2 milions d'euros, però no per això menys important.

I també cal recordar que aquest Govern ha reduït entre un 23 per cent els alts càrrecs i un 43 el nombre de personal eventual respecte al seu Govern, cosa que han suposat, aquestes dues mesures, un estalvi d'11 milions d'euros.

D'altra banda, pel que fa a les mesures de caire estructural, es tractava de propostes per incrementar la competitivitat i eficàcia de l'Administració i que incideixen especialment en la disminució de dies i hores de lliure disposició i addicionals de vacances; per tant, un increment de la presència efectiva de persones. Però també hi han mesures que incrementen la flexibilitat

en el desenvolupament de la jornada laboral, així com d'altres que fan referència a la millora de la conciliació de la vida familiar i laboral.

Com vostè sap, també, es va aprovar darrerament un pla d'ocupació per part de la Generalitat per racionalitzar i optimitzar els recursos de personal. Un pla que hauria estat positiu, doncs, que l'hagués fet el Govern anterior en comptes de créixer d'una manera desmesurada.

Aquest pla s'articula en dos eixos: un, que és el més immediat, que és aquesta reducció d'un 15 per cent de la jornada laboral pel que fa referència al treball ocupat per personal interí. Aquí hi ha una sèrie d'excepcions, són totes aquelles..., personal del Cos de Bombers, d'auxiliars tècnics i especialistes dels grups de serveis penitenciaris, agents rurals, etcètera. Com sap vostè, aquesta és una mesura, també, temporal, amb una durada màxima de dos anys.

I jo li voldria recordar que aquesta mesura va ser adoptada... –li ho torno a repetir perquè sembla que aquest punt, per vostès, està mancat de total importància, però–, aquesta mesura va ser adoptada d'acord amb la voluntat explícita d'aquest Govern de mantenir el màxim de llocs de treball possibles. Per tant, aquesta és la voluntat i aquestes han estat les mesures que ho han permès.

I el segon eix que preveu aquest pla és l'elaboració d'un pla d'ocupació, d'una diagnosi de les càrregues de treball del personal dels departaments per tal de poder tenir uns indicadors de referència que permetin un dimensionament del personal dels diferents òrgans i unitats, i d'aquesta diagnosi en derivarà una racionalització dels recursos humans i dels seus departaments com mai s'havia acordat fins ara.

Per tant, en aquest sentit, deixi'm que li digui que aquest Pla d'ocupació és una gran oportunitat per a l'Administració de la Generalitat.

I, com vostè sap, les mesures que s'hagin d'implementar seran negociades amb els agents socials quan afectin les condicions de treball dels empleats públics. I li recordo que negociar és dialogar, és escoltar, però també és voluntat d'arribar a acords amb ambdues parts.

Deixi'm que li digui, a més a més, que en els darrers dies hi ha hagut un debat, totalment surrealista, sobre les implicacions que aquest Pla d'ocupació tindria sobre la mobilitat geogràfica d'unes 45.000 persones.

Per tant, permeti'm que desmenteixi aquesta xifra, perquè ningú es pot creure –almenys crec que ningú s'ho pot creure– que un canvi de localitat de 45.000 persones simultàniament sigui possible. I, en aquest sentit, deixi'm que li digui que cal ser molt més rigorós a l'hora de donar crèdit a determinades informacions.

En definitiva –ja acabo, jo–, el capteniment del Govern en matèria de funció pública, primer de tot, passa per establir unes bases sòlides, unes bases fermes per a una administració que ha de ser flexible, ha de ser moderna i ha de ser sostenible, i, per tant, cal adop-

tar mesures estructurals; i, en aquest sentit, analitzar i dimensionar una administració que en les darreres legislatures, especialment en les darreres dues legislatures, ha crescut de manera desigual, de manera desorganitzada.

I, per tant, en aquest sentit, també, adoptar mesures temporals de reducció de la despesa per tal d'evitar que el dèficit amb què va començar l'actual legislatura i amb el dèficit amb què es va trobar l'actual Govern i els diferents incompliments per part de l'Estat ens aboquin a una situació sense marxa enrere.

Per tant, per acabar, només dir-li que, per a la construcció d'aquesta administració flexible, moderna i sostenible, aquest és el full de ruta que ens conduirà a una reforma profunda de la funció pública durant aquesta legislatura, una reforma que vagi en la línia de fer realment una administració més competitiva i més propera encara al ciutadà.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. He tingut la sensació que havíem estat fent dos debats en dues sales en paral·lel, perquè jo crec que he estat ben explícita al començament quan he dit: «Avui no li pensem qüestionar ni interpel·lar sobre el contingut de les mesures, sinó el com han estat proposades aquestes mesures.» I aquí m'he quedat, per tant, en el valor que té el diàleg, la negociació, el consens i l'acord. I no he entrat a avaluar les mesures, amb la qual cosa..., vaja, vull dir, podem continuar parlant un cap aquí i l'altre cap allà, però, així, probablement, és el pitjor dels escenaris per aconseguir allò que jo li reclamava, que és intentar buscar l'acord.

En tot cas, permeti'm que li digui, perquè vostè amb el que començava ja és amb l'estil..., el que no ens és nou, i, per tant, doncs, no li negaré que m'hagi..., o que, no li diré que m'ha sorprès, perquè, evidentment, no m'ha sorprès..., el dèficit, la situació; és a dir, ens comença dient: «No teníem alternativa perquè és que vostès ens ho han deixat molt malament.»

Home, quin és l'escenari? (*Veus de fons.*) Sí, sí..., efectivament, quin és l'escenari? Perquè, si parlem de dèficit, potser també han de començar a dir les coses una miqueta pel seu nom. I sí que són xifres —jo sóc de lletres pures—, però hi ha xifres que s'entenen molt bé: el 2010 havien de fer un 2,4 per cent de dèficit, i vam acabar amb un 4,2; un desviament d'un 1,8; efectivament.

Vostès fa quinze mesos que són al Govern. En un any, el 2011, que havien d'aconseguir un 1,3 per cent de dèficit, han fet un 3,3 per cent; per tant, un desviament de 2.

I jo crec que, a més a més, el país no està igual —no està igual—; és més, jo crec que qualsevol ciutadà és ben conscient que, tal com estaven els serveis públics ara fa un any o com estan ara no tenen ni punt de compa-

ració, i la confiança que s'ha generat en el ciutadans és, ho crec, més que dubtosa, per entendre'ns, d'aquesta gestió feta; però bé..., ja que vostè esmentava l'escenari de dèficit.

Jo li demanava, en una intervenció feta fa un parell de plens, que parléssim clar i, fins i tot, li feia esment de les tesis sobre la claredat del diputat quebequès Stéphane Dion, i també ho reclamo avui, i crec que ens farem tots plegats un gran favor. La política de la claredat també ha de servir per això; perquè, si no, difícilment es pot arribar a consensos: si un parla d'una cosa i l'altre parla d'una altra i pretenen arribar a un punt d'entesa, és impossible. Defugint constantment el debat parlamentari. Si no, com hem d'entendre que determinades propostes es posin sobre la taula justament després d'haver acabat un debat en el Parlament en què no se n'ha parlat. Què és el que ha passat en el Pla d'ocupació? Que hi ha una sèrie de mesures i afecta un grup de personal al servei de l'Administració pública, de treballadors públics, que no estava previst, i que aquí no es va generar el debat —aquí no es va generar el debat— en el seu moment, i, després, es col·loca en el pla.

Doncs, defugint el debat, defugint el diàleg, és evident que el que no podem és pretendre, després, que tot-hom digui «amén», «sí senyor», i ens creguem el de «no hi ha alternativa». I tant, si n'hi ha, d'alternativa! Però les alternatives només les trobarem si parlem, no si defugim el diàleg.

I la primera mostra d'això, de fins a quin punt vostès són creïbles amb el diàleg, és el que ha passat amb els treballadors penitenciaris. Crec que vostè ho recorda perfectament, però, si no, li ho recordaré amb tota claredat. Tant al portal Atri, de la funció pública, com en les declaracions fetes per vostè mateixa en la comissió al Parlament, aquí, quan presentava la secció corresponent a Governació, es va dir que quedaven exclusos el personal penitenciari. Doncs, resulta que en l'esmena que van posar i que en van permetre l'aprovació gràcies als vots de Convergència i Unió i del PP, resulta que n'han quedat exclusos només una part del personal penitenciari, la resta no hi són. Per tant, era l'únic punt de preacord amb el personal administratiu i tècnic de la Generalitat assolit per aquest Govern i se l'han saltat o l'han fet saltar pels aires.

Els problemes del país, vicepresidenta, i en particular els de la funció pública, només es podran resoldre amb concertació i acord, amb concertació i acord amplis. Vostè només vol quadrar números en lloc de motivar i aconseguir que el conjunt dels treballadors públics facin, encara més, nous i importants serveis al país.

Ha renunciat a la pedagogia per imposar l'autoritat i, malauradament, no té ni una cosa ni l'altra, per molt que tingui la legitimitat del càrrec. «Auctoritas» significa una altra cosa, vicepresidenta; amb les seves actituds, menysteniments, desorientacions i falta de criteri, no només no sabem on va, sinó que és molt difícil que la puguem seguir. Els sacrificis que vostè demana només es poden acceptar amb exemplaritat pública i moral, amb compromís i amb concertació. I vos-

tè, amb la seva incapacitat negociadora, no és capaç d'aconseguir ni compromís ni negociació...

La presidenta

Senyora diputada...

Laia Bonet Rull

...potser de la mateixa manera...

La presidenta

...ha d'anar acabant, eh?

Laia Bonet Rull

Sí, presidenta, acabo. Potser, de la mateixa manera que vostè creu –ho creu– que els sindicats no són prou representatius i que no actuen en defensa dels treballadors..., potser, de la mateixa manera, ho repeteixo, la resta haurem de pensar que vostè i el seu equip no són la persona adequada, malgrat tenir-ne la funció, per liderar aquesta negociació.

I no és temps de desacreditar ni de menystenir ni de falsejar ni de burlar el diàleg i la concertació, sinó justament al revés, és temps de valoritzar-los, de subratllar-los, de reforçar-los.

Demani ajuda, vicepresidenta, demani ajuda i deixi's ajudar. I, si no vol, ni en sap, ni li interessa fer-ho, deixi pas a una altra persona, deixi-ho en mans del president. És massa seriós el que porta a les mans perquè treballi i ho porti de la manera que ho fa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, vostè em deia: «Com?» Jo li he explicat el perquè, però també el com; doncs, dialogant, escoltant, no aixecant-nos de la mesa de negociació, no acceptant el xantatge, parlant, agafant sempre el telèfon i tenint la total disponibilitat d'arribar a un acord, però sempre des de la responsabilitat d'allò que es pot fer, des del possibilisme i des del realisme, no des de la demagògia i de les intervencions com la que vostè acaba de fer, que, sens dubte, és una gran decepció, senyora Bonet.

Vostè em diu: «Parlem clar.» Doncs, sí, parlem clar. Miri, vol que li ho digui a vostè, que ens acusa de precaritzar la situació del personal de l'Administració? Doncs, miri, els anys que vostè i el seu partit van estar en el Govern van ser els anys en què hi va haver una major precarització del treball dels servidors públics. Vostès van passar, del nombre d'interins, de poc més d'un quart a un terç del total de la plantilla. Fets. I, a més a més, justament els llocs dedicats majoritàriament a tasques burocràtiques van augmentar un 30

per cent; re, ni mossos, ni mestres, ni metges: tasques burocràtiques, un augment d'un 30 per cent.

No pot ser, tampoc, que els col·lectius de personal que hi ha al sector públic, que inclou organismes autònoms, empreses públiques, consorcis i fundacions, que segurament tenen un funcionament més àgil, però també estan menys subjectes als mecanismes ordinaris de control, hagin passat de 10.822 persones el 2003 a 45.273 l'any 2010, un augment d'un 318,03 per cent.

I no es pot admetre la justificació que vostè farà d'aquest increment desproporcionat que s'ha incorporat els pressuposts d'empreses públiques que abans existien i que no estaven inclosos als pressupostos de la Generalitat, no, perquè si fem una comparació en termes purament homogenis, és a dir, amb empreses que ja existien l'any 2003 i que continuen existint en l'actualitat, les mateixes empreses, sense comptar-hi ni una més, en set anys ha crescut un 48,5 per cent el personal.

Per tant, no ens vingui a donar lliçons, senyora Bonet, no ens en vingui a donar. En set anys no hi va haver una gran estabilitat dins del departament que sostenia la funció pública; si no m'equivoco, cinc consellers de Governació en set anys. I, malgrat les seves promeses de fer una proposta real de reforma de la funció pública, es va limitar, conseller rere conseller, a presentar el darrer any del Govern un conjunt de mesures que no van obtenir cap consens –cap consens–, ni el social, ni l'econòmic, ni el sindical, ni el municipal, senyora Bonet, ni el de la resta de forces polítiques. Per tant, escolti, no ens vingui a donar lliçons, no?

Sorpren que ara vostès ens acusin de manca de sensibilitat i de voluntat de negociar, i que vostè es posi en la meua pell i que agafi percepcions i que posi en boca meua, doncs, coses que no són. Voluntat de negociar hi ha estat i hi és tota, tota la sensibilitat i tota la voluntat de negociar. I aquests són els fets.

Per tant, acabo ja, senyora presidenta, senyora diputada, amb una dita que diu «molts dels mals són resultats dels abusos perpetrats», no?, o, com diuen en castellà, *de aquellos barros, estos lodos*.

Per tant, com vaig dir, estem posant ordre a la casa; seguirem posant-hi ordre encara que a vostès no els agradi. Segurament, si vostès en el seu moment haguessin fet una gestió acurada, en comptes de contractar personal interí, laboral, a pocs dies del canvi de govern, sabent que vostès ja no governarien i sabent quin era el dimensionament de l'Administració, segurament, ara no ens veuríem obligats a realitzar accions que ara esdevenen necessàries, i que, per tant, en aquest sentit, és imprescindible el Pla d'ocupació que drem a terme com a govern i que ens permetrà aquesta foto final, aquesta foto de les càrregues, amb els dèficits de personal, i poder ordenar d'aquesta manera i optimitzar molt millor els recursos de l'Administració.

Moltes gràcies.

La presidenta

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les infraestructures d'aigua i saneja-

ment, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Interpel·lació

al Govern sobre les infraestructures d'aigua i sanejament (tram. 300-00141/09)

Té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats..., avui, conseller, no volem parlar de noves inversions, no volem parlar de demandes futures. Volem parlar d'un tema que potser passa més desapercebut però és per nosaltres preocupant, que és el règim de gestió i explotació de les instal·lacions, de les infraestructures de què ja disposem en matèria de sanejament, de reutilització d'aigües, de captació i abastament i també de control dels recursos hídrics, tant des del punt de vista quantitatiu com qualitatiu. Tots ells tenen una importància estratègica, que, en definitiva, no es fan sentir mentre funcionen, però que, si algun dia fallen, si algun dia no funcionen, ens poden generar problemes importants. I volem contrastar amb vostè, a l'hora, doncs, de preparar una possible moció posterior, quin és l'estat de gestió i manteniment d'aquestes instal·lacions; instal·lacions que, ho vull recordar breument, estan cobertes –el seu funcionament– per un cànon que és finalista justament per aquestes funcions, és a dir, per garantir el bon funcionament d'aquestes infraestructures.

En sanejament. Tenim constància, i voldria que ens ho confirmés, que la majoria de les instal·lacions actualment existents de depuració..., o no s'acaben les que estan pràcticament construïdes o no es posen en funcionament les que han estat construïdes; que són objecte en alguns casos, com la de Sant Gregori, com la de Vidreres, d'actes de vandalisme, és a dir que literalment s'estan destruint instal·lacions ja fetes, i no es posen en funcionament no ja perquè hagi estat una inversió, sinó simplement perquè no es volen assumir els costos del manteniment, de la gestió o la transferència al consorci que l'hagi d'explotar.

Els sistemes terciaris, pràcticament paralitzats a tot Catalunya; setze depuradores acabades sense funcionar a la demarcació de Girona, més les d'Horta de Sant Joan, Sant Jaume d'Enveja, Tèrmens... Cal recordar, senyor conseller, que tenim molts alcaldes encara encausats precisament pel mal funcionament o el no funcionament o no instal·lació de depuradores, i que aquest Parlament ha aprovat moltes resolucions precisament demanant que s'actui i que s'acceleri l'execució del PSARU, del Pla de sanejament, precisament en aquestes poblacions que tenen aquesta problemàtica.

Estem perdent diners. O no és així, senyor conseller? És a dir, estem perdent diners en inversions..., que caldrà tornar a refer, caldrà tornar a posar en funcionament.

Els sistemes terciaris que li deia. Els sistemes terciaris estan paralitzats, almenys en la majoria de les més im-

portants depuradores de Catalunya, o no se n'està fent el manteniment.

La del Depurbaix, paralitzada des de juny del 2011; un sistema de depuració terciari, que, a més, inclús, a la planta de Barcelona pot arribar, el Depurbaix, al quaternari –ja no li parlo d'aquest–, però un terciari que és vital per mantenir una inversió importantíssima com és la barrera hidràulica contra la invasió marina, la intrusió marina a l'aquífer del Baix Llobregat; un recurs important, seixanta hectòmetres cúbics d'aigua l'any per a l'àrea de Barcelona. Aquesta actuació permet disposar de més recursos i en aquest moment simplement se li fa un manteniment mínim, només el manteniment, però no el funcionament.

El mateix, respecte al que representa la reutilització de l'aigua regenerada al Camp de Tarragona, aigua procedent, com sap vostè, de l'Ebre, amb el minitransvasament; amb un conveni signat, aprovat, i obres executades, amb l'associació d'indústries químiques del Camp de Tarragona, per aprofitar les aigües de les EDAR, de les estacions depuradores de Tarragona i Vila-seca, per reutilitzar-les en usos industrials que ens permeten estalviar sis hectòmetres cúbics l'any de retorn cap al minitransvasament i un hectòmetre cúbic per recuperar el cabal ecològic del Gaià, portant-ho a l'embassament del Catllar. Tot fet, tot signat, obra feta; gestió i explotació per fer. Què està passant, senyor conseller, quan la indústria química està esperant aquest recurs? I, a més, ho paga; ho pagaria.

Pel que fa als recursos d'abastament amb aigua potable. Vostè es va trobar amb un esquema que creiem suficient per garantir l'abastament d'aigua potable en qualsevol situació a l'àrea de Barcelona: nova dessalinitzadora, seixanta hectòmetres cúbics anuals; desdoblament de la dessalinitzadora de Tordera, vint hectòmetres cúbics anuals; ampliació i millora de l'estació de tractament d'Abrera, amb un augment de capacitat de quatre metres cúbics per segon; la millora de Sant Joan Despí, amb una instal·lació que, malgrat que se li ha donat a AGBAR, però, de totes maneres permet millorar la qualitat en un 50 per cent de capacitat també d'aquesta planta; la millora de la interconnexió Ter-Llobregat, amb una instal·lació importantíssima, com és la interconnexió de Font Santa amb Trinitat, sense funcionar, i un nou pla de gestió i explotació d'abastament.

Per tant, aquest esquema permetia incorporar progressivament l'aigua de les dessalinitzadores, permetia optimitzar els recursos de capçalera, als embassaments, permet una millor explotació integrada de la vall baixa del delta del Llobregat i sobretot permet reduir les aportacions del Ter i complir un compromís d'aquest Parlament exigint reiteradament i signat en l'anterior mandat, com era retornar aigua al Ter. Se'n recorden? –se'n recorden? Veig ara, aquí, que no hi han els diputats de Girona... (Pausa.) Sí, perdó, la senyora Elena Ribera. Però no hi ha l'alcalde de Girona ni el de Figueres, que tant van insistir, i amb raó, que s'havien de retornar cabals al Ter.

Tenim la interconnexió del delta de la Tordera per portar l'aigua d'aquesta dessalinitzadora a Cardedeu; te-

nim la interconnexió Fontsa-Fontsanta-Trinitat, que uneix el sistema Ter amb el sistema Llobregat, també per optimitzar aquests recursos. I res d'això està funcionant! La dessalinitzadora de la Tordera, totalment paralitzada i degradant-se les seves instal·lacions... *(Pausa.)* Doncs, em demostrarà el contrari. I, home, miri, senyor conseller, s'acaben..., ara parlarem dels piezòmetres, eh?, dels elements de control, i li donaré una dada interessant que potser fins i tot vostè desconeix. En definitiva, estem desaprofitant recursos, estem desaprofitant inversions per raons d'explotació, quan tenim els recursos suficients, amb el cànon i amb els increments del cànon, per permetre aquesta explotació.

I permeti'm parlar-li, també, sí, de l'estat de la xarxa de control de cabals d'aigua tant en termes de qualitat com en termes de quantitat.

Miri, a Catalunya tenim unes tres-centes estacions de control dels nivells, amb els cabals, superfície del nivell dels pous, piezòmetres, i del control de la qualitat de l'aigua. D'aquestes tres-centes instal·lacions, és cert, o no, senyor conseller, que 237 només fan un mínim manteniment regular i que, d'aquestes, 63 estan pràcticament aturades i 28 totalment aturades, amb el que representa de riscos per a la salubritat, de riscos per a la garantia d'abastament, de pèrdua d'informació vital per a la bona planificació de l'aigua?

Senyor conseller, s'estan perdent sèries històriques de desenes d'anys en cursos fluvials vitals per prevenir sequeres, per saber de quins recursos disposem. I per no poder-hi enviar un empleat de l'ACA, que no pot agafar ni un cotxe per anar a controlar aquests sistemes de control, perdem sèries històriques que no podem recuperar i estem perdent el control de qualitat i el control de quantitat.

I, li dic, sap on se n'han instal·lat quatre? Doncs, al delta de la Tordera. Per què? Perquè la paralització de la dessalinitzadora de la Tordera està fent que es torni a sobreexplotar l'aquífer de la Tordera, amb el risc conseqüent de salinització de les aigües freàtiques d'aquesta zona i amb el que pot representar també de pèrdua de recursos.

En definitiva, conseller, li demanem, de veritat, que no jugui amb foc. En aquests cas, que no jugui amb l'aigua. I no és un joc de paraules. Podem preveure a curt i mitjà termini un escenari de sequera. Disposem d'un pla de gestió de l'aigua a Catalunya i disposem d'un pla de sequeres. Per cert, un pla tramitat i no aprovat i no oficialitzat, un pla que preveu que és ara que encara hi ha aigua a les capçaleres que hem de preservar l'aigua a Sant Ponç, que hem de preservar l'aigua a la Baells, que hem de preservar l'aigua a Sau i a Susqueda, que hem de començar progressivament a posar en marxa portar més cabals procedents de les dessalinitzadores, perquè, entre altres coses, com més aigua es produeixi en aquestes dessalinitzadores, menys cost tenen.

Actualment –actualment–, estem amb uns costos que estan al voltant, si no els superen, els seixanta cèntims per metre cúbic produït. Si produïssin els seixanta hectòmetres cúbics, és dir, més de cinquanta, estaríem en costos de 0,38 euros / metre cúbic. És ara que hem de portar aquesta aigua, és ara que hem de preservar l'ai-

gua a l'aquífer del delta, és ara que hem de preservar l'aigua a les capçaleres, perquè, si ve un règim de sequera, que pot venir perfectament i que és previsible, no hàgim de dir allò que és que no ho vam preveure i que el que hem de fer és un transvasament del Roine. Per cert, fa quinze dies estava a Tolosa, en un congrés occità, i sap quin era el titular de *La Dépêche du Midi*? «Situació extrema de sequera al sud de França.» Encara poden parlar de transvasaments del Roine?

Quan... *(Veus de fons.)* No, no em digui que no! Jo el que li estic dient és que nosaltres disposem aquí, afortunadament, de tots els elements perquè no hàgim de tornar a agitar aquest fantasma. I, per tant, el que li demano ara és que parlem de gestió, de bona gestió, i d'utilització dels recursos que tenim, que ens permeten garantir aigua en quantitat, amb qualitat i amb perspectives de futur sense necessitat d'arribar a situacions extremes.

I volem fer aquesta intervenció ara –i acabo, senyora presidenta– precisament per això, per evitar que d'aquí a uns mesos, d'aquí a l'inici del segon període de l'any, algú pugui venir a dir: «És que no hi havien recursos, és que ja se sap el que passava perquè no disposàvem dels elements suficients.»

Senyor conseller, hi són. I, per tant, aprofiti'ls, gestioni'ls bé, posi-hi els mitjans materials, econòmics i també personals, perquè hi ha gent molt disposada que això funcioni i que el país disposi d'un bon sistema d'abastament i de sanejament.

Gràcies, senyora...

El vicepresident primer

Senyor.

Salvador Milà i Solsona

...senyor president, per la seva generositat.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputat. Per respondre aquesta interpe·llació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores i senyors, bé, no fa gaires dies, no?, que vàrem tenir una interpe·llació, doncs, en aquell cas era sobre abastament, crec, amb la diputada senyora Hortènsia Grau, del seu grup parlamentari, i va haver-hi una moció conseqüent. No sé exactament quina serà la moció que vostès ens plantejaran, i ja estic intrigat, i, si em pot avançar alguna cosa, doncs, li ho agrairé, no?

En tot cas, vostè em plantejava, doncs, una qüestió molt àmplia. I permeti'm que no entri amb el detall que vostè em demana sobre la correcta disposició de totes i cadascuna de les depuradores o dels sistemes d'abastament que tenim en el conjunt del nostre sistema, no?

Però sí que li voldria dir algunes coses sobre el seu plantejament. És evident que nosaltres tenim un país on la climatologia mediterrània és la que afecta la majoria del territori, i per tant som un país amb una escassetat hídrica històrica, amb una pluviometria, doncs, molt irregular. I això ha fet que ens hàgim hagut de dotar d'infraestructures d'abastament des de fa molts anys i també, més darrerament, d'infraestructures de sanejament.

De fet, tenir una bona xarxa d'infraestructures de sanejament d'aigües ha estat una de les obsessions, per dir-ho d'alguna forma, dels successius governs de la Generalitat. Ja el primer Govern de la Generalitat, doncs, restaurada, ja, va plantejar-se aquesta política com una prioritat, i per això es va crear la Junta de Sanejament, en primer lloc, i després, posteriorment, l'Agència Catalana de l'Aigua. Es va aprovar el primer Pla de sanejament, es van aprovar també els primers plans zonals els anys vuitanta. Després, l'any 95, s'aprova el Pla de sanejament de Catalunya i els programes de desplegament, és a dir, els corresponents PSARU.

Tot això ens porta a l'any 2000 amb l'aprovació de la directiva comunitària que fixa el nou marc, la Generalitat en dona compliment, s'aprova el Pla de mesures i el Pla del districte de conca fluvial de Catalunya. I, gràcies a això, gràcies, doncs, a tota aquesta feina, una feina històrica, a Catalunya en aquest moment disposem exactament de 415 estacions depuradores, que no està gens malament pel nostre nivell de població.

Ara bé, senyor Milà, entro ja a respondre d'una forma més concreta el que vostè em plantejava. És a dir, vostè em feia tota una sèrie de preguntes: per què havíem construït una depuradora que no havíem posat en marxa, per què no havíem fet aquella altra... La resposta, vostè ja la sap. (*Veus de fons.*) Escolti, doncs, lamento que no la sàpiga, perquè l'hauria de saber. I no és per falta de voluntat política, per descomptat, no és per falta de voluntat política. El grup polític al qual pertany aquest conseller i que hi pertany aquest Govern presumia en el seu moment d'haver complert els objectius de la directiva comunitària abans que ningú altre en l'Estat, eh? Per tant, diguem-ne que això forma part del nostre ADN i forma part de la nostra convicció: tenir un sistema de depuració d'aigües que permeti estar d'acord amb les normatives comunitàries, amb les polítiques mediambientals més avançades, i protegir la qualitat dels nostres rius i de les nostres costes.

I, si no ho hem pogut fer, ha sigut perquè no tenim recursos per fer-ho. I això és el que em sorprèn que vostè no sàpiga i que quan li plantejo si no ho sap em diu que no ho sap. Ho sap perfectament. Altra cosa és que ho vulgui reconèixer, senyor Milà. O sigui, les coses s'han de pagar –les coses s'han de pagar–, les polítiques s'han de pagar. I segurament això és el que ens diferencia a vostès i a nosaltres en aquest tema, perquè vostès durant temps han desenvolupat una política des de la màxima Administració hidràulica del país sense tenir en compte que les coses s'havien de pagar. I a partir d'aquí ens hem trobat, doncs, on estem ara.

A hores d'ara no podem mantenir l'esforç inversor dels darrers anys. Això és evident. O sigui, tenim l'Administració hidràulica al límit. Ja vaig explicar un dia des d'aquesta tribuna, potser no em va escoltar, que l'Agència Catalana de l'Aigua, si fos una empresa privada, estaria en fallida, no en suspensió de pagaments, no, és diferent, eh?, en fallida, estaria en fallida. Però l'hem mantingut, doncs, com hem pogut i estem intentant sortir del pou.

Tot i això l'any 2011 s'han finalitzat quaranta-una actuacions de sanejament; és a dir, de coses n'anem fent. Ara bé, l'Agència Catalana de l'Aigua, més que dedicar-se a sanejar aigües, en aquest moment s'ha de dedicar i durant aquest últim any ens hem hagut de dedicar a sanejar els comptes, perquè sense uns comptes sanejats no es pot fer absolutament res, senyor Milà, no es poden fer polítiques. I ara, sortosament, ja comencem a veure el resultat d'aquest esforç i comencem a veure la sortida del túnel. Però, malgrat això, l'Agència Catalana de l'Aigua encara té un endeutament bancari de més o menys 1.200 milions d'euros, que això no sé si a vostè li diu alguna cosa, però a mi és una xifra que em preocupa moltíssim.

Volem continuar desenvolupant les actuacions previstes, però sense tornar a caure en els errors del passat. Nosaltres no generarem dèficits que siguin insalubles, inassumibles, de cap manera. Pensi que tot el desenvolupament d'aquests últims anys, tant d'infraestructures d'abastament com d'infraestructures de sanejament, s'han finançat..., no en base al cànon, que és l'únic ingrés de l'Agència Catalana de l'Aigua, no –no, no– s'han finançat en base a endeutament i, a més, a endeutament a curt termini, fet que per mi és absolutament incomprensible, perquè quan es va negociar aquest endeutament era factible, era possible obtenir endeutament a mitjà i llarg termini per a unes inversions que tenen un termini d'amortització llarg, però es va optar pel curt termini.

I sap quins són els venciments bancaris que hem hagut de pagar durant el 2011 i durant el 2012? Jo li ho recordo: 525 milions d'euros –525 milions d'euros. Vostè s'imagina el que podríem fer amb aquests diners? Doncs, miri, han anat als bancs i «vinga, aquí ho tenen», eh?, retorn dels bancs.

Sap la quantitat que estem pagant aquest any 2012 d'interessos del deute? Vol que li ho digui? Cent cinquanta mil euros diaris; 150.000 euros diaris està pagant l'Agència Catalana de l'Aigua en concepte d'interessos del deute.

Sap vostè el que es pot fer amb això, senyor Milà? Doncs, miri, els estem portant al banc, i dir «aquí els tenen»; «aquí els tenen» i ja està, i s'esfumen, eh!, i són els diners que els ciutadans, doncs, ens paguen a través del cànon de l'aigua.

Altra cosa que estem fent, estem revisant la planificació per adequar-la al context actual, estem també actuant per poder resoldre aquells problemes de manca de sanejament que ens han comportat l'obertura de procediments d'infracció. Sap vostè que l'Estat espanyol, doncs, té oberts diversos procediments d'infracció per part de la Unió Europea; concretament, ha estat condemnat en

alguns casos, i va haver-hi un d'ells que afectava i que ens ha obligat a adoptar mesures en dues aglomeracions i en el sistema de conducció i sanejament, concretament li parlo dels casos d'Arenys de Mar i de Pineda, on hem actuat i hem actuat de forma ràpida atenent aquest requeriment de la mateixa Unió Europea.

També tenim altres trenta-vuit aglomeracions a Catalunya que estan sotmeses a procediments previs d'infracció, concretament en la fase precontenciosa, i hi estem actuant.

Ara bé, hem de complir la directiva comunitària, que ens fixa uns objectius l'any 2015. Hem de pagar els proveïdors, les empreses que estan mantenint el nostre sistema de depuració, fet que ens costa molt, i el nostre nivell d'impagat i de morositat..., no pas perquè tinguem una tendència natural, doncs, a no pagar. Jo recordo, quan vaig arribar a la conselleria, que presumia que el meu ajuntament pagava a vint-i-un dies, i ara sóc president d'una institució, com és l'Agència Catalana de l'Aigua, que paga quan pot, eh? Òbviament, això dels vint-i-un dies és una realitat que ni es contempla en les previsions més i més optimistes, no? Però hem de pagar els deutes que tenim amb els proveïdors, hem de pagar els deutes que tenim amb les empreses que han executat i que han realitzat les obres del sistema.

I tot això com ho hem de fer, com ho estem fent? Doncs, aplicant un programa rigorosíssim d'estalvi dins de la mateixa agència de l'aigua, demanant la contribució a tots els agents del procés, a les empreses subministradores d'aigua en baixa, estem demanant-ho també als ajuntaments, estem demanant-ho als ciutadans, a través del cànon, que és el nostre principal recurs.

I miri..., escolti'm, senyor Milà, en el que ha estat l'increment del cànon..., un increment imprescindible i necessari, i, a més, un increment que hem aplicat de forma progressiva. És a dir, en aquests país no tothom pagava el mateix per l'aigua, es pagava segons el consum. Però és que ara la diferència entre els que consumeixen menys i els que consumeixen més s'ha incrementat i s'ha incrementat notabilíssimament. I això ho ha fet aquest Govern.

Doncs, miri, resulta que tot això, que era absolutament necessari per poder treure l'agència del pou, no ha comptat amb el consens ni amb la col·laboració dels principals responsables del fet que l'agència es trobi al lloc on està. I aquesta és una pregunta..., ja sé que li toca a vostè preguntar-me a mi, però permeti'm, també, que li llanci aquesta pregunta: per què no ens han ajudat? Per què no ens han ajudat, senyor Milà? La pregunta, segurament, o la resposta, quedarà enlaire.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable diputat senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, jo el comprenc, però no el justifico. Comprenc que vostè no

tingui la informació que jo li estava demanant. Comprenc que vostè està més ocupat, potser, amb el tema del projecte Eurovegas, viatjant, que demanant la informació sobre aquesta qüestió. (*Remor de veus.*) Sí, perquè vostè no ha contestat, perquè no tenia la informació...

El vicepresident primer

Si us plau...

Salvador Milà i Solsona

...d'una situació, que crec que aquesta interpellació, com a mínim, li cridarà l'atenció de fer les preguntes pertinents. I no serà perquè no vaig, amb lleialtat institucional, advertir el seu departament de què aniria la moció: va de manteniment, de funcionament i d'exploració del que tenim. I només li he parlat d'això. Però no defugiré contestar-li els elements que vostè ha tret.

Jo li demano, i en la moció ho trobarà, efectivament, tots aquests elements; que ho contrasti amb l'Agència Catalana de l'Aigua; que es preocupi d'aquests temes que poden tenir conseqüències gravíssimes en la salubritat d'aquest país, en què s'estan perdent molts diners. I recuperi aquesta agenda, l'agenda del bon funcionament.

I li ho explico. Fins i tot en l'època del tripartit, el cànon sempre ha cobert les despeses ordinàries d'exploració del sistema de sanejament i abastament, sempre. I vostès, amb l'aportació dels 100 milions d'euros nous que comporta l'increment del cànon –després, li parlaré de l'ajuda– poden cobrir perfectament aquestes despeses d'exploració i encara en queda una part per a actuacions de reposició.

Segon element. No és cert que tot el que s'ha fet durant aquests anys en infraestructures d'abastament i de sanejament en aquest país s'hagi fet amb endeutament; s'ha fet amb endeutament, s'ha fet amb la part del cànon que donava per poder fer inversions, s'ha fet amb fons de cohesió, s'ha fet amb la disposició addicional tercera i s'ha fet amb un contracte programa que el Govern tripartit, aquest tan dolent, va establir del 2006 al 2010 amb aportacions del pressupost, perquè no està escrit enlloc que igual que TV3 o la corporació catalana té un conveni per subvenir a les seves necessitats, no hagi d'haver-hi un conveni o un contracte programa per subvenir a les necessitats de l'aigua. I el cànon és un element específic legalment destinat a cobrir aquestes despeses de funcionament.

Però, ja que em feia preguntes, també li ho diré. És clar, vostè s'ha agafat al clau roent de sempre: ens sortirà amb el tema de l'endeutament. Repetim-ho una altra vegada. Ja ho sé, que es queden molt tranquils, perquè no hi ha manera que els mitjans se'n facin ressò. Del famós endeutament de l'ACA, 874 milions, el 60 per cent, més del 60 per cent, d'aquest endeutament, correspon a abans del 2003. I en tot cas –en tot cas– és que no s'han fet les inversions necessàries en aquest país? És que no és una inversió necessària tot el que s'ha fet? Si ho anéssim a mirar, quina seria, potser, l'agència més deficitària d'aquest país? Sap qui-

na seria? L'agència catalana de carreteres. Ah, però, com que no existeix l'agència catalana de carreteres perquè tot està al pressupost, no hi ha cap problema. O l'agència catalana de la línia 9 del metro. Milers de milions! Però com que està dintre dels pressupostos de la Generalitat, ja no podem posar la culpa als gestors. N'estem molt orgullosos, del que es va fer, perquè gràcies a això té ara les instal·lacions que vostès no estan explotant i no estan gestionant.

I, senyor conseller, no digui que no el volem ajudar. És que no es van voler deixar ajudar. Li he hagut de recordar diverses vegades –li he hagut de recordar diverses vegades–, a la primera i a la segona revisió del cànon, que en aquest passadís vaig preguntar: «Com és que no ens pregunteu? Per què no fem aquell acord de la famosa moció de l'abril del 2010 que...?», recordem-ho tots, aprovada per unanimitat, a instàncies de Convergència i Unió, que marca el full de ruta sobre com gestionar el tema de la situació de l'ACA i que incorpora el contracte programa i que incorpora els acords que es van fer en l'àmbit del fòrum que es va fer amb participació de més de cent persones en el període del 2009-2010, que hi van participar el Grup de Convergència i Unió, el Grup del PP, ajuntaments i tots es van posar d'acord: l'ACA s'ha de finançar amb el cànon, amb increments progressius del cànon, amb aportacions de fons de l'Estat i amb aportacions de fons de la Generalitat, com qualsevol país normal, com qualsevol país modern.

Nosaltres estàvem disposats a col·laborar en aquest increment del cànon. I som partidaris que hi hagi un increment progressiu i que s'incrementi la progressivitat. Amb el que no estàvem d'acord és que acabéssim fent aquestes polítiques de criminalització del model de l'aigua, d'un model de l'aigua que ha heretat i que li permet resoldre aquests problemes, i de distribució equivocada d'aquests increments, amb unes tarifes socials que ara no discutirem perquè és el que no toca.

Nosaltres l'emplacem..., i, si vol, crec que ha de comparèixer un dia d'aquests el director de l'Agència Catalana de l'Aigua, i que hi parli i que es documenti, i parlem d'això, de com posem en funcionament progressiu les ITAM, les plantes dessalinitzadores; de com aprofitem els terciaris; de com mantenim les plantes que tenim; de com posem en funcionament les que estan fetes. No em parli de noves inversions, conseller, diem «d'instal·lacions fetes vandalitzades», que se n'han emportat la maquinària! I aquestes instal·lacions sols necessiten despeses de manteniment. I quan d'aquí a un any o d'aquí a mig vagin a actuar s'hauran de tornar a gastar els diners per refer aquestes instal·lacions.

Per tant, no estem parlant de l'etern problema de les inversions de l'ACA i del seu finançament. Estem parlant del bon funcionament, del bon pla de gestió de l'ús i explotació de l'aigua a Catalunya; que disposem dels recursos suficients, són més de 465 milions d'euros, i vostès poden i han de destinar aquests recursos que funcioni el sistema. A això és al que l'emplacem; això és el que li demanem, que digui: «Escolta, girem full i fiquem-nos de veritat a resoldre aquests problemes.» Amb això ens donarem per satisfets i es do-

naran, també, per satisfets molts ajuntaments i molta població de Catalunya que es poden trobar amb un problema sanitari greu aquest estiu.

Gràcies, senyor president, senyors diputats...

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputat. També per al torn de rèplica té ara la paraula l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Milà, escolti'm, senyor Milà, jo cada vegada que vostès em plantegin alguna exigència amb relació a les polítiques de l'aigua no em puc estar de recordar-los la seva responsabilitat, eh?, no em puc estar de recordar-los la seva responsabilitat, mai de *criminalitzar* res. Vostè utilitza paraules que en cap cas sento que en la meua intervenció puguin identificar-se amb el que vostè ha dit. Escolti'm, nosaltres tenim un sistema del qual ens sentim responsables, eh?, ens en sentim responsables, i ens en sentim responsables des del principi.

I ja li ho he explicat, i potser podria matisar alguna actuació que s'ha fet en els darrers anys, podria matisar també la qualitat d'algunes de les instal·lacions de depuració, però, escolti'm, tot això ja està fet, i és un recurs que té el país, i per tant l'hem de saber utilitzar.

Per cert, les dessaladores funcionen. (*Pausa.*) Les dessaladores, senyor Milà... No, no vagin dient que no funcionen i que ens les espatllaran. És clar que funcionen! Però funcionen... –és clar!–, funcionen al ralenti. I per què funcionen...? Home, doncs, ja li ho explico, per què funcionen al ralenti. Jo penso que vostè ho sap, però, és clar, tornem a allò d'abans, que potser no ens acabem de posar d'acord en allò que les polítiques s'han de pagar.

Aleshores, quin és el problema de l'aigua de dessaladora? El seu cost –el seu cost. És un recurs que tenim, que està allà, que està al servei del país i que si en algun moment tenim un episodi d'escassetat hídrica ja el posarem en marxa. Però actualment l'estem fent funcionar al 10 per cent perquè en el moment que la necessitem a ple rendiment la tindrem operativa. Escolti, és com aquella persona que té un cotxe, que no el fa servir, però una vegada cada tres mesos l'ha d'engegar. Doncs, escolti, nosaltres tenim les dessaladores funcionant. I no les farem servir més –no les farem servir més–, si no les necessitem, perquè no podem pagar el seu cost –no podem pagar el seu cost–; el país no pot pagar el seu cost; la Generalitat o l'Agència Catalana de l'Aigua no poden pagar el seu cost.

Diu: «Posin en marxa totes les estacions que han acabat d'executar i que no estan funcionant.» Bé, però és que en el moment que poses en marxa una estació depuradora hi ha una persona, una empresa que l'ha de fer funcionar. I sap què passa, una altra vegada, senyor Milà? Que és que no els podem pagar –és que no els podem pagar. Però, bé, escolti, doncs, miri..., no, no, anava a dir..., ara, li demanaré que vin-

gui a l'Agència Catalana de l'Aigua i revisi els seus números i ens digui a veure com ho podem fer. Però vistos els antecedents, millor que no vingui, eh?, millor que no vingui perquè els consells que ens donarà no ens serviran, eh?

Aleshores, és cert, s'ha pagat el funcionament ordinari amb el cànon i les inversions, en part, s'han fet amb endeutament i s'han fet també amb recursos que vénen d'altres administracions. En això li dono la raó. Però, escolti'm, també els recursos que vénen de fora són recursos escassos, cada vegada més escassos. I cada vegada la importància del cànon, tant en el manteniment del sistema, que en aquest cas és total, com en la realització de les inversions, és més gran.

Nosaltres també estem buscant un contracte programa. Nosaltres també estem treballant en un contracte programa. És clar que sí. El que ja veurem és si és un contracte programa que sigui satisfactori, perquè, és clar, aprovar un contracte programa per a l'Agència Catalana de l'Aigua i per a les inversions que ens exigeix la Directiva marc de l'aigua implica anar a trucar a la porta del Departament d'Economia de la Generalitat. I, bé, molt bé, escolti, doncs, el Departament d'Economia de la Generalitat té problemes molt gruijuts; aquest és un altre que posarem dins d'aquesta barreja de problemes, i ja veurem què és exactament el que en surt, no? Però nosaltres hi estem treballant, hi estem treballant amb el Departament d'Economia i mirem de trobar-hi la solució.

No és certa la xifra que m'ha donat vostè d'endeutament anterior a l'any 2003, eh? Hi ha posat uns quants milions més. (*Remor de veus.*) Hi ha posat bastants milions... Senyor Boada...

El vicepresident primer

Si us plau, senyor Boada, senyor Milà...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Si haig de parlar amb tots, no puc, eh?

El vicepresident primer

...deixin que el conseller s'expliqui i en tot cas en la moció subsegüent ja podran explicar tot el que vulguin explicar vostès...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

O em fa una pregunta, el senyor Boada, o una interpel·lació... Ja li contestaré, però...

El vicepresident primer

Endavant, senyor conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Estar endeutat no és dolent; el que és un problema és estar sobreendeutat. Clar, si una família, doncs, demana un crèdit per a una hipoteca per comprar-se un pis, sempre que pagar les quotes mensuals que comporta aquesta hipoteca no li impedeixi realitzar el que són les seves activitats quotidianes, eh?, omplir la nevera, doncs, escolti, aleshores no passa absolutament res. El problema és quan l'import de la hipoteca i les quotes que has de pagar cada mes t'impedeixen menjar. I això és el que li ha passat a l'Agència Catalana de l'Aigua. Per tant, no em digui que la meitat de l'endeutament de l'Agència Catalana de l'Aigua era anterior, perquè aquell endeutament era perfectament suportable; el que és insuportable és el de després. I aquí és on no hi ha hagut cap mena de cura.

I, per últim, escolti'm, li agraeixo el seu ajut, li agraeixo la seva manifestació d'ajut. Ara, escolti, senyor Milà, oberts al diàleg, totalment; nosaltres i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Escolti, algun esforç hem fet per trobar el seu ajut. I, sincerament, si vostè creu que ens han ajudat ho deuen haver fet d'una forma tan sibil·lina que és que no ho hem notat. Si m'ho diu, doncs, més clarament, «us volem ajudar», escolti, ens asseiem i parlem, eh?, però no tinc la sensació que les seves paraules es corresponguin amb la seva intenció. Li ho dic sincerament.

Moltes gràcies, senyor diputat, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió. La reprendrem demà al matí, a les deu, amb el novè punt de l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i tretze minuts.